

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati, postavljati na internetu ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

VADIM ZELAND

TRANSURFING REALNOSTI

NAPRED U PROŠLOST

KNJIGA 3.

Beograd, oktobar 2019.

Naslov originala:

Трансерфинг реальности.

Ступень III: Вперед в прошлое

© ОАО Издательская группа «Весь», 2005.

Copyright Serbiya © Aruna, 2019.

Prevod s ruskog: Slobodanka K. Vanjkevič

Izdavač: ARUNA, Beograd

Lektura: Aleksandar Dramičanin

Ilustracije: Natalija Ivanova

Plasman i distribucija: 064/15–77–045

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi,
bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Predgovor

Dragi čitaoče,

U svim vremenima, čovek je maglovito naslućivao da po-sto-je sile koje upravljaju njegovom sudbinom. Strahopoštovanje pred neizvesnošću uvek je bio podsticaj za stvaranje najrazličitijih fantazija i mitova, počevši od drevnih legendi a završavajući s konceptima u kojima je čovek samo mali deo čudovišne strukture.

Svakoga od nas zabrinjava pitanje: u kojoj meri možemo da kontrolišemo svoju sudbinu i kako to da činimo? Upravo iz tog razloga, magija i zagonetne čovekove psihičke moći, izazivale su i još uvek izazivaju živo interesovanje.

Ova knjiga će bez sumnje zadovoljiti vašu radoznanost jer odgovara na to pitanje s neočekivane tačke gledišta. Transurfing otvara čarobna vrata u svet gde vam predstoji susret s ve-o-ma čudnim i neobičnim stvarima. Saznaćete da se realnost može kontrolisati. Ovde se cilj ne dostiže, već se najvećim delom sam realizuje.

To zvuči neverovatno samo u okvirima uobičajenog pogleda na svet. Svi se mi nalazimo u futroli lažnih ograničenja i stereotipa. Vreme je da se trgnemo iz hipnotičke opsesije.

Bez obzira na svu fantastičnost ideje, upravljanje stvarnošću je već pronašlo svoju praktičnu potvrdu. Mnogo pre objavlјivanja ove knjige, Transurfing je postigao uspeh kod velikog broja čitalaca na internetu.

Okruženje Transurfera se na neobjašnjiv način menja, bukvalno pred očima. Kada se uobičajena stvarnost prikaže u nepoznatom obliku, to oduzima dah. Ovde nema nikakvog misticizma - sve je stvarno. Pioniri Transurfinga su u to mogli da se uvere iz sopstvenog iskustva. Evo samo nekoliko komentara koji govore sami za sebe.

„Ma kako to čudno zvučalo, Transurfing zaista funkcioniše! Neverovatno! Neke stvari, koje su počele da mi se događaju, ne mo-gu drugačije da nazovem već čudima. Nikad ne bih pomislio da je to moguće!“

„Toliko utisaka! Osećam neku vrstu detinjeg ushićenja jer počinjem da shvatam stvari koje sam ranije samo naslućivao“.

„Oko sebe sam videla sreću koja se svakodnevno uvećava! Čudno, ali ona je uvek bila oko mene, samo što je ja nisam primećivala“.

„Moram da kažem da mi je celog života nedostajala ovakva knjiga. Ona opisuje uzajamni odnos duše i razuma“.

„Prvo sam imala osećaj da se dešava preoblikovanje stvarnosti. Kao da sam iščeznula: nalazila sam se u energetskom toku koji se isijavao... Rečima? Smislom? Ne mogu da objasnim. A zatim, kao da me je neki udarac izbacio na površinu i neko vreme ništa nisam mogla da shvatim“.

„Svi moji životni problemi su počeli lako da se rešavaju; sve se sređuje i dolazi na svoje mesto. Sjajno!“

„Nedostaju mi reči da opišem stanje u kome sad prebivam. Samo približno mogu da kažem da su to tišina, mir i sreća...“

„Ovo stvarno funkcioniše. Sve ostalo je nebitno“.

1.Energija

NE BORITE SE ZA ZDRAVLJE I NE NAGOMILAVAJTE ENERGIJU. PUSTITE IH U SEBE.

Za praktikovanje Transurfinga potrebno je dobro zdravlje i prilično visok nivo energije. Nadalje slede jednostavne i delotvorne preporuke kako da povećate vitalnost i podignite energiju na neophodan nivo. Da biste to učinili nije potrebno da se iscrpljujete vežbama, dijetama i drugim metodama nasilja prema sebi.

Energija

Da biste se efikasno bavili Transurfingom potrebno je da imate dobro zdravlje i prilično moćnu energiju. Prepostavimo da mislite kako već imate dobro zdravlje. Ali možda jednostavno ne znate kako se zaista oseća zdrava osoba. Ako ste suviše lenji da se ujutro pridignite iz postelje, nemate volju da idete na posao ili u školu, ako nakon ručka postajete bezvoljni i pospani, ako uveče nemate drugu želju sem da se smestite pored TV ekrana, znači da nemate nikakvo zdravlje. U ovakovom slučaju imate energiju koja je dovoljna samo za podršku životarenja.

Kada ste sa sebe zbacili teret suvišnog potencijala i oslobodili se klatana, dobili ste priličnu količinu dodatne energije koju ste nekada besmisleno rasipali. Ali energija nikad nije suvišna. Nadalje, u ovom poglavlju će biti navedene preporuke kako energiju da podignemo na viši nivo.

Pod energijom podrazumevamo sposobnost usvajanja i korišćenja energije. U čovekovom telu uslovno možemo da razlikujemo dva njena oblika: *fiziološku i slobodnu*. Fiziološku energiju dobijamo kroz usvajanje hrane. Slobodna energija je energija Kosmosa, koja prolazi kroz čovekovo telo. One zajedno formiraju naš energetski omotač. Čovek troši

energiju na obavljanje fizioloških funkcija, a takođe je oslobađa u okolini prostora.

Energija Kosmosa se nalazi u svetu koji nas okružuje u neograničenim količinama. Međutim, čovek može da usvoji samo njen mali deo. Ona prolazi kroz čovekovo telo u dva pravca. Prvi tok, koji ide odozdo nagore, kod muškaraca se nalazi 2,5 cm ispred kičme a kod žena 5 cm. Drugi tok ide odozgo nadole i skoro je priljubljen uz kičmu. Količina čovekove slobodne energije zavisi od širine centralnih energetskih kanala. Što su širi, energije ima više.

Centralne energetske tokove su ljudi odavno otkrili. Nećemo se udubljivati u detaljni opis energetske strukture. Ako vas interesuje ova tema, možete da pročitate relevantnu literaturu. Energija u čovekovom telu cirkuliše prilično komplikovano, ali to ne treba da vas brine. Za ciljeve koje smo postavili pred sobom dovoljno će biti da se zadržimo na dva centralna toka.

Ako dođe do narušavanja normalnog energetskog toka, odnosno negde se pojave „čepovi“ ili „pukotine“, nastaju različite bolesti. I obrnuto: ako je unutrašnji organ izložen oboljevanju, energetska slika postaje izobličena. Teško je povući jasnu granicu koja pokazuje kada je poremećaj cirkulacije energije uzrokovani fiziološkim faktorima, kao što je na primer zagađenost organizma, a kada je izazvan promenama u energetskom toku. Akupunktura, akupresura i drugi slični metodi mogu da uspostave normalnu cirkulaciju energije i tada će proći bolesti koje su uzrokovane narušenjem cirkulacije energije. Međutim, to će dati samo privremeni efekat. Da bi sve bilo harmonično potrebno je voditi brigu ne samo o fizičkom, već i o suptilnom telu.

Čovekova energija je usko povezana sa stanjem mišića. Napeti mišići otežavaju normalno kretanje nevidljivih tokova i unose smetnje u emitovanje čovekovog biopolja. Osoba koja je napeta može da se npr. nalazi u veselom društvu a da bez izgovorene reči promeni raspoloženje svih prisutnih: u vazduhu će se osećati napetost. Na taj način okruženje prima negativnu energiju, a da toga nije ni svesno. Napetost dovodi do ne-ho-mogenosti kolektivnog polja i proizvodi sile ravnoteže. Ravnoteža se može uspostaviti tako što će se energija podvesti pod zajednički imenitelj ili tako što će se poništiti nastali energetski potencijal suprotnog polariteta. Na primer, kad društvo počne da se šali s preterano krutom osobom.

Raspoloženje i vitalnost su direktno povezani sa energijom. Potištenost, stres, osećaj praznine, umor i apatija ukazuju na njen ne-dostatak. Međutim, fiziološka energija sama po sebi ni-je dovoljna da podrži visok životni tonus. Čovek može da bu-de fizički umoran, ali istovremeno srećan i energičan. Nasuprot tome, sita i odmorna osoba može da se oseća apatično i tromo.

Najvažniju ulogu u čovekovom aktivnom životu igra slobodna energija. Ako nemate volju ni za čim, onda vam nedostaje slobodna energija. Pri njenom deficitu možete se prisiljavati da obavljate rutinske radnje, ali će vam biti teško da nešto stvarate i da budete aktivni. Iza svake aktivnosti стоји namera. *Ako nema slobodne energije, nema ni namere.*

Fiziološka energija se troši na obavljanje aktivnosti. Prvenstveno će nas interesovati prvi oblik, koji je usmeren na formiranje namera. To i jeste energija namere. Upravo zahvaljujući njoj, u nama se pojavljuje *odlučnost da imamo i da delujemo*.

Stres i relaksacija

Utučenost ili napetost uzrokuju blokadu centralnih energetskih tokova. Centralni kanali se sužavaju, a cirkulacija slobodne energije se usporava ili potpuno zaustavlja. U takvom stanju namera gubi izvor svoje energije. U stresnom stanju čovek nije sposoban da efikasno deluje budući da mu je namera blokirana. Stres takođe i suprotno može da utiče na energetske kanale. Oni mogu naglo da se prošire i tad čovek može da postigne neverovatne stvari, koje su mu nedostižne u uobičajenom stanju. Takvi primeri su poznati, ali se retko dešavaju. U većini slučajeva čovekove sposobnosti i potencijali se naglo umanjuju u stanju stresa.

U toku dana čovek prolazi kroz brojne stresne situacije. One variraju po snazi dejstva i kreću se od vrlo slabih, na koje obično odmah zaboravimo, do snažnih – koje mogu da nas na duže vreme izbace iz koloseka. Prirodna reakcija orga-nizma na stres je napetost određenih grupa mišića. Na te napetosti smo se već toliko navikli da ih jednostavno i ne primećujemo. Na primer, sada, dok čitate ove redove, vi naprežete određene mišiće lica. Ali čim na njih obratite pažnju, oni se odmah opuštaju. Za nekoliko minuta ćete zaboraviti na svoje lice i ono će se ponovo skameniti kao maska koja oslikava vaše emocionalno stanje.

Postoji lažan stereotip da se od stresa navodno možemo izbaviti pomoću relaksacije. Međutim, opuštajući se, mi pokušavamo da se borimo s posledicom bez otklanjanja uzroka. Uzrok fizičke napetosti se krije u mentalnoj napetosti. Stanje potištenosti, nemira, razdražljivosti i straha izaziva spazmičku napetost mišića. Naravno, svesno opuštanje mišića donosi samo neznatan privremeni efekat olakšanja, ali će se psihička napetost opet vratiti. Da bi se eliminisala, biće potrebno, i sasvim dovoljno, *odbaciti osećaj važnosti*. Nalazite se u stanju napetosti samo zbog preteranog značaja koji poklanjate onome što vas *zadeva*.

Stres je posledica važnosti. *Stresa se možete oslobođiti odmah: dovoljno je samo da odbacite osećaj važnosti*. Podržavati osećaj važnosti je beskorisno i štetno. Ako ste opterećeni osećajem važnosti, nikada nećete moći da poboljšate situaciju i postupate efikasno. U stresnom stanju je dovoljno samo da se prenete i shvatite da vas je klatno potkačilo za osećaj važnosti. U čemu se sadrži ta važnost, lako možemo da odredimo u bilo kom konkretnom slučaju. Podsetite se: *odbacivanjem osećaja važnosti oslobođićete se*

klatna i moći ćete efikasno da delujete. Potrebno je da budete svesni toga da povišen osećaj važnosti uvek radi protiv vas.

U bilo kojoj teškoj situaciji dovoljno je da se setite osećaja važnosti i da svesno umanjite svoj značaj. Jedina poteškoća je *što toga treba na vreme da se setite*. U stanju stresa spavate i ne sećate se nikakvog Transurfinga. Da biste se izbavili od stresa, morate da se probudite i odbacite osećaj važnosti.

Ako ste navikli da obraćate pažnju na osećaj duševne prijatnosti, onda vam neće biti teško da se na vreme *setite*. *Svaki put kad osetite nelagodnost, postavite sebi pitanje – zašto?* Gde je povišen osećaj važnosti? *Bez obzira na to koliko vam bilo „važno“, svesno se odrecite važnosti. Postupajte u granicama pročišćene namere.* Samo u tom slučaju ćete delovati efikasno.

Da biste postali imuni na stres, neophodno je da staru naviku stalne napetosti zamenite novom: da po mogućnosti boravite u stanju relaksacije. Biti u opuštenom stanju ne znači biti letargičan i apatičan. To je stanje harmoničnog življjenja u svetu koji nas okružuje, odnosno ravnoteža. Ravnoteža podrazumeva nивелisanje osećaja unutrašnje i spoljašnje važnosti: „nisam ni zao ni dobar“; „svet nije ni zao ni dobar“; „nisam jadan i nebitan“; „svet nije jadan i nebitan“, i tako dalje.

Odbacivanje, ili, u krajnjoj meri, nizak stepen važnosti, osnovni je uslov za dostizanje stanja opuštenosti. U bilo kojoj situaciji povišenog osećaja važnosti beskorisno je da pokušavate da se opustite. Na primer, ako se plaštite visine, teško da ćete moći da se opustite stojeći na ivici krova visoke zgrade. Ako je nemoguće da odbacite osećaj važnosti, onda barem nemojte trošiti energiju na opuštanje. Na taj način energiju ne trošite samo na kontrolu važne situacije, već i na to da biste se obuzdavali. To je nepotrebno raditi – oslobodite se i pobrinite se o svom zdravlju.

Da biste praktikovali Transurfing, *potrebno je da u stanje relaksacije ulazite u svakoj situaciji, i to u najkraćem mogućem vremenu.* Nisu vam potrebne nikakve verbalne autosugestije jer mišićima se ne može upravljati rečima, već namerom. Veći broj mišića se može svesno opustiti samo ako se na njih obrati pažnja. Obično ne obraćamo pažnju na mišiće dok ne osetimo bol ili nelagodnost. Dakle, dovoljno je da pređete u mislima po celom telu da biste otklonili ukočenost. Međutim, postoje grupe mišića koje odbijaju da se

potčinjavaju. To je povezano sa savremenim i pasivnim načinom života. Na primer, teško je svesno kontrolisati leđne mišiće, pa zbog toga vremenom počinju da nas bole leđa. Ma kako banalno zvučalo, redovne fizičke vežbe, a naročito leđnih mišića, apsolutno su neophodne.

Dakle, kompletna procedura se sastoji u sledećem: bez žurbe u mislima preletite preko celog tela i otklonite svaku napetost. Istovremeno oblikujte predstavu o tome da je površina vašeg tela jedna celina. Zamislite da je koža omotač koji se brzo zagreva iznutra. Fokusirajte se na površinu tela. Zamislite bilo šta: da vam se koža zagreva, ili da po njoj mile mravi, ili da se energetski praznite. Najvažnije je da osetite postojanje kože. A zatim osetite da se energija izliva po čitavoj površini tela, poput duginih boja na mehuriću od sapunice. U tom trenutku ste deo Vasione i s njom ste u ravnoteži. Nema potrebe da težite da dostignete bilo kakve naročite osećaje. Svako to oseća na svoj način. Nema potrebe ni za kakvim naprezanjem. Radite to usputno, ali odlučno. Integralni osećaj površine vašeg tela, uz razливanje energije, i jeste stanje relaksacije, ravnoteže i jedinstva sa svetom koji vas okružuje. Nakon nekoliko pokušaja u tome ćete ubrzo uspeti i uskoro će vam stanje relaksacije biti toliko lako, kao da prekrstite ruke na grudima.

Energetski vampiri

Svi mi plivamo u okeanu energije. Međutim, uopšte nije jednostavno dobiti ovu energiju, jer se ona raspoređuje nediferencijalno. Da bi mogao svesno da je dobije, čovek mora imati nameru da proširi svoje energetske kanale i svesno propusti taj tok. Na primer, vodu pijete svesno i s namerom, ali ne možete sa istim takvim osećajem da pustite energiju u sebe. U principu, čovek ima sposobnost da se „napuni“ iz Kosmosa snagom volje, ali ta sposobnost je tek u začetku.

Mnogo je lakše dobiti tuđu, već usvojenu energiju. Time se bave tzv. energetski vampiri. Takva energija se lako apsorbuje jer poseduje određenu frekvenciju. Da bismo dobili tuđu energiju dovoljno je da se naštимujemo na adekvatnu frekvenciju. Na isti način oscilator radio-prijemnika ne hvata sve radio-talase, već samo one na koje je podešen. Vampiri se hrane već apsorbovanom tuđom energijom. Zbog toga se naštima vaju na frekvenciju njenog odašiljanja.

Vampir se podešava na frekvenciju svoje žrtve na podsvesnom nivou. To spolja može da izgleda svakojako. Vampir ulagivački prilazi žrtvi s nekim beznačajnim pitanjem, opsesivno je gledajući u oči. Pokušava da je dodirne, da je uhvati za ruku, dosađuje joj brbljanjem, zna kako da se prilagodi njenom karakteru i temperamentu, i, generalno, ušunja joj se u dušu pokušavajući da pronađe njen *frejle* (karakteristična frekvencija duše svakog čoveka – *prim. prev.*). To je tip „ulagivačkog“ vampira. Po pravilu, on je dobar psiholog, druželjubiv je, ali ne poseduje harizmu, već je ljigavo nametljiv, što se odmah oseti. Istina, on je svestan svoje nametljivosti i pokušava da ne izgleda tako.

Drugi tip vampira su manipulatori. Kao što znate, manipulator igra na kartu čovekove krivice. Takav vampir podsvesno traži osobe koje su potencijalno spremne da se izlože procenjivanju od strane drugih ili da zatraže savet u komplikovanoj situaciji. Čovek koga proganja i najmanji osećaj krivice takođe podsvesno traži nekoga ko će ga osuditi i odmah zatim pomilovati. Podrška i saveti su potrebni onima koji sumnjaju u svoje stavove i dopuštaju da im drugi sude. Na taj način vampir i donator se međusobno pronalaze i svako dobija ono što mu je potrebno. Manipulator se s lakoćom podešava na frekvenciju svoje žrtve. Tehnologija je ovde vrlo jednostavna: potrebno je samo ovlaš dotaknuti problem koji

tišti tu osobu i ona će se odmah otvoriti i sama izliti svoju energiju.

Treći tip vampira je najgrublji i najagresivniji – to je „provokator“. Takav, bez mnogo razmišljanja, odmah prelazi u frontalni napad i pokušava da svoju žrtvu izbací iz ravnoteže. Dobro vam je poznato kako to rade provokatori. Koriste sva sredstva, počev od prikrivenog izrugivanja i završavajući s grubim pritiscima. Najbitnije je da donator bude izbačen iz ravnoteže, a vampiru dobro dođe sve što iz njega može da pokulja: grubost, razjarenost, ljutnja, strah ili neprijateljstvo – potpuno je nebitno šta.

Čovek nesvesno postaje energetski vampir. Isto tako nesvesno crpi i tuđu energiju. U životu on primećuje situacije u kojima oseća zadovoljstvo i priliv snage, a zatim nesvesno nastoji da ponovi to prikupljeno iskustvo. Donator se posle vampirske „seanse“ oseća slomljeno. Ako posle komunikacije s nekim osobama osećate utučenost, opustošenost, slabost ili drhtavicu, znači da ste „upotrebljeni“.

Međutim, najveći deo čovekove slobodne energije uzimaju klatna. Već vam je poznato kako to čine. Klatnima energija pristiže kroz kanal osećaja važnosti. Za razliku od vampira, koji deluju kratko, klatno može neprestano da isisava energiju, sve dok čovek emituje svoje zračenje na frekvenciji klatna. Snaga ovog odašiljanja je proporcionalna osećaju važnosti.

Kada vas nešto uzrujava i tišti, energija vam je oslabljena. Intuitivno, na energetskom nivou, to osećaju ljudi i životinje u vašem okruženju. To znači da su vam oslabili svesnost i samopouzdanje. Upravo će na vas, od svih ljudi na ulici, zalajati pas. Ili vam može vam prići ciganka i izmamljivati novac. Energetski vampir može od vas da dobije dobru dozu energije. Lako možete da budete uvučeni u problematičnu situaciju.

Nije potrebno da u svakom čoveku vidite potencijalnog energetskog vampira. Osećajući napetost u vezi s tim, već otvarate pristup svom biopolju. Da biste se zaštitali od neželjenog uticaja potrebno je da jačate svoj energetski omotač, da pratite nivo važnosti i razvijate *svesnost*.

Svesnost će vam omogućiti da u pravom trenutku shvatite da li neko pokušava da vas namami u igru ili zamku. Niski nivo osećaja važnosti otežaće podešavanje na vašu frekvenciju. Naročito bi trebalo da obratite pažnju na znake koji ukazuju na postojanje i najmanjeg osećaja krivice. Ako ste prazni, ne postoji ništa za šta bilo ko može da vas zakači.

Manipulator će vas, nakon jednog ili dva neuspešna pokušaja, ostaviti na miru. Isto tako, snažan energetski omotač će vam biti pouzdana zaštita od upada.

Zaštitni omotač

Svaki čovek je okružen nevidljivim energetskim omotačem. Prosečna osoba nije u stanju da ga oseti, ali može da ga zamisli. Osetite čitavu površinu tela, kao kad zaranjate u toplu kupku. Nisam rekao „pokušajte“, već jednostavno učinite to. Kada ne pokušavate, već činite, odmah će vam uspeti i vežbanje vam neće biti potrebno. Energija se širi kao ravnomerni talas iz središta tela, potom izlazi na površinu i pretvara se u loptu. Zamislite da se oko vas nalazi lopta. To je vaš energetski omotač. Nebitno je što ne možete realno da ga osetite, već vizualizacijom učinite prvi korak ka upravljanju omotačem. Vremenom ćete moći i da ga realno osetite.

Osobe sa razvijenim ekstrasenzornim sposobnostima mogu da vide kako omotač, tako i sve deformacije u njemu. Svaki čovek inicialno poseduje ekstrasenzorne sposobnosti, jedino što se one ne koriste, pa se stoga nalaze u stanju mirovanja. Možete ih probuditi pomoću dugotrajnih treninga ili se to može desiti u trenutku – pitanje je snage namere. Naravno, prilično je teško izgraditi takvu nameru. Ali za naše potrebe biće sasvim dovoljno da iscelimo svoju energiju. Slab omotač je bespomoćan pred nasilnim upadima.

Zdrava energija se može razvijati i podržavati redovnim praktikovanjem specijalnih vežbi. One su veoma jednostavne i ne zahtevaju mnogo vremena. Stanite uspravno, bez naprezanja. Načinite udah i zamislite kako energetska struja izlazi iz zemlje, ulazi vam u oblast prepona, kreće se duž kičme (otprilike na gorepomenutoj udaljenosti), izlazi iz glave i uzdiže se ka nebu. Sada načinite izdah i zamislite da se visoko, s neba, spušta potok energije, ulazi vam u glavu, kreće se duž kičme i odlazi u zemlju. Nije potrebno da obavezno osećate ove struje, biće dovoljno da ih zamislite. Vremenom će se vaša senzitivnost izvežbati tako da ćete lako moći da ih osetite.

Zatim zamislite kako se obe struje istovremeno kreću u susret jedna drugoj, ne ukrštajući se, već se svaka nalazi u svom koritu. Isprva to činite na udahu i izdahu, ali vremenom se potrudite da ih ne vezujete samo za disanje. Možete snagom mašte da ih ubrzate, ili da im dodate silinu. Sada zamislite da se izlazni mlaz razliva nad vašom glavom u obliku vodoskoka. Slično tome, silazni mlaz izlazi i takođe se razliva u suprotnom smeru, odmah ispod vaših nogu. Iznad i ispod sebe osećate dva vodoskoka. U mislima sjedinite

raspršene kapljice oba mlaza tako da budete unutar energetske sfere. Zatim obratite pažnju na površinu svog tela. Samo osećajte površinu kože, a zatim proširite taj osećaj u sferu, poput balona koji se širi dok se naduvava. Kada u mislima pumpate površinu kože, sfera zatvorenih energetskih vodoskoka se fiksira. Sve ovo radite bez naprezanja. Nema potrebe da po svaku cenu pokušavate da nešto osetite.

Ne brinite zbog toga što fizički ne može-te da osetite centralne tokove. Toliko ste navikli na njih da ste prestali da ih osećate, kao što ne osećate ni bilo koji drugi zdrav unutrašnji organ. Redovno, s vremenom na vreme, usmerite pažnju na tokove i ubrzo ćete ih i fizički osetiti. Osećaj neće biti tako intenzivan, kao npr. kad nešto dodirujete, ali će biti sasvim realan. To je energetska gimnastika. Time što ćete u sferi zaključati tokove koji idu jedan drugom u susret, stvorićete oko sebe zaštitni omotač. Istežući površinsku telesnu energiju u loptu, vi učvršćujete i stabilizujete ovaj omotač. Teško je preceniti korist od ovakvih vežbi. Omotač vas, pre svega, štiti od povreda. Kao drugo, trenirajući energiju, pročišćujete suptilne kanale. Čepovi koji sprečavaju protok energije izleću, a zatežu se pukotine u omotaču kroz koji se vrši potrošnja energije. Sve se to ne dešava odmah, već postepeno. Ali zato nećete morati da se stalno obraćate refleksoterapeutima i ekstrasensima za pomoć. Moći ćete sami da obnavljate normalnu cirkulaciju energije. Treba napomenuti da energetski omotač ne može da vas zaštitи od vampira i klatana. Ovi paraziti crpe energiju tako što se naštima vaju na vašu frekvenciju. Kada klatno pokuša da potkači žrtvu, ona izlazi van ravnoteže. U tom trenutku, da biste onesposobili klatno, potrebno je da se probudite i odbacite osećaj važnosti. Mišići će vam se opustiti, energija će vam se uravnotežiti i klatno će pasti u ambis. Uostalom, ako se sami ne budete njihali, ono neće moći da vam uzme energiju. Svesnost je neophodna da biste konstantno kontrolisali trenutke kada nesvesno odstupate od ravnoteže.

Uvećanje energije

Povećanje energije uopšte ne znači da je treba nagomilavati. To može da izgleda čudno jer smo navikli na fraze poput „nedostaje mi energija“ ili „prepun sam energije“. Možemo da akumuliramo jedino fiziološku energiju u vidu kalorija. Za to je dovoljna kvalitetna ishrana i redovan odmor. Čovek nema gde da akumulira slobodnu energiju. Ona u telo pristiže iz Kosmosa. Ako su kanali dovoljno široki – energija postoji, ali ako su uski – nema je. Zbog toga visoka energija pre svega označava široke kanale. Slobodna energija je uvek prisutna u svakoj tački u neograničenim količinama, odnosno stoji nam na raspolaganju da je uzmememo koliko god možemo da ponesemo. Potrebno je da naučimo kako da je pustimo u sebe i da se osetimo delom Vasionem. To ne treba da bude jednokratna radnja, već je potrebno stalno težiti ka osećaju energetskog jedinstva sa okruženjem.

Čoveku se čini da će, ako akumulira mnogo energije, biti jak i da će moći da postigne uspeh. Takva akumulacija služi samo kao priprema za delovanje na svet snagom unutrašnje namere. Kao što već znate, pokušaji da se svet promeni, ili osvoji na silu, krajnje je težak, nezahvalan i neefikasan zadatak, a samim tim zahteva i veliki utrošak energije. U interakciju sa svetom čovek ulazi snagom unutrašnje namere. Drugim rečima, previše razmišlja o sebi dok je samo kapljica u okeanu.

Spoljašnja namera ne menja svet i ne bori se s njim. Ona u tom svetu bira samo ono što joj je potrebno. Spoljašnja namera nema potrebu da se u „prodavnici varijanti“ cenjka za robu, niti da je otima od prodavaca. Za rad sa spoljašnjom namerom nije potrebno da akumulirate energiju. Nje ionako ima svuda uokolo – bukvalno se kupamo u njoj.

Akumulirati je isto što i plivati u jezeru držeći vodu u ustima, za svaki slučaj. *Ne trudite se da akumulirate energiju, već joj dozvolite da slobodno protiče kroz vas u obliku dva toka koja idu jedan drugom u susret.* Ponekad možete da zaključate te tokove u dve suprotno usmerena vodoskoka. To je sve što vam je potrebno.

Nemojte pokušavati da se pretvorite u ugrušak energije, već zamislite da ste kap u okeanu. Prihvatile, i osetite, da ste jedno s Vasionom, njen deo, i tada će vam sva energija biti na raspolaganju. Ne gomilajte energiju u sebi, već se sjedinite sa energijom Vasionem. Proširite svoju energetsku sferu i rastvorite je u okolnom prostoru, ne zaboravljajući pritom

da ste zasebna čestica. *Tad će biti dovoljno samo da mrdnete malim prstom spoljašnje namere i da nakon određenog vremena uradite ono što nikada ne biste mogli da učinite snagom unutrašnje namere.* Govorim o dostizanju vašeg cilja, a ne o unutrašnjoj nameri da nekoga raspalite u lice. Trenutne potrebe se mogu ispuniti jedino snagom unutrašnje namere.

Slobodna energija će postojati u dovoljnoj količini ako energetski kanali ne budu suženi. Sužavanje energetskih kanala se dešava iz dva razloga: zagađenja tela i stalne izloženosti stresu. U zagađenom telu energija ne može slobodno da cirkuliše. U stresnim situacijama se kanali još više sužavaju. Kratkotrajni porast energije obično biva zamenjen dugim periodima njenog opadanja. Tokom takvih perioda čovek ne može da živi kvalitetnim aktivnim životom, već samo jednolično životari.

Vremenom, energetski kanali sve više atrofiraju. To je izazvano time što čovek s godinama prestaje da se razvija, već ulazi u odmereni životni ritam i rad s kanalima se praktično završava. Treniranje kanala se dešava kada smo prinuđeni da spoljašnju nameru maksimalno iskoristimo. Podstičući životno važne ciljeve, čovek stimuliše nameru, a samim tim i kanale. Čim se ostvare osnovni ciljevi, namera počinje postepeno da se snižava. Započinje vreme kada u večernjim satima (i ne samo tad) želimo samo jedno: da se zavalimo u fotelu pred televizorom. Energetski kanali se sužavaju, ne postoji energija namere i život više ne predstavlja radost, već teret.

Na sreću, sve je moguće lako popraviti. Za to nije potrebno prisiljavati svoju nameru da dostiže nove ciljeve. Energetski kanali se dobro treniraju energetskim vežbama. Ali biće još bolje ako osećaj centralnih tokova i suptilnog tela budete stalno nosili u sebi, koliko god je to moguće. Ovo stanje ima niz svojih prednosti. Nalazite se u harmoniji i ravnoteži sa spoljašnjim svetom, senzitivno reagujete na promene u okruženju i uspešno se krećete po toku. Povezani ste sa informacionim poljem koji je neograničen izvor kreativnosti. Dobijate pristup energiji Kosmosa. Odašiljete harmonično zračenje koje oko vas stvara oazu blagostanja i uspeha. Ali najvažnije je to što delujete u skladu s jedinstvom duše i razuma, odnosno što bliže spoljašnjoj nameri. Na taj način se razvija vaša sposobnost upravljanja spoljašnjom namerom, što znači da želite počinju da se ostvaruju sve brže i lakše.

Biće dovoljno da u toku dana povremeno uključite vodoskoke energetskih tokova i nastojite da ih mentalno ojačate, ali ne preterano revnosno i bez naprezanja. Ako pritom

osetite određenu težinu u oblasti glave, znači da je uzlazni tok jači od silaznog. U tom slučaju treba da usredsredite pažnju na silazni tok i da ga neznatno pojačate. Tokovi moraju da bu-du u ravnoteži, tako da centralna tačka bude negde u središtu tela. Iz ove tačke mentalno usmerite zračenje na celu energetsku sferu, pri čemu će se osećaj suptilnog tela opipljivo pojačati. Na taj način treba da dobijete kompleksan osećaj uzlaznih i silaznih tokova, kao i osećaj svog energetskog tela.

Ako pažnju usredsredite na silazni tok, energetski centar će se premestiti nadole. I obrnuto, ako se usredsredite na uzlazni, energija će se akumulirati u gornjoj oblasti tela. Pored toga, fizičko težište će se premeštati isto kao i energetsko. Ovo svojstvo se može koristiti u sportu. Ako vam je potrebna stabilnost na nogama, kao npr. u disciplini alpskog skijanja, trebalo bi da pojačate silazni tok. Ali ako je potrebno da skačete, onda ojačajte uzlazni tok. Majstorima borilačkih veština su dobro poznata ova svojstva energetskih tokova. Postoje majstori koje je gotovo nemoguće pomeriti s mesta kada se koncentrišu na silazne tokove. I obrnuto, kada se koncentrišu na uzlazni tok, mogu da izvedu neverovatne skokove.

Prilikom vežbanja obratite pažnju na centralne tokove. U tome ne treba biti preterano revnosten jer na taj način nećete ništa postići. Samo povremeno bacite unutrašnji pogled na oblast ispred kičme i zamislite kako se uzlazni tok kreće nagore, a silazni – nadole. Ako redovno budete pokretali centralne tokove u mislima, postepeno ćete razviti spontanu naviku da ih osetite. Može vam se učiniti da neki pokreti nisu usaglašeni sa vizualizacijom tokova. Ne žurite, vremenom ćete naučiti da lako uskladite svaki pokret sa osećajem tokova.

Ako se bavite vežbama snage, možete značajno da uvećate svoju energiju fokusirajući pažnju na centralne tokove. Kada se radi pokret sa upotrebom sile, pažnja je usmerena na mišiće. Kada se načini povratni pokret, pri kome se mišići opuštaju, pažnja se usmerava na centralne tokove. Trenutak opuštanja treba zadržati jednu ili dve sekunde i osetiti pokretanje tokova.

Uzmimo na primer vratila. Na početku podizanja disanje se zadržava, izvodi se uspon, s kojim ide izdah, a pažnja je usredsređena na napor. Zatim, prilikom spuštanja, ide udah, mišići se opuštaju, a pažnja se usmerava na centralne tokove. Zamislite kako se tokom opuštanja energetski potoci istovremeno kreću u oba pravca. Neophodno je da laktove

potpuno ispružite i u tom položaju visite na opuštenim rukama jednu ili dve sekunde. Tada ćete jasno osetiti energetske tokove – oni se bukvalno oslobađaju i počinju polagano da se pokreću. U trenutku opuštanja ih ne treba ubrzavati, već dopustiti da se slobodno kreću.

Prilikom izvođenja sklekova, možete, naprotiv, centralne tokove snažno da pogurate. Ispruživši laktove, mentalno pogurajte tokove prilikom izdaha. Izvodeći vežbe, udah i izdah činite u redosledu koji vam najviše odgovara, tako da ne izaziva nelagodnost. Međutim, generalno rečeno, u najvećem broju vežbi za snagu disanje se zadržava, ili se izdah čini u fazi naprezanja, a udah u fazi opuštanja.

Obraćajući pažnju na tokove, stimulišete njihovo pojačavanje. Naizmenično naprezanje i opuštanje ih još više stimulišu ako je pravilno usmerena pažnja. U fazi naprezanja se oni zaustavljaju i zatežu kao opruge. Tokom opuštanja, opruge se izravnavaju i snaga struja se uvećava. Nakon naprezanja, akumulirana i zgusnuta energija se oslobađa i snažno potiskuje kroz centralne kanale.

Porast energije ne samo što će vam povećati vitalnost, već će vas učiniti i uticajnjom osobom. Odašiljaćete i zračićete sve jaču svetlost. Ovo će vam koristiti u situacijama kada je potrebno da na neku osobu izvršite uticaj ili da je u nešto ubedite. Poznati su i nasilni metodi energetskog uticaja na ljude, ali oni protivreče principu Transurfinga, koji glasi *da nemate pravo ništa da menjate, već samo da izaberete*. Ne treba se boriti niti vršiti pritisak na spoljašnji svet. To je vrlo neefikasan način dostizanja ciljeva. Kao što znate, na nasilni pritisak svet, po pravilu, takođe uvraća silom.

Što je veća vaša energija, ljudi će se prema vama bolje ophoditi jer podsvesno osećaju energiju i čak je u nekoj meri i koriste. Ali prosečne osobe se ne hrane energijom ciljano, kao klatna. One se bukvalno kupaju u tudioj energiji ako se ona preliva preko ivica vaših „vodoskoka“.

Obezbeđujući ljudima višak energije, dobijate njihovu naklonost. Ljudi su ionako navikli da energiju daju klatnima, pa ih uvek raduje izvor koji im poklanja energiju. U takve izvore spadaju tzv. magnetičke ili harizmatične ličnosti. Za njih se kaže da poseduju neobjašnjiv šarm, magnetizam. To ne čudi. Šta vam je dopadljivije: ustajala voda u bari ili čist izvor? Ne brinite ako okolina koristi vašu energiju. Taj mali višak energije koji drugima poklanjate radiće samo u vašu korist.

Prepostavimo da vam predстоji važan susret. Odbacite osećaj lične važnosti i aktivirajte svoje centralne tokove. Neka izbijaju kao vodoskoci. Biće vam potrebno daleko manje reči i uverljivih argumenata. Samo uključite svoje vodoskoke. *Privlačeći i kroz sebe propuštajući slobodnu energiju, vi je poklanjate onima koji vas okružuju.* Na podsvesnom nivou oni će to osetiti i mogu toga da ne budu svesni, ali će prema vama osetiti simpatiju. Tajna vašeg šarma će biti misterija samo za njih.

Energija namere

Kao što je pomenuto u prvom poglavlju, energija u čovekovo telo pristiže u obliku centralnih tokova, koji se formiraju mislima i prilikom izlaska dobijaju parametre koji odgovaraju tim mislima. Preoblikovana energija se skladišti u odgovarajući sektor u prostranstvu varijanti što dovodi do materijalne realizacije varijante. *Preoblikovanje se dešava samo ako su duša i razum u jedinstvu.* U suprotnom slučaju mentalna energija je slična šumu na radio-prijemniku.

Snagom unutrašnje namere možete da obavljate elementarne radnje u materijalnom svetu. Međutim, materijalna realizacija potencijalne mogućnosti u prostranstvu varijanti nastaje samo snagom spoljašnje namere. Ona se pojavljuje kada se duša i razum udruže u svojim težnjama. Snaga te namere je proporcionalna nivou energije. Spoljašnja namera predstavlja absolutnu odlučnost u kombinaciji s visokim energetskim potencijalom.

Energija se povećava treniranjem centralnih tokova i pročišćenjem tela. Međutim, u Transurfingu postoji još jedan odličan metod koji pomaže da se prošire kanali, a to je – *vizualizacija procesa.*

Da bi se povećala energija namere potrebno je samo imati nameru. Možete sebi da uputite ovakvu smernicu: moji kanali se šire i energija namere se povećava. Praktikujući vežbe, radite vizualizaciju ovog procesa. Kako se sećate, suština vizualizacije procesa sadrži se u konstataciji sledeće činjenice: da-nas je bolje nego juče, a sutra će biti bolje nego danas. Pokrećući energetske vodoskoke, ponavljajte u mislima afirmaciju da se vaša energija namere iz dana u dan povećava. Tako će namera održavati samu sebe i intenzivirati porast energije.

Ne zaboravite da namera proširenja biopolja mora biti pročišćena od potencijala želje i važnosti. Marljinost i usrdnost u nastojanju da se osnaže energetski tokovi doneće suprotan efekat – začepljenje. Svako naprezanje i revnost stvaraju višak potencijala jer pridajete preteranu važnost dostizanju cilja. *Namera nije marljivost, već usredsređenost.* Od važnosti je samo usredsređenost na proces. Ako vežbate upinjući se iz sve snage, a razum sanja o nečem drugom, onda uzalud gubite snagu i vreme. Olabavite stisak marljivosti i usredsredite se na radnje.

Korak namere

Zamislite novorođenče u društvu ljudi koji izuzetno sporo stare i, recimo, žive do tri stotine godina. Šta mislite koliko će ono dugo živeti? Da, upravo to želim da vam kaže: od samog rođenja čoveka navikavaju na standardni scenario: zdravlje se s godinama pogoršava, telo vene i na kraju dolazi smrt. Bez sumnje, o tome svedoče ustaljeni fiziološki razlozi.

Međutim, ako proces starenja pogledamo sa stanovišta teorije Transurfinga, to nije ništa drugo do indukovani prelaz. Čak se može reći – najduži indukovani prelaz. On se odvija polako, ali vrlo sigurno. Scenario starenja je toliko ustaljen i očigledan da nikome ne pada na pamet da u njega sumnja. Pokušaji da se scenario promeni svodili su se na pronalaženje najrazličitijih eliksira. Ali čak ni dostignuća u modernoj farmakologiji i genetici ne donose opipljive rezultate.

Iz ovoga se može zaključiti da fiziološki faktori čine samo određeni ideo u procesu starenja. Teško je proceniti kakav ideo ovde ima indukovani prelaz. Ali to nije ni toliko važno. Najvažnije je shvatiti kako se to događa.

Od ranog detinjstva apsolutno ste ubedjeni da je proces starenja neizbežan. U toku života za to se pronalazi mnoštvo dokaza kako iz tuđeg, tako i iz ličnog iskustva. Svaki jubilej je propraćen teatralnim željama za dobro zdravlje i dug život. Ali svi savršeno shvataju da te želje ništa ne vrede i da nemaju nikakvog uticaja na scenario. Naprotiv, prevedene na jezik činjenica one znače da je vaše zdravlje daleko od savršenog, a takođe i da godine prolaze. To je lagano njihanje ili čak najverovatnije koketiranje destruktivnog klatna.

Pre ili kasnije primetićete da ste pre deset godina imali daleko više snage i energije. Osećate potrebu da s nekim podelite ove misli. Sagovornici se brzo pronalaze i rado ih razrađuju. Jer tema bolesti u profanim razgovorima je isto toliko popularna kao lepo ili loše vreme. Učestvujući u takvim razgovorima, vi odašiljite energiju na frekvenciji destruktivnog klatna, odnosno prihvivate njegovu igru.

Klatno može da vam da podsticaj kroz slabost ili bolest. Veoma ste zabrinuti i prisiljeni da primetite: „Izgleda da sam bolestan“. To je vaš odgovor na frekvenciji njihanja klatna, koje dobija energiju i ponovo vas gura da budete još bolesniji. Posećujete lekara koji

potvrđuje da ste bolesni, a proces se razvija dalje. Klatno dobija energiju i ljudja se sve jače. Kad nastupi kriza, klatno je već sve dobilo i ostavlja vas na miru. Ukoliko indukovani prelaz svoju „žrtvu“ ne odbaci na liniju života gde je ona invalid, tad nastupa ozdravljenje.

Postavlja se logično pitanje: da li to znači da ne treba ići kod lekara, niti koristiti lekove, odnosno uopšte treba dići ruke od bolesti? Ne. Odbijanje da lečimo već uznapredovalu bolest nije napuštanje igre, već neodgovorna nemarnost. Reč je o tome da ne treba da dopustimo da nas uvuku u igru.

Ako pitate nekog kolegu u firmi: „Zašto nisi bio na poslu?“, on će odmah uzvratiti: „Bio sam bolestan“. Obratite pažnju: nije se lečio, već je bolovao. Na pitanje: „Šta se s tobom dešava?“, uslediće odgovor: „Bolestan sam“. Naravno, odgovori na ova pitanja u smislu: „Lečio sam se (ili: lečim se)“ biće neprirodni. To je zato što su ljudi toliko navikli da igraju igru pod nazivom Bolest, da se samo izlečenje ne smatra ciljem, već nuspojavom igre.

Igra s destruktivnim klatnom počinje od toga što rado prihvivate simptome bolesti, ili, drugim rečima, hvatajete se za „rep“ spirale indukovanih prelaska. Prvo ljudjanje klatna može da se osuđeti ako simptome ne doživljavate ozbiljno, već ih uzdržano odbacite i zaboravite na njih. Ako vam to ne polazi za rukom, klatno možete da zaustavite preduzimanjem elementarnih preventivnih mera. *Ako ste se ipak razboleli, nemojte igrati igru koja se zove Bolest, već Lečenje.*

Igrati se Bolesti znači pasivno patiti, učestvovati u razgovorima na temu različitih boljki, uzdisati, kukati, hirovito tražiti od okoline saosećajnost i brigu, smatrati da je to što se loše osećate vaše suštinsko obeležje, nositi svoje bolesti kao što „mačka nosi mačiće“, sa slašću tražiti i konzumirati informacije povezane s bolestima.

Igrati igru zvanu Lečenje znači da aktivno delujete, raspitujete se za metode ozdravljenja, nastojite da vodite zdrav način života, da se prema bolesti odnosite s humorom, da se fokusirate na poboljšanje svog stanja, težite zdravlju, komunicirate sa istomišljenicima.

Kao što vidite, ovo su dve potpuno različite igre. U igri Bolesti ste u ulozi pasivne žrtve, pri čemu odašiljete energiju na frekvenciji destruktivnog klatna, koje vas uvlači u vrtlog indukovanih prelaza. Za razliku od toga, u igri Lečenja ste u ulozi tvorca, aktivnog kreatora i gospodara, sami raspolažete svojoj sudbinom i zato se premeštate na zdrave linije života.

Sad, ako pokušamo da igramo igru Lečenja, zapitajmo se da li smo dovoljno iskreni. Stvar je u tome što možemo da obmanjujete sebe, kao što se to često događa. Na primer, razumom shvatamo da je potrebno da vodimo zdrav način života, odreknemo se loših navika, vežbamo, unosimo zdravu hranu i tako dalje. Međutim, loše navike su nam duboko ukorenjene, a mi pokušavamo da sledimo pravila zdravog načina života samo zato što „tako treba“, dok nas generalno mrzi da to radimo.

To nije prava igra, već se ona zove „Bolestan sam, a drugi me leče“. *Na energetskom planu ona se uopšte ne razlikuje od igranja igre Bolesti*. U tom slučaju nastojimo da se igramo lečenja ne zato što u to verujemo, već pod prisilom. Namera nam nije čista i iskrena, pa će zato i rezultat biti u skladu s tim.

Odlična ilustracija neiskrene igre su pokušaji žena da smršaju. One se pate s dijetama, vrše nasilje prema sebi („Bolesna sam, a leče me“). One mrze svoju težinu i stas, a poznato vam je da je to odličan način da emitujemo energiju na frekvenciji linije života, na kojoj su vaš stas i težina upravo takvi. Ne dopadaju im se dijete, već žele da jedu ono na šta su navikle. Ako trenutno igrate ovu igru, zaustavite to besmisleno nasilje prema sebi. Ono će vam u najboljem slučaju doneti samo neznatne, kratkotrajne rezultate. Kada vršite nasilje prema sebi, podsvest oseća strah, opire se i na kraju uzima svoj danak – pitanje je trenutka kada ćete prekinuti s dijetom i udebljati se još više.

Iz ovog se može izvući samo jedan zaključak: ako želite da budete zdravi i lepi, promenite način života. To znači: *odbaciti stare navike i steći nove, ali ne iz nužde, već iz ubeđenja*. Potrebno je da imate nameru, a ona mora da bude čista. Ne možete da emitujete energiju na frekvenciji svojih zdravih linija života, a to znači da ne možete ni da se premestite na njih ako se i dalje ponašate isto. Sve ovo nije tako teško kao što može da vam se učini. Promeniti navike je samo stvar namere i vremena. Ni vremena ne treba baš tako puno. Izbor je na vama.

Klatna bolesti

Svako je bar jednom u životu bio bolestan od nečega. Bolest priređuje čoveku mnoštvo neprijatnosti i nemira, donosi mu negativne misli i emocije koje se odašilju u prostor. Ova energija je plodno tle za razvoj klatana koja su povezana s bolestima i koja uvek dobro usvajaju negativnu energiju.

Klatna bolesti spadaju među najmoćnija. To su prvenstveno same bolesti i epidemije. Nasuprot njima se nalaze raznorazna klatna medicine. Zamislite koliko su ove strukture moćne! Klinike, sanatorijumi, instituti, fabrike, apoteke, nauka, obrazovanje...

Deklarisani cilj klatana medicine je borba protiv bolesti. Međutim, ova borba stvara brojne negativne pojave koje su karakteristične za destruktivna klatna, jer je njihov osnovni cilj zadržavanje starih i privlačenje novih poklonika.

Na primer, oficijelna medicina je neprijateljski orijentisana prema svim tradicionalnim (tj. onim koji ne pripadaju njoj) metodima lečenja. Kritika zastarelih ili pogrešnih predstava, ako one proishode od pristalica narodnog isceliteljstva, proglašava se kvazinaučnom. Svi novi metodi lečenja koji mu pripadaju dočekuju se krajnje neprijateljski. Sledbenici nekonvencionalnih metoda, zauzvrat, ne libe se da, ako zatreba, bace kamen u vrt poklonika ortodoksnih metoda.

Čovek koji se nalazi pod uticajem klatna bolesti, ili medicine, ne može da se seti kako se osećao kad je bio mlad – u vremenima kada su zdravstveni problemi teško mogli da ga uznemire. Tome nije pridavao značaj i jednostavno nije obraćao pažnju na svoje zdravlje, jer ga ono nije brinulo. Samim tim, energetsko emitovanje nije uključivalo frekvencije klatana bolesti.

Postepeno, s godinama, u manjoj ili većoj meri potpadamo pod uticaj klatana. Odašiljući energiju na njihovim frekvencijama, mi im dajemo energiju, postajemo zavisni od njih i premeštamo se na bolesne linije života. Stoga, da bismo uspostavili pređašnje zdravstveno stanje potrebno je da se pre svega oslobođimo od veze s njima. To znači da ne puštamo u sebe informaciju od klatana i da ne učestvujemo u njihovim igrama, odnosno da primenimo metod kraha klatna. Ako vas, pak, bolest ozbiljno zabrinjava, igrajte igru Lečenja i brinite o svom telu – to će biti metod zaustavljanja klatna. Razmotrimo nekoliko primera

ponašanja klatna bolesti.

Svakodnevno reklamiranje lekova nam prikazuje srećne ljude koji su konzumirali određeni lek i zahvaljujući njemu su ozdravili. I ne samo na polju zdravlja, već su oni neverovatno uspešni na svim poljima. To je primamljiv mamac. Radi perfektno, jer, kao što smo već govorili, najveći broj ljudi boravi u polusvesnom stanju. U naš mozak se ubacuje program: „Idi u apoteku, upotrebljavaj lekove i osvoji nagradu – savršenu harmoniju na svim poljima“. Ali to još i nije tako strašno. U ovoj reklami se krije i drugi, daleko dublji i prikriveniji program.

Razmislite: u reklamama se najčešće prikazuju sasvim prosečni, privlačni, čak i uspešni pojedinci (*Zar ste vi gori?*). Svi ti ljudi od nečega boluju, ali brzo ozdrave nakon što uzmu lek (*I vi ste isti kao oni!*). Svima nama se u svest i podsvest ubacuje činjenica da smo predodređeni za bolesti, da smo već bolesni ili da ćemo se uskoro razboleti. I mnogi prihvataju takve uslove igre. Ovo nije deklarisano, već istinsko lice destruktivnog klatna.
Njegov zadatak nije da čoveka izleći, već da ga učini svojim sledbenikom, tj. da mu sugeriše da je bolestan i da mora da koristi lekove.

Još jedan zanimljiv metod privlačenja sledbenika je prognoza nepovoljnih vremenskih uslova. Za osnov se uzima informacija o magnetnim burama, oscilacijama atmosferskog pritiska i drugim nepovoljnim faktorima (Zapazite kako se sve te pojave u manjoj ili većoj meri događaju skoro svaki dan). Na osnovu tih podataka izrađuje se prognoza: ko i s kojim bolestima će se danas ili sutra osećati loše. Smešno je kad po ko zna koji put primećujemo kako se klatno zagrcne dok navodi najrazličitije bolesti i neizbežne posledice po one koji pate od njih. Ali potom sve postaje zastrašujuće. Zamislite samo kakav se destruktivan program ugrađuje u svest ljudi koji su i bez toga bolesni? Ako to pažljivo saslušamo, možemo pomisliti kako je bolje da možda uopšte ne izađemo iz kuće ili da treba odmah da se sakrijemo u ormar. Naravno, nepovoljni faktori utiču na to kako se osećamo, ali zašto sebe odmah naštимavati na to? Jer mnoge, pogotovo starije osobe, slušaju ove izlive klatana i unapred sastavljuju svoj program bolesti i pogoršanja, kao da je reč o presudi. Takve prognoze predstavljaju obrazac arogantne i cinične tendencije klatana, koja imaju za cilj da ljude potčine svom uticaju.

Najklasičniji primer je razgovor o zdravlju s prijateljima i rođacima. Po pravilu,

razgovori se ne vode na temu okrepljenja, već bolesti i njihovog lečenja. Jedan zaneseno opisuje kako se nosi sa svojim boljkama, a drugi spremno, uzdišući, uzvraća: „Da, kažu da starost nije srećna“. Učesnici takve komunikacije aktivno odašilju energiju na frekvenciji klatna bolesti. Ova energija je zarazna isto kao i patogeni mikrobi. Izbegavajte slične opservacije jer u suprotnom nećete primetiti da ste prešli na frekvenciju odašiljanja bolesti.

Vrlo je lako identifikovati klatno bolesti – ono vas zavlači informacijama o bolestima i njihovom lečenju. Ako odlučite da ignorišete ovu informaciju, tj. propustite je kroz uši, ne shvatajući je ozbiljno, klatno će se obeshrabriti i ostaviće vas na miru – to će biti njegov krah. Ako slične informacije dočekate sa zdravim humorom i podrugljivo, klatno će užasnuto pobeći što dalje od vas – i to će biti njegovo zaustavljanje.

Kada raskrstite s klatnima bolesti, dobiceće potpunu slobodu, ali ona ne može dugo da potraje. Tako je sazdan čovek, da nužno bude sledbenik nekih klatana. Zato, pre ili kasnije, rizikujete da ponovo potpadnete pod uticaj bolesti. Da biste to izbegli morate da izadete iz „visećeg“ položaja i da se približite klatnima ozdravljenja. Ona su zadužena za sve što je povezano sa jačanjem tela i duha. Postanite poklonik zdravog načina života i shvatićete kako je to radosno i uzbudljivo u poređenju sa tegobnom i mukotrpnom borbom s bolestima.

Potpuno je očigledno da ako čovek vodi računa o svom dobrom zdravstvenom stanju, on emituje energiju na frekvenciji linija zdravlja i zbog toga ne mari za bolesti. Na taj način uviđate da postoje dva potpuno suprotna načina života: lečenje bolesti i briga o zdravlju. Očigledno, kad je reč o bolestima, prvi se odnosi na unutrašnju nameru, a drugi na spoljašnju. Sami birate svoj način života.

Rezime

- Fiziološka energija se troši na delovanje.
- Namera se oblikuje na račun slobodne energije.
- Slobodna energija cirkuliše kroz telo u obliku dva toka koji teku u suprotnim pravcima.
- U stanju stresa je blokirana energija namere.
- Da biste se rešili stresa, morate da se probudite i umanjite osećaj važnosti.
- Ako je nemoguće da umanjite osećaj važnosti, ne treba da trošite energiju ni na opuštanje.
- Primenom energetskih vežbi, jačate zaštitni omotač.
- Ne gomilajte energiju, već joj omogućite da slobodno protiče kroz vas.
- Visoka energija znači da su energetski kanali široki.
- Energetski kanali se dobro treniraju pomoću energetske gimnastike.
- Pročišćenje tela značajno proširuje energetske kanale.
- Unutrašnja namera znači biti bolestan i lečiti se.
- Spoljašnja namera znači voditi zdrav način života.
- Ni u kom slučaju nemojte prihvati igre destruktivnih klatana bolesti.
- Vežbajući, obratite pažnju na centralne tokove.
- Imati nameru ne znači marljivo raditi, već biti usredsređen.

2.Frejling

*ODUSTANITE OD NAMERE DA DOBIJETE, ZAMENITE JE NAMEROM DA
DATE, I DOBIĆETE ONO ĆEGA STE SE ODREKLI*

Frejling je jedna vrlo impresivna tehnika koja se bavi ljudskim odnosima. Da li želite da naučite kako da uticete na ljude da biste postigli uspeh? To je najneefikasniji i veoma rizičan način. Nema potrebe vršiti pritisak na svet koji vas okružuje u nastojanju da ostvarite svoje ciljeve. Uveriće se da će vam svet sam krenuti u susret raširenih ruku. Ljudi će prema vama osetiti neobjašnjivu simpatiju.

Namera odnosa

Navikli smo da uspešnost našeg života s jedne strane merimo nivoom naših dostignuća, a s druge, količinom nagomilanih problema. *Transfurjing vam ne pomaže da se borite s problemima, pa čak ne toliko ni da ih rešavate, koliko da se uopšte ne susretnete s njima.* Međutim, ciljevi se ne dostižu na trivijalan način – pomoću spoljašnje namere. Svi problemi i dostignuća, na ovaj ili onaj način, oblikuju se u odnosima s ljudima, bilo da su u pitanju lični ili poslovni odnosi.

Postavlja se pitanje: da li u odnosima s ljudima možemo da iskoristimo spoljašnju nameru? Teškoća leži u činjenici da je namera neuhvatljiva – teško ju je potčiniti volji i kontrolisati. Međutim, postoje metodi koji vam omogućavaju da indirektno pokrenete njen mehanizam. Koristeći određenu tehniku spoljašnja namera će početi da radi sama za sebe, nezavisno od bilo čije volje, ali u vašu korist.

Šta je ono što pokreće ljude? Unutrašnja namera. Dakle, *iskoristite njihovu nameru umesto što koristite svoju. Odrecite se svoje i dopustite spoljašnjoj nameri da pokrene mehanizam unutrašnje nameru drugih ljudi.* Da biste dobili ono što želite od sveta, spoljašnjoj nameri će biti dovoljno samo da mrdnete malim prstom, jer ona sama ništa ne želi, niti čini, već naprsto dopušta delovanje unutrašnje nameru koja je usmerena na svet.

Iskoristite unutrašnju nameru drugih ljudi za ostvarenje svojih ciljeva.

Uprkos koristoljubivom prizvuku ove fraze vi nećete koristiti ljude, već im jednostavno nećete smetati da rade ono što žele. Svi problemi, na ovaj ili onaj način, nastaju kao posledica protivrečnosti između unutrašnjih namera. Jedan, vođen sopstvenim interesima, želi da nešto dobije od druge osobe. Drugi, za-uzvrat, misli drugačije i želi da ostvari svoj cilj. Kako izbalansirati razliku u interesima i zadovoljiti potrebe obe strane? Težak zadatak, zar ne? Zapravo, zadatak je vrlo jednostavan. Da bi se rešio, potrebno je samo odrediti ono što je zajedničko i što leži u osnovi unutrašnje namere ljudi.

Dakle, u osnovi unutrašnje čovekove namere leži njegov *osećaj sopstvene važnosti*. Jedino što čoveka pokreće i istovremeno mu ograničava slobodu u svetu klatana je *osećaj unutrašnje i spoljašnje važnosti*. Osećaj sopstvene važnosti pripada unutrašnjoj važnosti. Klatna, kao energetsko-informacione entitete, obrazuju grupe ljudi i ona počinju da egzistiraju nezavisno, potčinjavajući ih svojim zakonima. Potčinjavanje se ostvaruje kroz osećaj važnosti. Zato se najveći deo čovekove motivacije nalazi u oblasti realizacije sopstvenog osećaja važnosti. Preostali deo se odnosi na frejle, odnosno zapovesti duše. Ovaj mali deo je po pravilu slabo razvijen zato što je prigušen stalnom potrebom podržavanja osećaja sopstvene važnosti u svetu klatana.

Da bi se pokrenuo mehanizam spoljašnjih namera, u međuljudskim odnosima je potrebno srušiti još jedan lažni stereotip. Često možete da čujete sledeći, naizgled ispravan, apel: „Ne pokušavajte da menjate druge, već krenite od sebe“. Ovo odmah izaziva nelagodnost u duši: „Znači, ja sam taj koji je nesavršen. Moram da se menjam, a to ne želim!“ I to je ispravno – ne želeti. Ne pokušavajte da menjate druge, ali nije potrebno da menjate ni sebe. Šta god radili sa sobom ili drugima, sve će to biti neefikasan i štetan rad vaše unutrašnje namere. Problem se rešava drugačije. Potrebno je dopustiti drugima da ostvare svoje unutrašnje namere. Tada će se aktivirati spoljašnja namera i vaša unutrašnja namera će se sprovesti sama od sebe.

Na primer, žena želi da se uda za muškarca kog voli, ali on iz nekih neshvatljivih razloga to izbegava. Radeći sa unutrašnjom namerom, žena usmerava sve svoje misli na to da primora muškarca da je oženi. Međutim, ona time ništa neće postići, već će samo *stvoriti višak potencijala svoje želje i važnosti braka*. Posledice će biti da će joj sile ravnoteže oteti

izabranika. Možda je nije voleo? Naravno da nije tako. Žena je pretvorila ljubav u odnos zavisnosti: „Ako me voliš, onda ćeš me i oženiti“.

Da bi se aktivirala spoljašnja namera, žena treba da se odrekne od želje da je muškarac oženi i da se zapita: Šta je ono što muškarac želi u braku? Odgovor na ovo pitanje će lako pronaći. Nesumnjivo, on želi da ostvari svoj „komplet“ važnosti: voljen sam, cenjen sam, uvažen sam, dive mi se, i tako dalje. Usmeravajući svoju energiju ka ostvarenju ovih važnosti, žena ne samo da će postići svoj cilj, već će postići i realizaciju sličnih osećaja važnosti u sebi. A šta ako on ne zaslužuje da bude poštovan i voljen? Zašto se onda uopšte gnjaviti s njim? Svako ima slobodu izbora.

Kao što vidite, nema potrebe da menjate sebe. Stvar je u tome da se otvoren prozorčić nalazi na sasvim drugom mestu. *Po pravilu, čovek je potpuno zaokupljen mislima o tome šta želi da dobije od drugih, a ne pokušava da definiše šta oni žele. Preusmeravajući pažnju na želje i motive drugih, lako možete da dobijete ono što vam je potrebno.* Da biste to učinili, potrebno je da se zapitate: Na šta je usmerena partnerova unutrašnja namera? To znači odmaknuti se od stakla i konačno ugledati otvoren prozorčić. Čim se to učini, preostaje samo da se sopstvena unutrašnja namera preusmeri na realizaciju unutrašnje namere partnera. Na taj način će vaša unutrašnja namera biti transformisana u spoljašnju.

Vrlo često je unutrašnja namera usmerena na to da se privuče pažnja na sebe i da se predstavimo u lepšem svetlu. Prepostavimo da ste zabrinuti zbog nečega što vam nikako ne ide od ruke. Zamislite da ste se zaputili na neku proslavu. Sve zvanice odmah preusmeravaju pažnju isključivo na vas i sve vreme motre na vas. Jer, oni su se okupili samo da bi razgovarali o tome kako ste obučeni, kako se krećete, o čemu govorite. Ako ste u nekoj grupi čuli smeh, znači da se vama smeju. I koliko ćete samo uloviti omalovažavajućih pogleda! Saosećam s vama.

Naravno, shvatili ste da sve ovo treba da protumačite obrnuto. Svi ljudi se prvenstveno bave sobom i odnosom drugih ljudi prema svojoj personi, a ponajmanje svojim odnosom prema drugima. Zbog toga možete da se opustite, smirite i da se ponašate slobodno. Nemojte pokušavati da se ponašate prirodno, već samo dopustite sebi prirodnost i neusiljenost.

Treba napomenuti da *ako sebi budete postavili za cilj da budete neusiljeni, ništa*

nećete postići. Naravno, neku korist možete da imate od slajdova, ali to zahteva vreme, a zabava je zakaza-na baš za danas. Neusiljeni možete da budete samo ako odbacite osećaj važnosti. Međutim, nije tako jednostavno otarasiti se važnosti. Ne možete tek tako da odbacite želju da sebe predstavite u najlepšem svetlu.

Izlaz iz ove situacije je vrlo prost. Druga osoba prilikom komuniciranja s vama prvenstveno je zainteresovana za pažnju prema sopstvenoj personi. Možete biti sigurni da su ljudi zauzeti isključivo sobom. Pozabavite se i vi njima. Preusmerite pažnju sa sebe na druge ljude. Aktivirajte svog Čuvara i prestanite da igrate igru uvećanja lične važnosti. Igrajte igru uvećanja važnosti drugih. Budite zainteresovani za druge ljude, slušajte ih, posmatrajte. Nema potrebe da se ulagujete, samo se krećite po toku. Čim preusmerite pažnju sa sebe na druge, suvišni potencijal lične važnosti će nestati sam od sebe. Upravo tada ćete i uspeti da se ponašate neusiljeno.

Da biste privukli pažnju na sebe potrebno je samo da pokažete zainteresovanost za druge. Razgovarajte s ljudima ne o onome što vas zanima, već o onome što zanima njih, uključujući i njih same. U takvom slučaju vaša unutrašnja namera se pretvara u spoljašnju. Okolini će odmah biti interesantan takav sagovornik; oni jednostavno neće imati kuda da se denu od vaše spoljašnje namere – koja uvek perfektno funkcioniše. Beskorisno je pokušavati da druge zainteresujemo svojom personom – to je unutrašnja namera. Biti zainteresovan za druge je spoljašnja. Ako se odreknete unutrašnje namere i preusmerite pažnju na druge ljude, lako ćete od njih dobiti željeni rezultat. Spoljašnja namera će to učiniti za vas.

Može da vam se učini čudnim kako to da ispoljavajući interesovanje prema drugim ljudima, samim tim privlačimo njihovu pažnju ka sebi? Znatiželjni ste kako ćete im na taj način biti interesantniji? Stvar je u tome da ste čak i hiljadu puta privlačniji nego što jeste, svi ljudi su uvek prvenstveno zaokupljeni svojom personom, a tek na poslednjem mestu – drugim. Vi sami, pokušavajući da privučete pažnju na sebe, razmišljate isključivo o sebi. Kada pokazujete interesovanje prema drugoj osobi, ona dobija ostvarenje svoje unutrašnje namere. Odakle potiče ta realizacija? Naravno, od vas. Nakon toga, ko može da zainteresuje njega samog? Isključivo vi.

Ljudi se interesuju za poznate ličnosti, filmske i estradne zvezde. Međutim, to je drugačija vrsta interesovanja. Ako niste zvezda, posmatraju vas kao potencijalnog partnera u

odnosima – poslovnim, prijateljskim ili emotivnim. Uzmimo, na primer, najekstremniji slučaj opsesije zvezdama. Fanovi se interesuju za sve sitnice iz života zvezde, klanjaju joj se, ali im, po pravilu, nikada na pamet neće pasti da zvezdu doživljavaju kao svog ljubavnog partnera. U svakodnevnoj komunikaciji nije važno koliko ste vi interesantni, već koliko odgovarate datoј osobi za odnos. To je ono što ona procenjuje.

Razmišlјajući o sebi i nalazeći se u vašoj blizini, ta osoba svesno i nesvesno procenjuje koliko se dobro uklapate u scenario odnosa u kojima će ona biti zadovoljna sobom. Takvo zadovoljstvo čovek dobija ako se potvrdi njegova važnost u ovom ili onom obliku: „ja im se dopadam“, „interesuju se za mene“, „nisam nebitan“, „uvažavaju me“, „nisam gori od drugih“, „cene me“.

Sada sami prosudite šta ćete postići ako se u jednom slučaju budete nametali nekoj osobi, a u drugom – ako pokazujete interesovanje za nju. Naravno, odgovaraćete joj po svim merilima ako joj pružite zadovoljenje njenog osećaja lične važnosti. Ako ga dobije, zažmuriće na sve vaše očigledne mane i oprostiće vam sve va-še slabosti. Sve to drugi primećuju tek na poslednjem mestu. Ali vi, poš-to ste opterećeni svojim manama, pokušavate da ih sakrijete i da istaknete svoje vrline. Ponavljam, vaše vrline i nedostaci sagovornika interesuju na poslednjem mestu, a prvenstveno ga interesuje osećaj sopstvene važnosti koji dobija iz komunikacije s vama.

Možete da budete „super“ u svakom pogledu, ali vam to neće pomoći u pronalaženju prijatelja i partnera. Naprotiv, mnoge zvezde pate zbog usamljenosti. Besprekorni parametri koje posedujete mogu u određenoj meri i da osujete vašu potragu za partnerom. Čovek vidi da ste „super“, ali on pre svega procenjuje koliko će on biti važan nalazeći se pored takvog savršenstva. Ako blistate pred njim u punom sjaju, on će najverovatnije odlučiti da je njegova ličnost bleda u poređenju s vašim sjajem. Bestraga bili vaši parametri! Obratite pažnju na čoveka, dopustite mu da oseti svoju važnost kad se nalazi pored vas, i tada će on biti osvojen.

Pokazujući zainteresovanost za ljude, budite iskreni. Nemojte dopustiti da drugi shvate da primenjujete trikove za osvajanje njihove naklonosti ili da imate bilo kakav lični interes. Ako tražite njihovu naklonost, oni su dostojni bar vašeg iskrenog učešća.

Mnogi, pokušavajući da osvoje reputaciju zanimljivog sagovornika, žele da pokažu

sebe u najlepšem svetlu: „gle kako sam pametan“, „gle šta sam sve video i doživeo“. To je rad unutrašnje namere. Većina ljudi postupa upravo tako kad želi da se pokaže interesantnim. Iskoračite iz tog jednoličnog stroja i zauzmite drugačiju poziciju. Postavite sebi za cilj da se ne prikazujete kao fascinantni sagovornik, već da sagovorniku pružite priliku da sebe pokaže interesantnim. Podesite se na njegovu frekvenciju i pažljivo slušajte, postavljajući pitanja i pokazujući svoje interesovanje za temu i njegovu ličnost. Možete da komunicirate i nekoliko sati tako što će uglavnom da govori on. Na kraju razgovora, sagovornik će biti apsolutno ubedjen da je upoznao veoma interesantnu ličnost i, uopšte uzev, izuzetnu.

Tako funkcioniše spoljašnja namera. Ona vam omogućava da realizujete unutrašnje namere drugih. Na kraju ćete dobiti ono čega ste se odrekli. Odrekli ste se toga da otvoreno prikazujete svoju ličnost, a dopustili ste da se otvoriti ličnost druge osobe. Čim ste to učinili, ona će postati vaš poštovalec jer ste joj dopustili da ostvari svoju unutrašnju nameru. Ni od jedne zvezde ona ne može da dobije ništa slično.

A šta ako želite da privučete pažnju na sebe osobe koja vas ne doživljava kao partnera za komunikaciju? Na primer, ako je potrebno da ona prihvati vašu poslovnu ponudu, ali to ne želi. Jednostavno je to ne interesuje. Tim pre možete da računate na njenu zainteresovanost samo u slučaju ako zaboravite na sebe i svoj posao i usmerite svu pažnju samo na nju. Iskreno se zainteresujte za sve ono što je zanimljivo toj osobi i razgovarajte s njom o tome. Tek onda će ona ispoljiti interesovanje za vaš problem.

Možete se zapitati: zašto bih slušao druge, interesovao se za njih, poklanjao im pažnju, voleo ih i poštovao, a oni su zauzeti samo sobom, dok mene i ne žele da slušaju? Da, ali zašto bi oni bili zainteresovani za vas i divili se vama, voleli vas i poštivali? Sve što ste umislili o sebi, da ste puno bolji u poređenju s njima, samo je umišljanje unutrašnje namere koja je maskirana u suvišni potencijal odnosa zavisnosti i važnosti. Vaša unutrašnja namera je da budete važni. *Istinski ćete postati važni u očima drugih samo ako se odreknete svoje unutrašnje namere i dozvolite da se ostvare unutrašnje namere drugih.* Vaša prednost je u tome što koristite svoju spoljašnju nameru, a oni – obrnuto. Iskoristite svoju prednost.

U principu, u situacijama kad želite da nešto dobijete od druge osobe možete da koristite jedan univerzalni princip. Suština je u tome da se *odreknete unutrašnje namere da*

nešto dobijete i zamenite je namerom da date. To se radi vrlo prosto.

Da li želite da od nekoga dobijete priznanje i poštovanje? Ne zahtevajte poštovanje prema sebi. Time što ćete sami poštovati neku osobu postignite to da se ona oseti važnom u vašim očima. Da li su vam potrebni odobravanje i zahvalnost? Ne tražite ih. Ispoljite iskrenu brigu kada čovek ima problem. Težite da osvojite njegove simpatije? Nećete je dobiti na lepe oči. Ispoljite simpatiju prema toj osobi i podrazumeva se da ćete joj biti simpatični. Treba li vam pomoći i podrška? Sami pomozite. Time ćete uvećati sopstvenu važnost, a čovek neće želeti da bude manje značajan i da vam ostane dužan. Konačno, da li želite da ostvarite obostranu ljubav? Odustanite od prava na posedovanje i odnosa zavisnosti. Uspećete u tome ako budete samo voleli, bez ikakvih očekivanja. Takva ljubav je vrlo retka i нико joj neće odoleti. U svim ovim situacijama neizostavno ćete dobiti ono čega ste se odrekli.

Postoji još jedno pitanje: kako podstaknuti čoveka da nešto uradi? Možete da ga naterate unutrašnjom namerom ako posedujete takvu moć. Takođe ga možete ubediti u potrebu da to uradi. Ali najefikasniji način nudi spoljašnja namera: sve organizovati tako da čovek sam poželi da vam pomogne. Da biste to učinili potrebno je da dejstva uskladite s ciljevima i težnjama samog čoveka. Zapitajte se: kako da ujedinim ono što želim sa onim što je potrebno drugoj osobi?

Za početak, definišite koje su njene potrebe, ka čemu ona teži, šta joj nedostaje: novac, moć, poštovanje okoline, zadovoljstvo zbog dobro obavljenog posla, briga o deci, prestiž, položaj u kolektivu, slava u društvu, i tako dalje. Sve ove stvari su varijacije na temu sopstvene važnosti.

Svaki čovek se loše oseća ako u ovom svetu malo znači. Ako ništa ne predstavlja, ako malo toga zavisi od njega, on želi da uveća svoju važnost. Kad postigne neki rezultat, pred sobom postavlja nove zadatke i nivo lične važnosti se povećava. Tako čovek ceo život provodi u potrazi za unutrašnjom važnošću. U tome ne-ma ništa loše. Ne smemo nikoga osuđi-vati zbog njegove potrebe da nešto zna-či. Svako to postiže na svoj način, ali svi tome teže. Naprotiv, ako se čovek zaustavi u svom razvoju i ne želi ništa, to je već loše. Ali to se retko događa. Obično čovek bar nečemu teži, čak i ako su u pitanju sitnice, ali se on ne zadovoljava pozicijom koju zauzima u svetu koji ga okružuje.

Odredite na koji način će obavljen posao povećati njegov osećaj važnosti, a zatim mu dajte zadatak koji će uvećati njegov značaj. Dopustite mu i on će sam poželeti da to učini. Kad se to dogodi, velikodušno ga pohvalite.

Rukovodeći se ovim principom, lako možete navesti druge ljude da deluju u svom interesu. Unutrašnjom namerom pokušavate da ih nagovorite ili zamolite da to učine, dok spoljašnjom samo demonstrirate želju: neka se sve obavi u vašu korist. Da bi se ostvarila spoljašnja namera, potrebno je sve organizovati tako da ljudi, radeći svoj posao, to čine u vašem interesu. Da biste to učinili potrebno je samo da se probudite, preusmerite pažnju sa svojih interesa i razmislite o interesima drugih.

Na primer, ako se bavite trgovinom, najverovatnije razmišljate o tome kako da određenom kupcu prodate robu. On uopšte ne razmišlja o tome da će kupovinom ovog proizvoda udovoljiti vama. On ne želi da mu ga prodate. On želi da kupuje. Da li možete da ulovite razliku? *Svi žele da mi nešto uvale, ali ja to ne želim. Želim da izaberem ono što mi je potrebno.*

Ne razmišljajte samo o tome kako da prodate robu. Razmišljajte o tome šta kupac želi da nabavi. Želja da se proda je unutrašnja namera. Spoljašnja namera se nalazi u potpuno drugom smeru – saznati šta želi kupac. Ne morate čak ni da znate koji proizvod želi da kupi. Ako ga zabrinjava reumatizam, a vi se zaista interesujete za tu temu, uputite ga na lekara ili na sredstvo – i on će od vas kupiti robu. Ne zato što je taj proizvod najbolji, već zato što vi, prodajući cigle, razgovarate s kupcem o njegovom reumatizmu. Ovo je pojednostavljen primer, ali princip, koji mu je u osnovi, funkcioniše besprekorno.

Svaki put kad treba da dobijete ono što želite od druge osobe, ili da je naterate da nešto učini, odbacite svoju unutrašnju nameru. Zapitajte se: u čemu se sastoji unutrašnja namera ove osobe? Postupajte tako da doprinesete ostvarenju njenih namera. Tek tada, kad pomažete u realizaciji čovekove namere, razmislite o tome šta želite od njega da dobijete. Baveći se sprovođenjem njegovih namera, unesite između „redova“ i svoju molbu. Možda nećete morati ni da pomenete šta vam je potrebno. Možda se sve dogodi samo od sebe. U tome se ispoljava čarobna snaga spoljašnje namere.

Još efikasnije sredstvo uticaja na ljude je pokušaj da u njima indukuјete unutrašnju nameru. Ako razmislimo, to se radi sasvim jednostavno. Unutrašnja namera je skoro uvek

motivisana osećajem unutrašnje važnosti. Svaki čovek u ovoj ili onoj meri i na ovaj ili onaj način teži da zaštiti, istakne i poveća svoju važnost. Ako vam je potrebno da nešto dobijete od ljudi, samo treba da smislite na koji način oni time mogu da povećaju svoj značaj. To se zove: baciti izazov.

Izazov možete da bacite grupi ljudi: „Hajde da vidimo ko je bolji...“ Ili da igrate na kartu osećaja profesionalne časti: „Nećemo se osramotiti“. Možete da se jednostavno obratite unutrašnjoj važnosti: „Pokazaćemo svima koliko vredimo“. Ako je čovek prihvatio taj izazov u kontekstu sopstvene važnosti, on će izvršavati vašu volju kao svoju sopstvenu. Tako će biti upravo zato što ste odustali od unutrašnje namere i obratili pažnju na unutrašnju nameru druge osobe. Koristite unutrašnje namere drugih, a ne svoje.

Tok odnosa

Obično vi ili vaša firma proizvodite ono što drugi ljudi upotrebljavaju. Kako ih ohrabriti da kupe baš vaše proizvode? Ako vam se čini da će kupovati samo zato što su oni naprosto predivni, onda grešite. Tipična greška će biti stav unutrašnje namere: „Mi pravimo remek-dela i zato će ih ljudi sigurno kupiti“.

Pozicija unutrašnje namere pravi trostruku grešku. Kao prvo, fraza: „mi pravimo remek-dela“ naglašava postojanje unutrašnje važnosti. Smatrate da su vaše kreacije savršene i samo to vam je važno. Ako je tako, nećete uspeti da ih objektivno procenite budući da prema njima niste ravnodušni. Kao drugo, unutrašnja namera je usmerena na to da ih treba prodati kupcima. Oni neće želeti da ih kupe zato što vaša kreacija, s njihove tačke gledišta, uopšte nije remek-delovo i ni najmanje ih ne interesuje nečija namera da ih proda. I, konačno, najveća greška je u tome što je unutrašnja namera usredsređena na samu robu, a ne na potrebe kupaca. Uski fokus unutrašnje namere dovešće do toga da ćete napraviti savršen proizvod koji nikome neće biti potreban. To se vrlo često dešava.

Pozicija spoljašnje namere se sastoji u tome da je potrebno definisati šta ljudi žele, šta im nedostaje, šta im je potrebno, šta ih pokreće, šta ih zanima. Spoljašnja namera je usmerena nizvodno. Baveći se proizvodnjom „remek-dela“, koja ste „isisali iz malog prsta“, pokušavate da se krećete protiv toka. Um je uvek sklon da idealizuje svoje potencijale. On je potpuno zaokupljen procesom stvaranja i ne vidi ništa oko sebe. Um nastoji da sve podredi svojoj kontroli. Međutim, potražnja kupaca se teško potčinjava upravljanju i uvek se kreće nizvodno u svom koritu. Da bi se nekako usmerio tok potražnje, potrebno je odvojiti velika sredstva na reklamu, ali ni to uvek ne funkcioniše.

Razum nije u stanju da predvidi trend potražnje. To i nije potrebno. Sve što vam treba je da održite korak s tokom i da beležite i najmanje promene koje se tiču njegovog smera. Nema potrebe da izmišljate novi proizvod. Skoro svi pronalasci koji idu ispred svog vremena nemaju praktičnu primenu. To ne znači da ne treba da stvarate ništa fundamentalno novo. Stvar je u tome da ako očekujete da ostvarite prihod od svog remek-dela, a koji je ispred toka varijanti, vaša investicija će najverovatnije biti izgubljena. Naravno, ako je pronalazak zaista genijalan, može da napravi bum na tržištu. Ali to se retko događa.

Zagarantovan uspeh mogu da očekuju samo firme koje zadovoljavaju trenutnu potražnju. Vratimo se postavljenom pitanju: kako ohrabriti ljude da kupuju vaše proizvode? Odgovor će biti: nikako. Ako nije nemoguće, onda je bar jako teško. Unutrašnjom namerom ćete pokušati da nametnete svoju ro-bu. Spoljašnja namera, koja se kreće u skladu s tokom, pokušava da odredi šta ljudi žele i čega su se zasitili. Potražnju određuje tok varijanti. On u sebi već sadrži sve odgovore i samo on može da bude garancija uspeha.

Nije čudo što su mnoga fundamentalna otkrića došla skoro istovremeno i nezavisno od strane nekoliko ljudi. U tome se krije fenomen kretanja materijalne realizacije u prostranstvu varijanti. Ono što treba da se dogodi događa se u svoje vreme. Leonardo da Vinči je predvideo mnoge pronalaske koji su se tek u današnje vreme materijalno realizovali.

Reklo bi se da je sve to ionako očigledno. Međutim, razum je sklon zaboravljanju i nastoji da se izmigolji iz toka i potčini ga svojoj kontroli. Već sam govorio o tome da je tok varijanti raskošan poklon za razum. Toga se uvek treba sećati i takvu sreću treba iskoristiti. Tada će vas mnogi problemi i prepreke zaobići.

Značajan deo problema u ljudskim odnosima posledica su borbe razuma s tokom varijanti. *Kritika* je jedna od manifestacija takve borbe. Kritika je direktni nusprodot unutrašnje namere. Ohrabrvanje i stavljanje uloga na čovekove pozitivne osobine pripadaju spoljašnjoj nameri. Kritika upućena nekome je isto što i borba sa okruženjem. To neće doneti nikakvu korist, osim ako ne vidimo korist od toga da prolivamo svoju žuč i uzrujavamo svog protivnika. Hrabrenje je, naprotiv, pokretačka sila kada je reč o međuljudskim odnosima. Okrivljujući i kritikujući čoveka, vi nastojite da na njega utičete svojom unutrašnjom namerom. Naglašavajući njegove vrline (bez obzira na sve), ne gubite ništa, već dopuštate situaciju da se odvija u vašu korist.

Ne okrivljujte druge ni za šta. Mnogi ljudi su skloni samokritičnosti i proganja ih osećaj krivice. Ali niko nema volju da trpi prigovore od strane drugih. Čovek koji osuđuje sebe može zastraniti u sadomazohizam. Međutim, optužbe od drugih ljudi se uvek doživljavaju bolno.

Čovek će se uvrediti u svakom slučaju, čak i ako nije u pravu i ako je optužba opravdana. Ali, kakve vi koristi imate od toga što ćete izlivati svoju žuč? Time stvarate suvišni potencijal i sami ćete od toga postradati. Ako je glavni cilj da čoveka uverite da nije

u pravu, to vam neće poći za rukom. Slušajući vaše optužbe, teško da će priznati da nije u pravu, čak i ako se na rečima saglasi. Pokušavajući da pomoću optužbe na tuđ račun sebe potvrdite ili ostvarite prevlast, možete postići rezultate, ali u takvom slučaju ćete biti manipulator.

Ako nijedan od ovih ciljeva ne postavljate ispred sebe, odbacite kritike i optužbe. Osuđujući i kritikujući ljude, lupate rukama po vodi i pokušavate da plivate protiv struje. Dignite ruke od tuđih mana i razmišljajte samo o vrlinama. To i jeste kretanje po toku i ono će doneti neprocenjivu korist.

Ako vaš Čuvar ne bude spavao, uvek će vam pomoći da pronađete objašnjenje zašto čovek koga želite da osudite postupa baš tako. Čuvar, koji je vaš unutrašnji posmatrač, neće dozvoliti da nepromišljeno uđete u igru ili pokrenete raspravu ili svađu. Pogledajte igru sa strane, kao gledalac, setite se da kritika neće doneti ništa sem štete i krećite se po toku.

Optužbe i kritike ne mogu da imaju pozitivnu ulogu jer izbacuju osobu iz koloseka, iz toka kojim se kretala. Struja ju je nosila ka određenom cilju. Jer, ljudi se rukovode svojim motivima i stremljenjima. Ohrabrujući čoveka (bez obzira na sve), vi ga usmeravate ka koritu koje je vama pogodno i ne remetite njegov tok, ne suprotstavljate se njegovim težnjama. Na taj način vaše i njegove želje postaju usklađene. Ničija prava se ne povređuju, ničije samoljublje nije osujećeno, a interesi postaju zajednički.

Da li vam se dopada kada vas kritikuju? U takvoj situaciji ili ne možete da istrpite kritiku ili pokušavate da ubedite sebe da je zaslужena. I u jednom i u drugom slučaju je ne prihvatajte ukoliko, naravno, u sebi ne gajite kompleks krivice. Kritika može da podstakne, da natera čoveka da postupa onako „kako treba“. Međutim, prisiliti možete samo razum. Dušu je nemoguće naterati. Ona uvek radi ono što želi ili smeta razumu da radi ono što je potrebno. Kritikovanjem, duša postaje neprijatelj razuma, dok je ohrabrvanje čini saveznikom.

Dakle, *ohrabrivanje je stvaralačka sila, dok je kritika rušilačka, destruktivna*. Upravo zato se rukovodeći kadrovi u preduzećima biraju tako da se budući rukovodioci ne orijentišu na kritikovanje lošeg rada, što ume i svaki tupan, već da budu sposobni da utemelje atmosferu entuzijazma u kojoj će ljudi sami želeti da dobro rade. Kada tako nešto uspeva? Kada ljudi, radeći zajednički posao, osećaju svoj lični značaj.

Ako želite da sebi stvorite neprijatelje, onda se raspravljajte i dokazujte svoju ispravnost po svaku cenu. U knjizi „*Prostranstvo varijanti*“, poglavju „*Tok varijanti*“ , već smo razgovarali o tome koliko je besmisleno i štetno dokazivati svoju ispravnost po svaku cenu. Ako rasprava za vas ima suštinski značaj i u situacijama kad vam interesi zaista ne dozvoljavaju da ustupite – raspravljajte se. U ostalim slučajevima dajte pravo drugima da pljeskaju rukama po vodi.

Pobeda u raspravi vam neće doneti nikakvu korist, ali ćeete zato stvoriti neprijatelje. Ako čovek samouvereno izgovara besmislice i vi mu to stavite do znanja, on se nikad neće složiti s tim. Ili, preciznije – može se složiti ako ima sklonost ka samobičevanju i pojačan osećaj krivice. Ali da li nam je potrebna pobeda nad takvom osobom? Ako vaši interesi nisu ugroženi, dopustite drugima da tvrde ono s čim se vi ne slažete. Na taj način nećete stvarati višak potencijala i nećete se boriti protiv struje.

Ljudi koji se raspravljaju obično su zagnjureni u igru. Spavaju snom iz koga ne mogu da se probude. Da ne biste dozvolili da budete uvučeni u igru, potrebno je da se probudite i uključite svog unutrašnjeg Čuvara. Ako u polemici učestvuje nekoliko osoba, sidite u publiku i odatle posmatrajte igru. Uđite u ulogu suzdržanog posmatrača i ostvarićete ogromnu prednost. Dok svaki od učesnika pokušava da ostvari svoju unutrašnju nameru, dokazujući svoju tačku gledišta, vi se odmaknite od prozora i samo posmatrajte. Sinuće vam rešenje koje niko od učesnika nije u stanju da vidi. Samo, nemojte ga svima nametati. Najvažnije je predložiti, a neka koplja lome drugi.

Ako ste pobedili u raspravi, smatrajte se poraženim. Čak i ako protivnici formalno priznaju da ste u pravu, budite sigurni da će u mislima pronaći gomile neformalnih argumenata u svoju korist. U svakom slučaju, gubitnik u raspravi dobija udarac po svom osećaju važnosti. A ko nanosi taj udarac? Onaj ko je uspeo da istraje na svojoj tački gledišta.

Sigurno tog čoveka ne biste žeeli da udarite u lice? Na isti način bi trebalo da *ne želite da nanesete udarac osećaju važnosti druge osobe*. Ljudi vrlo često nanose takve povrede jedni drugima. Takva uvreda uvek nosi prikriveni karakter, jer se istrpi čutke. Ljudi ne vole otvoreno da demonstriraju svoju potrebu za potvrđivanjem važnosti. Podrazumeva se da važnost ionako postoji i zato niko ne želi da pokaže da se bori za svoj osećaj važnosti iako svi to čine na svakom koraku.

Ako je čovek dobio udarac po svom osećaju važnosti i to je prečutao, nemojte ni pomisliti da nije povređen ili da se s tim pomirio. Uvređenost će u njemu tinjati – ne u svesti, već u podsvesti. Pobedili ste u raspravi i čini vam se da ste samim tim povećali svoju važnost. *Ali to ste uradili na račun uniženja važnosti svog protivnika.* I sami shvatate da prikrivena uvreda, koja pri tome nastaje, ne nosi ništa dobro. Uz to, poraženi protivnik ni po koju cenu neće priznati vaš značaj.

Postoji odličan način da čoveka okrenete protiv sebe – da mu stavite do znanja koliko ste bolji u poređenju s njim. Osnovna parola u odnosima koji se odvijaju u skladu s tokom je sledeća: ne stvaraj sebi idola, niti neprijatelja. Kao kugu izbegavajte da povredite nečiji osećaj važnosti. Neka to bude svojevrsni tabu. Tako ćete se rešiti gomile problema i neprijatnosti čiji vam uzroci neće biti jasni zbog prikrivene prirode nanošenja udaraca po tuđoj važnosti.

Šta čini osoba koja se prepire s vama? Štiti svoju važnost na ovaj ili onaj način. Koraknite joj u susret. Saglasite se sa onim o čemu govori. A kada to učinite, daćete joj ono što želi. Sada možete mirno da porazgovarate o svojoj tački gledišta. Nemojte ništa nametati, dokazivati, već jednostavno popričajte. Tada, ne samo što ćete se kretati u skladu s tokom, već ćete koristiti i spoljašnju nameru. Na kraju ćete postići zadivljujući rezultat kakav ne biste postigli ni pomoću najgenijalnijih intelektualnih smicalica.

Na samom početku razgovora s nekom osobom potrebno je da se podesite tako da oboje gledate u istu stranu. Ako prva reakcija nakon vašeg izlaganja bude njen „ne“, smatrajte da je besmisleno da je dalje ubeđujete. Ona se okrenula na drugu stranu i odbija da se kreće sa sagovornikom u skladu s tokom. Važno je od samog početka da učinite tako da osoba kaže „da“. Nikada ne započinjite razgovor oštro. Počnite s čim god želite, ali je bitno da se sagovornik složi s vama. Nakon toga možete razgovor polako da prebacujete na sporna pitanja. Sada imate mnogo veće šanse jer se inercijom krećete u skladu s tokom, u jednom pravcu, a odašiljanje vaših misli neće biti u raskoraku sa odašiljanjem misli vašeg sagovornika.

Ako ste negde napravili grešku i s pravom očekujete optužbu, nemojte se pripremati za odbranu. Jednostavno *unapred prihvativi svoju grešku*. Svako ko se priprema da izruči pravednički gnev na vas, najverovatnije će odmah zauzeti velikodušan i snishodljiv stav. U

takvom slučaju se ne može reći da je napad najbolja odbrana. Ispada da ste se unapred složili s linijom vašeg protivnika i time ste dali zeleno svetlo njegovoj unutrašnjoj nameri. Time što ste se unapred povinovali ostvarujete njegovu unutrašnju nameru da vas postavi na svoje mesto i istovremeno poveća svoj osećaj važnosti. Ali budući da to ne činite prisilno, već svojom voljom, vaša važnost time neće postradati. Na taj način ubijate dve muve jednim udarcem: podižete osećaj važnosti protivnika, zbog čega će vam on biti zahvalan, a takođe ne narušavate ni svoj.

Braneći svoje greške, veslate protiv struje i poklanjate energiju klatnjima. Želja da se po svaku cenu opravdate izazvana je povećanim nivoom unutrašnje važnosti. Zbacite sa sebe taj ogroman teret, dajte sebi pravo na greške i dopustite da ih pravite. Ne branite ih, već ih svesno priznajte. Život će vam odmah postati mnogo lakši.

U pomenutom poglavlju „Tok varijanti“ (knjiga „Prostranstvo varijanti“, Transurfing br. 1 – prim. izd.) već sam govorio o tome da vam zamerke osoba koje vas iritiraju mogu biti od velike koristi. Sugestije koje ste nekad spremno dočekivali na nož, na kraju će se ispostaviti da su imale smisla. Zamerke i sugestije okoline mogu da vas zadenu ukoliko ste sami u nečemu premašili nivo unutrašnje važnosti. Odbacite važnost, prestanite da se opirete toku i priznajte da je druga osoba u pravu ili to bar primite k znanju.

Recite joj da je ona zaista bila u pravu kada je to i to rekla. Videćete rezultat. Mogli biste i da joj ne govorite o tome, ali ipak učinite tako. Na kraju krajeva, ništa ne gubite. Svako od nas greši – kako budale, tako i pametni. Ali za razliku od prvih, pametni ljudi priznaju svoje greške. Dakle, priznajući na glas da je čovek tada i tada bio u pravu, odmah stičete njegovu naklonost.

Ljudi žive u agresivnom svetu klatana gde je potrebno svakog trenutka braniti svoje pozicije i štititi se. Međutim, vi nudite čoveku da to učinite za njega. U tom trenutku je problem zaštite vaših pozicija kod te osobe rešen. Ona će odmah osetiti olakšanje. Biće vam zahvalna jer ste joj pomogli u sukobu. Za nju više niste potencijalni protivnik, već saveznik. Cela ova situacija se u glavi vašeg sagovornika premotava na podsvesnom nivou. Na isti način razmišljate kada spavate na javi. Ali ako praktikujete svesnost, neće vam biti teško, već interesantno da na sebe preuzmete ulogu svedoka tuđe ispravnosti.

Kada se ispostavi da je neka osoba bila u pravu, a drugi to prećute, vi glasno

priznajte da je bila u pravu. Ukoliko za nju ta činjenica bude od ogromne važnosti, ona će biti vaš dužnik. U svakom slučaju će vam biti zahvalna, i to najvećim delom nesvesno.

Zamislite u kakvim džunglama ljudi žive. Potrebno je da stalno budu na oprezu, da u svima vide potencijalne protivnike, čak i ako spolja odnosi izgledaju druželjubivo. Svako se brine o sebi i neprekidno je spreman na odbranu. Uopšte ne preuveličavam, samo što smo svi mi odavno navikli na takvo stanje stvari.

U takvom okruženju ćete biti pravo blago i otkriće za ljude koji su umorni od borbe. Zamislite koliko saveznika možete da steknete?! A za to vam skoro ništa ne treba: *samo da odbacite svoj osećaj važnosti i bez oklevanja priznate da je druga osoba u pravu*. Delujete svesno i u tome je vaša prednost. Međutim, ljudi spavaju – neće vam reći ni „hvala“. Ali kada bi mogli da se probude i svesno pokažu svoj stav, onda biste čuli: „Da, ta osoba nije glupa“. „Ovaj čovek mi je simpatičan“, „Osećam naklonost prema njemu“. „Pravo je blago“.

Glasno vam to niko neće reći, pa čak ni u sebi. Međutim, kad bi mogao da se izrazi podsvesni osećaj, onda bi on izgledao baš tako. Zamislite kakvo zlato se krije pod vašim nogama? Ljudi, zabrinuti i opterećeni osećajem važnosti, najčešće lutaju i ne primećuju da im pod nogama leži pravo grumenje zlata. U ogromnoj ste prednosti: posedujete svesnost, nemate osećaj važnosti i pažljivi ste prema ljudima. Iskoristite je i videćete zlato tamo gde drugi vide samo kamenje.

Naštimavanje na frejle

Kada ljudi međusobno komuniciraju, u manjoj ili većoj meri se jedni drugima prilagođavaju. U obzir se uzimaju karakter, temperament, nivo inteligencije, maniri i dr. Ako prilagođavanje ne uspe, onda se međusobno razumevanje ne dostiže i komunikacija se svodi na protresanje vazduha rečima. Ako se ne podesimo na frekvenciju sagovornika, nećemo postići međusobno razumevanje.

Termin „naštimavanje na frekvenciju sagovornika“ ima uslovni karakter. Naravno, shvatate da ovakav pojednostavljen model koristim jer je najudobniji. Na koji način se tačno odvija podešavanje na fizičkom nivou za nas i nije tako važno. Suština je u tome što svaka osoba poseduje karakterističan individualni skup parametara sopstvene ličnosti – frejle.

Uspostavljajući bliski kontakt s nekim, vi sprovodite Frejling – naštimavate se na njegove parametre. Uspeh komunikacije direktno zavisi od toga koliko ste uspeli da shvatite suštinu frejle sagovornika. To nije tako teško kao što može da se čini. Glavni uslov za uspešno naštimavanje je pažnja usmerena ka sagovorniku. Bez pažnje nema ni govora o bilo kakvom naštimavanju. To se samo po sebi podrazumeva, međutim, po pravilu, prilikom svake konverzacije, čovek je zaokupljen isključivo svojim mislima.

Jedan veliki biznismen je nekom prilikom izjavio: „Svi mi nešto nude, ali me niko ne pita šta mi je potrebno“. Ljudi koji pokušavaju nešto da dobiju od drugih razmišljaju o svojim problemima i o tome kako mogu da ih reše pomoću drugih ljudi. To je čista unutrašnja namera. Naprotiv, *razmišljajući o tome šta drugi žele, vi pokrećete mehanizam spoljašnje nmere.*

Kako da povežete ono što želite sa onim što želi druga osoba? Za to je potrebno da, pre svega, svesno usmerite pažnju na njene interese. Preusmerite unutrašnji pogled sa sebe na sagovornika. Čovek će biti zainteresovan kontrapitanjem samo ukoliko je reč o njegovim problemima i nastojanjima. Vaše misli su usredsređene na ono što želite da dobijete. Međutim, druge ljude to apsolutno ne zanima. Zar vi pridajete važnost onome što žele drugi ljudi? Na isti način i drugi razmišljaju o svojim problemima i ne mare za tuđe želje. Prema tome, jedini način da pronađete zajednički jezik i razumevanje je u tome da s čovekom razgovarate u kontekstu njegovih ličnih interesa. Već ste isuviše razmisljali o svom

problemu. Sada *preusmerite pažnju na interes svog sagovornika*. U osnovu komunikacije založite kontekst njegove namere, a svoj problem ostavite na površini.

Na primer, želite da u avgustu iskoristite godišnji odmor. To vam je preko potrebno, stoga razmišljate o svojim interesima. A o čemu razmišlja vaš šef? On razmišlja o vašem poslu, a ne o vašem odmoru. Postoje dve varijante rešavanja ovog problema. Prva je: prilazite šefu i uzdišete nad svojim problemima i potrebama. Druga je: govorite da se u septembru očekuje povećani obim posla i zato biste želeli da iskoristite odmor u avgustu da biste, kad dođe vreme, stigli sve da obavite. Šta mislite, koja će opcija upaliti? Možda bi šef odgovorio da na odmor možete otići i u oktobru, ali najverovatnije će se složiti s vama zato što čuje obraćanje na svojoj frekvenciji. Govoreći sa čovekom u kontekstu njegovih interesa, vi se naštimate na talasnu dužinu njegovih misli.

Ako magarac neće da vas sluša i da ide kuda ga usmeravate, znači da jahač razmišlja o svojoj stvari, a magarac o svojoj. Magarac razmišlja o šargarepi. Pokažite mu je i on će odmah krenuti tamo gde želite. Time svoju nameru postavljate u kontekst njegove namere. Šta on ima od toga što će ispuniti tuđu želju? Svaki put se to zapitajte kad očekujete da neko uradi ono što vam je potrebno. Ako ste pronašli odgovor na to pitanje, sve će vam ići od ruke.

Da biste se naštimovali na frekvenciju sagovornika, morate pre svega pažljivo da slušate ono što želi da kaže. Osim ako, naravno, sami ne želite da nametnete svoju temu i tačku gledišta. Kada se okupi veće društvo, svi pokušavaju nešto da kažu, ali to nema nikakvog značaja jer niko nikoga ne sluša. Naravno, ljudi mogu da se pretvaraju da slušaju jedni druge, ali devedeset odsto njihove pažnje je zaokupljeno sopstvenim mislima. Da biste se pokazali kao interesantan sagovornik ne treba da sijate oštroumnošću i erudicijom, već samo da pažljivo slušate svog sagovornika.

Ako ste nezainteresovani za neku osobu, ali je potrebno da podstaknete njeno zanimanje i angažovanost, razgovarajte s njom o onome što nju zanima. Zaboravite na neko vreme ono što je vaš predmet interesovanja. Prebacite se na frekvenciju sagovornika. Postavite se na njegovo mesto. Učinivši to, shvatićete šta je ono što pokreće tu osobu, saznaćete razloge zašto se ona ponaša baš tako, razumećete njenu tačku gledišta. Kada se podesite na njenu frekvenciju, možete glatko da pređete na pitanja koja vas zanimaju.

Prvi i najjednostavniji ključ za frekvenciju neke osobe je *njeno ime*. Ne možemo da ignorišemo činjenicu da čovek od rođenja razume da mu se ne-ko obraća kada ga oslovljava po imenu. Zato, u razgovoru, ljudi što češće oslovljavajte po imenu i to će imati svoj efekat. Obraćanje po imenu je svojevrsna lozinka koja pokazuje da imate prijateljske namere i prepoznajete važnost druge osobe.

Svaki čovek u određenoj meri neprestano podržava zaštitno polje koje čuva njegovu važnost. Na frekvenciju sagovornika nećete moći da se podesite ako je on okružen zaštitnim zidom formalnosti ili nepoverenja. Ova prepreka se ponekad može ukloniti pomoću neposrednosti koja će ga razoružati. Ako dokažete da nemate podignuto zaštitno polje svoje važnosti i ne nameravate da ga napadate, sagovornik će takođe spustiti svoj zaštitni oklop. Ali najefikasniji način da se ukloni svaki pregradni zid je da ispoljite iskrenu simpatiju prema drugoj osobi.

Zašto volimo svoje kućne ljubimce? Zato što nam oni uvek iskreno stavlju do znanja da su srečni što nas vide. Oni mašu repom, predu, skaču, zavijaju, na sve načine ispoljavaju svoje oduševljenje. Postoje i druga, manje druželjubiva bića, kao što su akvarijumske ribice. Ali takva bića ne pokazuju ljubav – ona su poput biljaka ili dela enterijera. Bića koja volimo doslovno nam govore: „Ništa mi ne treba od tebe, samo sam jako srećan što te vidim“. To je jedan od glavnih razloga zašto volimo kućne ljubimce.

Ako želite da pridobijete simpatije ljudi, stavite im do znanja da vam je dragو što ih vidite. Nije obavezno da kao pas ispoljavate ushićenje. Dovoljno je da se osmehnete, uputite im pozdrav sa entuzijazmom, oslovite ih po imenu, pažljivo slušate. Međutim, ako se ponašate kao akvarijumska ribica, onda će i odnos biti u skladu s tim.

Mehanizam je veoma prost. Na podsvesnom nivou vaš sagovornik će razmišljati ovako: „Upoznao sam osobu koja je srećna što me vidi. Znači, nisam bezvredan, imam neku važnost u ovom svetu. Ova osoba je potvrda za to. Kakav prijatan i simpatičan čovek!“

Pažnja i učešće treba da budu iskreni. Ne postoji ništa gore od učešća koja se svodi na nivo pridržavanja bontona. Ljudi nameštaju osmeh na lice kao atribut. To više nije osmeh, već nešto poput kravate. Iz navike jedni druge pitaju: „Kako si?“ – i očekuju standardni odgovor. Odgovor koji odstupa od očekivanog se doživljava kao anomalija. Nikoga se ne tiču tuđi problemi. Zašto onda postavljati takvo pitanje?

Kad komunicirate s nekom osobom, možete da rezonujete s njom, emitujete energiju na njenoj karakterističnoj frekvenciji. Svaki čovek ima svoju rezonantnu frekvenciju – svoju „slabu tačku“, odnosno ono što ga naročito zaokuplja, interesuje, čime se ponosi. Njegova „slaba tačka“ je struna koja proizvodi zvuk na rezonantnoj frekvenciji. Ako uspete da utvrdite čime je fasciniran, razgovarajte s njim o tome, neka to ispriča uz vašu pomoć. To je najefikasniji način da se uspostavi kontakt. Kad ulovite tu nit, lako možete da pridobijete čoveka.

Naklonost neke osobe takođe lako možete da osvojite ako je zamolite da vam pomogne da rešite neke teškoće ili da vam učini neku neopterećujuću uslugu. Zamolivši je za uslugu, odričete se svog osećaja važnosti, a njen povećavate. Ona se oseća bitnije ako joj stavite do znanja da vam je potrebna njena pomoć i pružite joj priliku da se dokažete, istakne svoju važnost.

Osoba koja vam učini traženu uslugu, pored vas će se osećati potrebnom i zato će sigurno osvojiti njenu naklonost. Osećaj sopstvene vrednosti je vrlo skup. Onaj kome pružite šansu da ga oseti, pamtiće do kraja života takvu velikodušnost. Složićete se jer se i vi sa zahvalnošću sećate onih koji su pozitivno procenili vaše vrline.

Možda će vam se učiniti da preuveličavam čovekov osećaj lične vrednosti. Zapravo, Frejling sa strane izgleda kao da se svaki čovek ponaša veoma važno. Ipak, osećaj važnosti zaista igra odlučujuću ulogu u ponašanju i motivaciji ljudi. Šta mislite, koji postupci drugih mogu najviše da povrede čoveka? Kada ga ignorišu, vredaju, tuku, nanose mu povrede? Ne. Najveći bol će osetiti kada ga *ponize*.

Osim sopstvenog života, za čoveka ne postoji ništa važnije od osećaja lične važnosti. Najjača žed nakon fizičke žedi je žed za vlašću. Naravno, to je najviši i poslednji stepen borbe za važnost. Daleko od toga da će kod svih ljudi to dostići takvu for-mu. Ali složićete se, ako čovek poseduje apsolutno sve, preostaje mu još samo da dostigne vlast. Ništa ne izaziva toliko uzbu-đenje kao vlast. Iz toga sami možete da izvedete zaključak o tome kakvu ulogu ima osećaj sopstvene važnosti u čovekovom ponašanju i motivaciji.

Svaka kritika pogađa čovekovu samobitnost. To je svojevrsni antifrejling. Nikada nemojte ljudima direktno da govorite da nisu u pravu. Čak i ako ste sigurni da ste u pravu, uvek je korisnije sačuvati neutralnost. Tada nećete naneti udarac po čovekovom osećaju

važnosti, a sebe čete zaštititi od delovanja sila ravnoteže.

Čoveku takođe možemo da nanesemo izuzetno bolan udarac ako zadenemo njegov negativni slajd. *Slajd se podupire na filmu važnosti, i zato, ako zadenete slajd, dirnućete ga u živac.* Negativan slajd je kada se čoveku nešto ne dopada kod njega samog. Kao što znate, *čovek s negativnim slajdom pokušava da ga sakrije od sebe samog i da ga projektuje na druge.* Međutim, pokušajte da uzvratite kontraoptužbom, odnosno da okrenete projekciju, i videćete kakva će burna reakcija uslediti. Čovek ni po koju cenu neće priznati tuđu ispravnost i postaće vaš najgori neprijatelj. Zato je bolje ne doticati se tuđih negativnih slajdova. I, tim pre, ne pokušavajte drugoj osobi da objašnjavate da se slajd nalazi u njenoj glavi.

Naravno, najpreciznije naštימavanje na čovekov frejle se dešava kroz zaljubljenost. Kako i zašto se ona događa vrlo je teško objasniti, ako je uopšte moguće. Na tu temu je već jako mnogo rečeno. Da biste ostvarili uzajamnu ljubav, morate se odreći od prava na posedovanje i samo voleti, ništa ne očekujući. Ljubav se može sačuvati ukoliko ne preraste u odnos zavisnosti. Međutim, na zaljubljivanje ne možete da utičete, ono se dešava sama od sebe. To je sve što mogu da dodam.

Na taj način, u opštim crtama sam naveo osnovne principe Frejlinga. Kao što ste primetili, razgraničenje odnosa naspram namere i toka ima isključivo uslovni karakter. Komunikacija u skladu s tokom se može posmatrati s tačke gledišta komunikacije koja se izvodi s namerom – i obrnuto. Ali je u konačnici sve to Frejling. Vi se naštимavate na frekvenciju sagovornika zato što ste okrenuti na istu stranu, dejstvujete u skladu s njegovim interesima i u zajedničkom smeru. Na kraju čete od čoveka dobiti ono što ne biste mogli da postignete običnim metodima unutrašnje namere.

Energija odnosa

U knjizi „*Prostranstvo varijanti*“, poglavlju „Klatna“, pominjao sam pozitivnu vizualizaciju. Podsetiću vas da se njena suština sadrži u sledećem. Recimo, neko vam zadaje probleme, nervira vas, napada. Ili, obrnuto, potrebno vam je da nešto dobijete od druge osobe. U tom slučaju, bar približno odredite šta je ono što je zabrinjava, muči, šta joj možda nedostaje: zdravlja, samopouzdanja, duševne bezbrižnosti? Budite sigurni da svakog čoveka nešto muči, čak i u najmanjoj meri, naročito ako vam pričinjava probleme, ili, naprotiv, ako ih vi stvarate njemu. Sada zamislite bilo koju situaciju u kojoj on dobija baš ono što mu je potrebno.

Na primer, zamislite ga kako je zaokupljen svojim omiljenim aktivnostima, kad oseća zadovoljstvo, užitak, mir i udobnost. Nepotrebno je da se previše udubljujete u pozitivni scenario, već brzo vizualizujte bilo koju sliku koja vam padne na pamet. Na primer, kako sedi zavaljen u fotelji pored kamina s kriglom piva, zadovoljno se kupa u moru, šeta po cvetnoj dolini, vozi bicikl, skače od radosti. Ako uspete da mu „udovoljite“, taj čovek će bez ikakvog očiglednog razloga osetiti simpatije prema vama i učiniće ono što od njega zatražite, ili će „smekšati“ problematičnu situaciju.

Šta se događa u ovom slučaju? Otprilike isto što i za vreme gledanja dobrog filma. Pod dobrim filmom mislim na onaj koji budi osećaj slavljenja života. Dok ga gledate, osećate se lako, prijatno, svečano u duši. Dakle, film priređuje praznik duši na mentalnom i emocionalnom nivou. Pozitivna vizualizacija taj praznik priređuje na energetskom nivou. Ako ste uspeli da se *uspešno naštimumjete na čovekov frejle i pogodite njegove potrebe, on će osetiti talas prijatnosti*.

Razlika između mentalnog i energetskog praznika je sledeća: dobijajući energetski delikates, koji donosi osećaj komfornosti, čovek nije svestan šta ga je prouzrokovalo. Ali to i nije važno. Najvažnije od svega je da se on pored vas oseća prijatno. Odatle i potiče njegova naklonost. Treba napomenuti da se pozitivna vizualizacija mora raditi iskreno, kombinujući težnje duše i razuma. Ako vam podje za rukom da mu iskreno poželite dobro, tada će efekat biti vrlo opipljiv.

Kao što znate, upravo višak slobodne energije neku osobu čini šarmantnom,

magnetičnom, snažnom i harizmatičnom. Ljudi najčešće nesvesno osećaju snažnu energiju koja izvire iz neke ličnosti. U zavisnosti od slabosti ili jačine zračenja, energetska ličnost se doživljava kao šarmantna ili snažna. U svakom slučaju, snaga zračenja je proporcionalna količini slobodne energije i stepenu jedinstva duše i razuma. Višak slobodne energije se kao vodoskok izliva na druge i oni to osete. Slobodna energija se oblikuje čovekovim mislima. Što su bliže težnje duše i razuma, time je i modulacija čistija. Stoga nije čudno što sve snažne ličnosti ostavljaju utisak unutrašnje punoće i celovitosti.

Generalno, kako sam već govorio – harizmatičnost je *uzajamna ljubav duše i razuma*. Kada se duša oslobodi iz svoje futrole, čovek dobija privlačnu silu. Privlačnost se ne sastoji u odgovarajućoj snazi, već u jedinstvu duše i razuma. To je upravo ono što ljudima nedostaje i zato ih privlače takve ličnosti kao što noćne leptire privlači svetlost. Na energetskom planu harizma se ispoljava kao čisto emitovanje jedinstva duše i razuma. Ako je pritom snaga energetske fontane prilično velika, čovek bukvalno sija neponovljivim šarmom. Harizmatična osoba živi u harmoniji duše i razuma, odnosno u skladu sa svojim načelima. Ona se nalazi u stanju praznika duše, pri čemu uživa i kupa se u svojoj ljubavi bez i najmanjeg traga samoljubivosti. Upravo taj osećaj praznika okolina i prepoznaće.

Takvih ljudi je jako malo. Međutim, vi možete da budete jedan od njih. Za to je potrebno da se okrenite svojoj duši, zavolite sebe i napravite korak na putu ka svom cilju. Pritom se neće promeniti samo vaše lične osobine, već ćete i fizički izgledati privlačno, lice će vam biti lepo, a osmeh razoružavajući. Spoljašnji izgled, odnosno scenografija sektora, biće usklađena s parametrima odašiljanja na ciljnoj liniji na kojoj ste zadovoljni sobom. Ovo nije tako neverovatno koliko može da se učini. Ako ne verujete, pogledajte svoje fotografije koje su nastale u razdobljima kada ste se nalazili na crnim linijama.

Trenirajući svoje energetske kanale i osnažujući energiju, razvijate izuzetne sposobnosti da uticete na ljude i izazivate njihovo raspoloženje. Generalno, da biste postali „duša jednog društva“, potrebno je i dovoljno samo da se odreknete osećaja važnosti i da uključite svoje energetske vodoskoke. Čovek sa viškom slobodne energije uvek pobuđuje interesovanje i naklonost okoline. Naročito je to efikasno u slučaju kada je frekvencija slobodne energije naštimovana na rezonancu s frekvencijama misli okoline.

Recimo da se nalazite u timu ili društvu ljudi gde se diskutuje o zajedničkoj temi.

Kod sagovornika je frekvencija mental-nog emitovanja podešena na približno isti objekat i deluje kao da se svi usklađeno njišu. Uključite svoje vodoskoke, dopu-stite im da preplave ljude vašom energijom. Osetite svoj energetski omotač kako se širi i obuhvata sve učesnike. Tada će vaši komentari imati znatno veću težinu. Okolina će osetiti snagu vaših misli.

Dok razgovarate sa sagovornikom „oči u oči“, možete u mislima da stvarate vizualizaciju koja će za njega biti pozitivna. Ako pritom uključite i energetske vodoskoke, na njega ćete ostaviti najpozitivniji mogući utisak. Ovakva tehnika vam pruža veliku prednost u situacijama kada su vam potrebni harizma i snaga. Bićete uspešni u poslovnim pregovorima, na ispitima, poslovnim intervjuiima, kao i u ličnim odnosima.

Pozitivna vizualizacija vas naštima na frekvenciju sagovornika na najefikasniji i najtolerantniji način. Energetski vampiri se naštima vaju na frejle, dodiruju bolne strune ili se zavlače u dušu. Ali, za razliku od njih, vi ne „čerupate“ frejle i ne kradete energiju, već naprotiv – nešto poklanjate čoveku. On će to svakako umeti da ceni i biće vam zahvalan.

Oprost grehova

Ako ste svesni svojih mana koje mogu da vam zasmetaju u dostizanju cilja, i mislite da ne posedujete nikakva znanja i veštine koje su vam potrebne, pomirite se s tim. Prihvatite sebe onakvim kakvi jeste. Dozvolite sebi luksuz da imate mane i da ne posedujete potrebne vrline. To će vam jako puno pomoći i doneti vam olakšanje i smirenje. Ako se budete borili sa svojim nedostacima i pokušavali da sakrijete manjak neophodnih kvaliteta, oni će se sigurno ispoljiti u trenutku ključnog iskušenja.

Neprihvatanje sebe će se zasigurno ispoljiti u vidu prepreka koje ćete sebi napraviti. Kao prvo, osećaj krivice i inferiornosti stvaraju *višak potencijala*. Sile ravnoteže će dodatno pogoršati situaciju. Kao drugo, spoljašnja namera će obavezno realizovati te strahove. *Ono što pokušavate da blokirate bezuslovno će se uključiti u scenario*. Na primer, obavezno će vam postaviti pitanje kojeg se plašite. Ili će od vas zatražiti da pokažete ono što ne umete. Ali najbitnije je to što ćete u kritičnom trenutku biti okamenjeni ili oduzeti.

Na šta trošite svoju slobodnu energiju? Da biste održali suvišni potencijal važnosti, vi se usredsređujete na borbu sa silama ravnoteže i na kontrolisanje situacija koje vam munjevito migolje iz ruku. Što veći značaj pridajete svojim nedostacima, sile ravnoteže će se snažnije opirati. Što čvrše držite kormilo kontrole, jači će biti pritisak toka varijanti koji uopšte nema nameru da se zaustavi. Na kraju će vam sva energija namere biti iscrpljena. Za šta ste u takvom stanju sposobni?

Zamislite kako stalno za sobom morate da teglite neko prasence. Ono se otima, gica, a vi se neprestano napinjete da biste ga zadržali i smirili. Kada ga oslobojidete, odmah se osećate lagodno i slobodno. Energija koju ste ranije trošili na to da biste zadržali prasence, sada vam je u potpunosti na raspolaganju i možete da je usmerite na druge ciljeve.

Poređenje s prasencetom nije tako grubo kao što može da se čini. Teško da ćete uspeti da prikrijete svoje mane. Bolje je da se fokusirate na svoje vrline. Sami ćete moći da se uverite u to koliko ćete se osećati lagodno i slobodno kad se distancirate od svojih mana, npr. pred neki događaj, gde morate da se pokažete u najboljem izdanju. To može biti poslovni intervjyu, ispit, nastup, takmičenje, i, konačno – sastanak. Odbacite unutrašnju važnost. Dajte sebi oproštaj grehova za svoje mane i osetićete da vam je pao kamen sa srca –

višak potencijala će nestati i osloboдиće se energija namere.

Borba sa sopstvenim manama je besmislen rad unutrašnje namere. To je ponašanje muve koja udara u staklo. Uklanjanje viška potencijala i oslobođanje energije će vam dati ogromnu prednost.

Ne kaže se uzalud: „Oči se plaše – a ruke rade“. Šta je bolje? Biti rastrzan sumnjama, valjati se u svojim kompleksima, balaviti zbog svojih želja, grčevito prikrivati svoje mane i iscrpljivati se, ili jednostavno otresti sa sebe svu prašinu i spokojno ispunjavati pročišćenu nameru? Ako vam ne uspeva da odbacite ličnu važnost, *potrebno je da olabavite stisak kontrole nad situacijom i da sa briga pređete na delovanje.* Jednostavno, počnite da delujete na bilo koji način. Nije važno kako – da li će to imati efekat ili neće. Dozvolite sebi da dejstvujete čak i jako traljavo. Potencijal važnosti će se raspršiti u toku kretanja, energija namere će se oslobooditi i vi ćete imati uspeha u svemu što radite.

Potraga za poslom

U zaključku ovog poglavlja želeo bih da vam principe Transurfinga, uključujući i Frejling, demonstriram na jednom praktičnom problemu koji nas sve opterećuje. Verovatno ste u različitim izvorima čitali kako treba napisati biografiju (CV) i kako se treba ponašati prilikom poslovnog intervjeta. Možda ćete iz ovoga što sledi lako izvući nove, korisne zaključke.

Prvo pokušajte da definišete čime biste se bavili. Možete se potpuno osloniti na metod izbora ličnih ciljeva, tako da se neću ponavljati. Potrebno je samo da zapamtite da imate realno pravo da birate, a da su mogućnosti *ograničene samo vašom namerom i nivoom važnosti*. U procesu definisanja posla nemojte razmišljati o njegovoj prestižnosti, sredstvima za dostizanje i svojim nedostacima, već samo o tome da li vam je taj posao zaista potreban.

Prepostavimo da su vam se pojavile sumnje hoće li biti slobodnog radnog mesta na tako dobrom poslu koji ste izabrali. U tom slučaju treba da znate da će vam klatna obezbediti sve uslove za uzinemirenost, razočaranje, pa i očaj. Morate da budete svesni toga i da neprestano tvrdite kako imate pravo da izaberete i da, ako ste izvršili porudžbinu, ona će pre ili kasnije biti realizovana.

Tokom sna vaša namera deluje munjevito, ali materijalna realizacija je inertna, poput smole, i zato je potrebno vreme, strpljenje i nepokolebljiva vera u to da imate pravo na izbor. U lošem restoranu morate dugo da čekate na konobara, međutim vera u to da ćete dobiti ono što ste naručili uvek postoji. Zbog toga vam savetujem da koristite sledeći slajd: sami izaberite i odredite kakav vam je posao potreban, a na koji način će se pojavit, ne treba da vas se tiče. U prostranstvu varijanti postoji sve! To samo klatna pokušavaju da vašem razumu sugerišu suprotno. Vaš zadatak je samo da izaberete i imate čvrstu nameru da dobijete ono što ste naručili.

Naravno, ako nemate mogućnosti da sačekate, moraćete da se zadovoljite onim što postoji u datom trenutku. Nadam se da vam je to jasno. Ali kada dobijete posao koji obezbeđuje egzistencijalni minimum, možete da naručite ono što je najbolje i da mirno sačekate da se to ispuni.

Ako vam se posao dopada, ali osećate određenu duševnu okovanost, premotavajte

slajd o tome kako dobro obavljate taj posao, kao i da vam on donosi uživanje i zadovoljstvo. Ako okovanost vremenom ne popusti, znači da je u pitanju duševna nelagodnost. U takvom slučaju vredi pokušati i druge opcije.

Kada definišete svoj posao, u glavi vrtite slajd o tome da ste već postigli cilj.

Naravno, u isto vreme je važno da ne sedite skrštenih ruku, već da radite ono što se od vas traži. Međutim, pre nego što pristupite sastavljanju CV-a i pripremi za poslovni intervju, neophodno je da fokusirate svoju nameru u neophodnom pravcu.

Bilo bi pogrešno koncentrisati se na cilj koji se zove „biti primljen na posao“. Cilj mora da postoji u mislima kao slajd u kome ste već primljeni na posao i sve je iza vas. Razmišljajući o tome da li će vas primiti ili ne, neizostavno ćete oblikovati scenarije poraza. Setite se *transfernih karika*. Prva karika je sastavljanje CV-a. Upravo na to i treba usredsrediti unutrašnju nameru.

Kada sastavljate svoj CV, nabrojte sve ono što umete da radite, ali navedite samo jednu dužnost na koju pretendujete. Za to postoje dobri razlozi. Kao prvo, pokazujući spremnost da radite i jedno i drugo i treće, pokazujete svoje nesamopouzdanje i rizikujete da izazovete nepoverenje poslodavca, koji će pomisliti da pristajete na bilo kakav posao samo da biste ga dobili. Kao drugo, postavljajući ispred sebe nekoliko ciljeva odjednom, rasplinjavate se i namera se iz pouzdanog oslonca pretvara u amebu. Kao treće, kad preuzmete previše obaveza na sebe, pumpate suvišni potencijal i na kraju ćete ostati praznih ruku. Izbor je na vama, ali za sada izaberite samo jednu karakteristiku. Kad birate jednu igračku, ne očekujete da ona u sebi ima osobine i lutke, i društvene igre, i oružja?

Izaberite ko biste zaista želite da budete i kakvo radno mesto vam najviše odgovara. Ne ustručavajte se, jer birate svoj posao. Setite se kako ne treba da se borite za svoje mesto pod suncem, već imate *pravo da birate*. Upišite baš taj profil koji ste izabrali. Nemojte se brinuti da će takvo mesto biti deficitarno. Ako dozvolite sebi da imate, dobićete tačno ono što želite. Ne treba da vas brine na koji način će se to realizovati. Tu brigu prepustite spoljašnjoj nameri.

Kada sastavljate CV, vaša unutrašnja namera je usmerena na to da pokaže kakav ste genijalan stručnjak. Za razliku od toga, spoljašnja namera je usmerena na ono što poslodavac želi da dobije. Osećate li razliku? Naravno, svima su potrebni sjajni stručnjaci. Međutim,

ako ste novajlja u potrazi za poslom, bićete potpuno zbumjeni kada poslodavac da prednost pojedincu sa skromnijim karakteristikama umesto sjajnom stručnjaku.

Suparnik će vas prestići upravo zato što se njegovi parametri najviše uklapaju u predstave poslodavca o tom radnom mestu. Ali onda se uklapate i vi, čak i više od toga! Upravo je u tome stvar, jer upravo to, „više“, proizvodi situaciju u kojoj je bolje neprijatelj dobrog. Poslodavac je potpuno zaokupljen svojom unutrašnjom namerom da izabere stručnjaka koji zadovoljava njegove parametre. Upravo on udara u staklo ne videći pred sobom tako širok i otvoren prozor kao što ste vi.

Razum nije sposoban da predvidi potražnju. On će nastojati da vas predstavi kao „remek-del“ u svojoj predstavi. Međutim, tržište diktira potpuno drugačije kriterijume. Možete i treba da težite tome da pokažete svoje najbolje strane, bez preuveličavanja, naravno. Ali čineći to, sve svoje misli i motive usmerite na probleme poslodavca. Neprekidno postavljate sebi pitanje: šta on želi da dobije od vas, šta mu je potrebno. Postavite se na njegovo mesto.

To možete da učinite vrlo jednostavno. Pregledajte slobodna radna mesta za svoju struku, zabeležite sve obaveze i potrebne karakteristike kandidata. Uverićete se da se one umno-gome ponavljaju. Iz te ukupne mase izaberite sve ono što se dotiče vas, prilagodite ih svojim obavezama i kvalitetima i dobićete tačnu predstavu onoga što poslodavac želi da vidi u vašoj biografiji. U svojoj biografiji možete bukvalno da prekopirate sve što poslodavac traži od kandidata. Pokušavajući da ulepšate sebe, izražavajte se ne pomoću svojih izmišljenih fraza, već jezikom na kome govori sam poslodavac.

Zamislite da niste u ulozi nekoga ko traži posao, već poslodavca koji sastavlja idealan CV svog radnika. U takvom slučaju, on neće odgovarati vašim, već svojim kriterijumima. Ali za to je potrebno da pregledate mnogo oglasa za posao i „uđete u kožu“ onih koji ih objavljuju. Potrebno je da ukažete na sve ono što možete da radite, povrh onoga što se traži. Međutim, podvucite i naglasite baš ono što se traži. Vaša biografija treba da bude tačan akord poslodavčevih zahteva.

Pre nego što objavite svoj CV, na internetu na primer, postavite sebe na mesto poslodavca i pretražite biografije stručnjaka iz vaše oblasti. Obećavam vam da ćete puno toga otkriti i ostvariti veliku prednost. Stvar je u tome što većina kandidata, rukovođena

samo svojom unutrašnjom namerom, odmah idu na pretragu radnih mesta i tamo postavljaju svoju biografiju. Dakle, za početak, pokušajte da potražite biografije stručnjaka iz svoje oblasti. Zamislite da ste vi taj koji vrši izbor kandidata. Tada ćete videti sve prednosti i nedostatke svoje konkurencije, saznaćete šta oseća poslodavac čitajući ove biografije i shvatićete šta je potrebno da promenite u sebi.

Kada ste sastavili CV, možete da ga pošaljete u različite kompanije. Međutim, nemojte da provaljujete kroz vrata, dopustite im da se *sama otvore*. To jest, treba nuditi sebe, ali bez navaljivanja. Učinite tako da oni izaberu vas. Na primer, objavite svoju biografiju u različitim medijima. Ne vršite pritisak na svet svojim željama i potrebama. Prenesite oslonac sa traženja posla na obznanjivanje da postojite na tržištu rada. Koliko god je to moguće, dopustite da posao pronađe vas. Nikada ne šaljite ponovo istu biografiju. Potrebno je da poštujete sebe i da znate svoju vrednost. Ako ste ekskluzivni stručnjak, pošaljite svoj CV agencijama za zapošljavanje i mirno čekajte ulov.

Ne računajte da će vam momentalno odgovoriti. Može se desiti da morate dugo da čekate na realizaciju porudžbine. To zavisi od čistoće vaše namere. Ako u vama snažno plamti želja, sile ravnoteže će vas ometati na sve moguće načine. Često ono što smo naručili dobijamo onda kada nam presuše sve nade. Što se ravnodušnije odnosite prema svojoj porudžbini, pre će biti ispunjena. Odsustvo želje daje slobodu koja će vam omogućiti da se usredsredite na nameru da delujete, umesto da brinete o mogućem neuspehu.

Konačno, pozvali su vas na razgovor. Sada je potrebno da naročito pažljivo vodite računa o smeru svojih namera. Razmišljanja o tome šta će vam doneti posao u ovom preduzeću predstavljaće usku unutrašnju nameru. Ako se usredsredite na to što ćete pružiti kompaniji, to će biti spoljašnja namera. Nastupilo je vreme da izbacite iz gla-ve ciljni slajd, da odvratite pažnju sa sebe i potpuno se usredsredite na potrebe poslodavca. Sada treba da vas interesuje isključivo njegova unutrašnja namera.

Saznajte što više podataka o kompaniji iz reklamnih prospekata. Odredite šta je ono čime se ona naročito ponosi, šta je ono što ističe da je razlikuje u odnosu na konkurenčiju. Sve to dobro analizirajte i obavezno se toga dotaknite prilikom poslovnog intervjeta. Svaka kompanija, kao i klatno, ima svoju rezonantnu frekvenciju koju karakteriše niz parametara. Odredite duh kompanije. Kakva joj je korporativna etika – da li je strogo regulisana ili

slobodna? Koji je uobičajeni manir komunikacije – služben ili prijateljski? Šta se više vrednuje kada je reč o poslu – entuzijazam i inicijativa ili disciplina i produktivnost? Rad u kolektivu ili individualnost i kreativnost? I tako dalje. Sve ovo nameće ograničenja zaposlenima, određuje stil njihovog ponašanja i čini ih pripadnicima kolektiva. Ako budete osetili duh kompanije, na intervjuu će vas već doživljavati kao „svog“.

Pre intervjeta oprostite sebi sve mane i vrline koje vam nedostaju. Ako ste svesni nedostataka koji mogu da vas spreče da dobijete posao, i ako ste svesni da ne posedujete određena potrebna znanja i navike – pomirite se s tim. Prihvate sebe onakvim kakvi jeste. Prihvate sve ono što biste želeli da sakrijete i spokojno idite na intervju. Ne postoji idealni kandidati, isto kao što ne postoji ni idealni poslodavci, i zbog toga hrabro odbacite unutrašnji i spoljašnji osećaj važnosti. Nemate za šta da se opravdavate pred sobom ili bilo kim drugim. Naravno, to ne znači da ne treba uopšte da radite na ispravljanju svojih nedostataka, ali u trenutku poslovnog intervjeta, apsolutno je neophodno dopustiti sebi da ih imate.

Svi znaju da na poslovnom intervjuu ne treba imati tremu. Mnogi pokušavaju da se s njom bore snagom unutrašnje namere. Ali bez obzira na to koliko sebe uveravali da ste smireni i da ne treba da budete uzrujani, sve je beskorisno. Sa uznenirenošću se ne možete izboriti ako ne otklonite njen uzrok. Borba s njom može da dovede do stanja obamlosti, kada ćete se ponašati kao mumija egipatskog faraona. Jedini način da se rešite uzbudjenja jeste da se unapred pomirite s porazom.

Želja da budemo prihvaćeni stvara višak potencijala. Što veću važnost pridajete uspešnom rezultatu, što vam je važnije da dobijete posao, izgledi za uspeh će biti sve manji. Potrebno je da pročistite nameru od želje. Na poslovni intervju ne idete da biste bili primljeni, već da biste prolazili kroz intervju. Ne da biste prošli, već prolazili. Nemojte težiti ka cilju, već se usredsredite na proces. Živite i naslađujte se procesom razgovora. Niko nikoga neće pojesti, pa stoga nemate šta da izgubite. To je situacija kada je potrebno da se opustite i zabavite. Naštimumjte se na to. Jer, intervju je odlična prilika da sebe pokažete u najboljem svetlu. Zato dopustite sebi takvo zadovoljstvo. Odbacite sve misli o tome da se možete osramotiti. Na kraju krajeva, već ste se pomirili s porazom, što znači da nemate šta da izgubite.

U toku intervjuja sve misli kandidata su usmerene ka tome da se pokaže u najlepšem svetlu. To je unutrašnja namera. U kom svetlu se možete prikazati najboljim? Spoljašnja namera je fokusirana na iskrenu zainteresovanost za probleme koje ima poslodavac. Možete biti najbolji samo u kontekstu njegovih problema.

Vaš zadatak je da odgovarate na pitanja, a da, u isto vreme, konstantno navodite razgovor na njegove probleme. Osim toga, neophodno je da jasno odgovarate na postavljena pitanja, bez razglabanja i skretanja u stranu. Poslodavce veoma nervira kada kandidat ne odgovara na pitanje konkretno, već se upušta u dugačka objašnjenja. Ali čim vam se pruži prilika, dotaknite se pitanja o tome čime se bavi kompanija, odnosno poslodavac, na šta su ponosni, s kojim problemima se suočavaju. Razgovor treba graditi samo na toj osnovi. Vaše zasluge treba da budu predstavljene u svetlu problema kompanije. Razgovarajte sa poslodavcem o njegovim problemima i o tome kako možete pomoći svojim profesionalnim sposobnostima u njihovom rešavanju. To će biti spoljašnja namera. Ako ste uspeli da razgovor prebacite na kolosek problema poslodavca, smatrajte da se igra već odvija po vašem scenariju.

I, na kraju, ako niste uspeli da dobijete posao, znači da on nije vaš. Još uvek ne znate od kakvih problema ste se tako lako i srećno izbavili. *Budite spokojni, čekajte svoj posao i dobićete ga. Međutim, ako ste primljeni na tuđe radno mesto – očekujte probleme.* Zato je bolje da potražite svoj posao, a kako se to čini i sami znate – misli o poslu ne treba da vam izazivaju ni najmanju duševnu nelagodnost. To je slučaj kad na posao idete kao na praznik.

Rezime

- Iskoristite unutrašnju nameru drugih ljudi za ostvarenje svojih ciljeva.
- U osnovi unutrašnje namere nalazi se osećaj sopstvene važnosti.
- Ne pokušavajte da promenite druge ljude, ali ni sebe ne bi trebalo da menjate.
- Da biste se ponašali neusiljeno, preusmerite pažnju sa sebe na druge ljude.
- Igrajte igru uvećanja nečijeg osećaja važnosti.
- Da biste skrenuli pažnju na sebe, dovoljno je da pokažete interesovanje za druge.
- Kada komuniciraju s vama, ljudi ne procenjuju koliko ste zanimljivi, već koliko ste podobni za realizaciju njihovog osećaja važnosti.
- Kada pokazujete zainteresovanost za ljude, činite to iskreno.
- Spoljašnja namera omogućava ostvarenje unutrašnjih namera drugih ljudi.
- Odrecite se namere da dobijete i zamenite je namerom da date.
- Kao rezultat, dobićete ono čega ste se odrekli.
- Rasprave i kritike su borba razuma s tokom varijanti.
- Odustanite od dejstava koja nanose udarac tuđem osećaju važnosti.
- Na početku razgovora s čovekom okrenite se u istom smeru, u skladu sa tokom.
- Ne branite svoje greške, već ih svesno priznajte.
- Preuzmite na sebe ulogu svedoka tuđe ispravnosti.
- Ispoljavanje iskrene simpatije prema nekoj osobi otklanja zaštitni oklop.
- Molba za uslugu koja ne opterećuje stvara naklonost drugih ljudi.

- Pozitivna vizualizacija izaziva udobnost na energetskom nivou.
- Snaga uticaja neke ličnosti je proporcionalna količini slobodne energije.
- Harizma je uzajamna ljubav duše i razuma.
- Dozvolite sebi luksuz da imate mane i da nemate vrline.
- Suvišni potencijal unutrašnje važnosti se raspršuje delovanjem.

3.Koordinacija

NE ŽELIM I NE NADAM SE, VEĆ NAMERAVAM

Da bismo ostvarili svoje ciljeve, uopšte nije obavezno da budemo snažni i sigurni u sebe. Postoji druga, daleko efikasnija alternativa. Koordinacija je jednostavan način da razmišljamo i delujemo tako da sreća uvek bude na našoj strani. To je isto što i naučiti da vozimo bicikl. Čim nam to uspe, život će nam se pretvoriti u čisto zadovoljstvo.

Lavirint nesigurnosti

Na putu ka svom cilju kroz neophodna vrata, ne može da vas omete niko i ništa, osim vas samih. Preciznije – mogu da vam zasmetaju samo nedostatak vere i nesigurnost. U principu, nedostatak vere i nesigurnost su stvari istog poretka. I jedna i druga čine unutrašnju nameru nedelotvornom, a spoljašnju – gotovo nemogućom.

Šta god da radimo u stanju nesigurnosti, sve ćemo uraditi loše. Što je revnosnija želja da radimo dobro, rezultat će biti gori. Nedostatak vere u lične sposobnosti, uporedo s preuveličanom procenom težine spoljašnjih problema, dovodi do stanja okovanosti ili obamrlosti. Priroda tog stanja se sastoji u tome što okovanost sama sebe pothranjuje. Spoljašnja važnost cilja rađa bolnu želju da se on i ostvari, dok unutrašnja važnost rađa sumnje u lične sposobnosti. Sve se to zajedno pretvara u nesigurnost.

Nesigurnost iz sve snage pojačava stisak unutrašnje namere u težnji da se postigne cilj. Čak i ako ostavimo po strani dejstvo sila ravnoteže, efekat takvog stiska će biti potpuno suprotan nameri. Energija se troši na istovremeno održavanje nekoliko suvišnih potencijala. Pogledajte koliko ih ima: unutrašnja i spoljašnja važnost, mučna želja, težnja da sebe i situaciju držimo pod kontrolom. Prosto neće biti dovoljno slobodne energije za sve to. Čovek se oseća okovano, blokirano, radnje su mu nespretnе i trapave i na kraju se stisak kontrole još više steže.

Na taj način se može dospeti u stanje obamrlosti, tj. kad čovek nije u stanju da se kreće niti da kaže bilo šta razumljivo. Može izgledati kao da se njegova namera našla

stešnjena u klopci, ali, zapravo, nje uopšte nema. Sva energija namere je utrošena na podršku suvišnog potencijala. Nesigurnost u obliku uznemirenosti direktno se pretvara u hranu klatnima. Uznemirenost nastaje od prognoza poput: „A šta će se desiti ako...“ U stanju nesigurnosti, po pravilu, prognoze su pesimistične. Energija se odmah usmerava ka razradi negativnih scenarija i na brige u vezi s tim. U tome se takođe troši energija namere. Međutim, u ovom slučaju, sama činjenica što se energija troši i nije tako strašna kao to na što se troši. Nemir, teskoba i strah predstavljaju moćne generatore najcrnijih očekivanja koja se, kao što znate, ostvaruju.

Još jedan plodan izvor nesigurnosti je osećaj krivice, koji se rascvetava kroz buket inferiornosti, osećaja manjkavosti i nedostojnosti. O kakvom samopouzdanju ovde može biti reči! Osećaj krivice i sve što je s njim povezano sužava energetske kanale. Pritom, energije namere ima samo toliko da radi tromo, neodlučno i bezvredno. Uz to, ako ste skloni da osećate krivicu, oko vas će se neprekidno muvati manipulatori, poput noćnih leptira oko svetiljke. Osećajući slabost, oni se samopotvrđuju na vaš račun i sa zadovoljstvom gutaju nezaštićenu energiju, pri čemu stalno igraju na vaš osećaj krivice, dok vi beskrajno objašnjavate i pravdate se pred njima, sve više pojačavajući ličnu nesigurnost.

Nesigurnost proizvodi začarani krug. Što je veći osećaj važnosti i želja, veća je nesigurnost. Što je jači stisak kontrole nad sobom kao i situacije, jača je okovanost. Što je više strepnje i nemira, oni se brže opravdavaju. Osećaj krivice, generalno, pretvara život u žalosno vegetiranje.

Pokušavajući da se izbatrga iz ovog lavirinta, čovek nastoji da na bilo koji način stekne samopouzdanje. Jedan od načina je da odmah krene u napad na okruženje. Napadajući, čovek teži da, upozoravajućim manevrom, demonstrira svoju snagu i prikrije svoju nesigurnost. Delujući na svet pritiscima i odlučnošću, on pokušava da podigne zid svoje sigurnosti. Takav put zahteva veliku energiju, ali će se zid samopouzdanja i pored toga srušiti. Energija delovanja na silu usmerena je na stvaranje viška potencijala i na opiranje toku varijanti. U svakom slučaju, čovek pre ili kasnije doživljava poraz i prinuđen je da se ponovo borи i podiže zid svoje sigurnosti.

Drugi način da steknete samopouzdanje je da ne gradite osnov sigurnosti, već da igrate rizikujući sve. Samopouzdanje je drugo lice stidljivosti, samo okrenuto naopačke. To

je kada se na praznom mestu pojavljuje nešto što ne bi trebalo da bude tamo. Ako se sigurnost ne zasniva ni na čemu, takođe se pojavljuje višak potencijala. Ali ovde stvar nije toliko u samom potencijalu, već u tome da, delujući samouvereno, vi ugrožavate nečije interes. Zamislite čoveka koji stoji usred pustinje i viče: „Ceo svet mi je pod nogama“. Sa srećom mu bilo, to nikome ne smeta i zato sile ravnoteže uopšte ne mare za njega. Ali ako neutemeljena sigurnost počne da se upoređuje sa sposobnostima drugih, pojavljuje se odnos zavisnosti. Sigurnost zasnovana na upoređivanju sebe s drugima je čist suvišni potencijal. Pogotovo ako se temelji na omalovažavajućem ili prezrivom odnosu prema drugim ljudima. Takva lažna samouverenost će pre ili kasnije obavezno biti kažnjena udarcem preko nosa, ili, izvinjavam se, šutom u zadnjicu.

Postoji takođe i egzaltirana sigurnost koja se javlja kao uzbuđeno stanje bojažljive osobe koja odjednom oseti ukus samopouzdanja. To je takođe i lažna sigurnost, zasnovana na prolaznom emocionalnom usponu, zbog čega traje vrlo kratko.

Kako steći pravu sigurnost? I sami shvatate da je beskorisno boriti se protiv nesigurnosti. Ona se ne može sakriti iza oklopa lažne odvažnosti. Time nećete uspeti da je prikrijete, a energija koja je utrošena na njeno stvaranje okrenuće se protiv vas. Prisiljavati sebe da budemo prepuni samopouzdanja takođe je beskorisno. Apsolutno nema nikakvog smisla da se prisiljavamo da budemo hrabri i odlučni kad to zapravo nismo. Takođe ne možemo naterati sebe na samokontrolu. Kao što je već pomenuto, energija namere nije stegnuta, već se troši na održavanje stiska kontrole i zato je nema u dovoljnoj količini za delovanje.

Takođe je beskorisno razvijati samopouzdanje u sebi, ma o kakvim metodima da se radi. Učiniće vam se da se možete razvijati odlučnim delovanjem. Međutim, kad čovek prestane da se bori i počne da deluje, energija namere oslobađa svoj stisak i preusmerava se sa suvišnih potencijala na realizaciju delovanja. Upravo tako i ispada, da se: „oči plaše, a ruke rade“ i onda u svemu postižemo uspeh. Međutim, sigurnost se ne razvija dejstvima – na taj način se samo oslobađa energija namere. Sigurnost se ne može razviti, ona je isto što i energija: ili je ima, ili je nema.

Samopouzdanje, isto kao i veru, ne možemo steći autosugestijom. Možete, sve dok ne poludite, ponavljati afirmacije kako ste prepuni samopouzdanja. To je vrlo naivna i

beskorisna rabota – isto kao baviti se posledicama bolesti, a ne otklanjati uzrok. Šta god da učinite sa svojom nesigurnošću ona nigde neće iščeznuti. Ma koliko pokušavali da posedujete samopouzdanje, nećete ga imati. Takođe nećete moći da obezbedite odgovarajući prenos svojih misli da biste se našli na talasu sigurnosti. Ujutro možete sebi da kažete: „To je to. Imam samopouzdanje. Ništa ga ne može pokolebiti. Čvrst sam kao stena“. Pokušajte da to uradite i videćete šta će se dogoditi. Neko vreme ćete zaista osećati samopouzdanje, i to će vam uliti još veću sigurnost i radost. Ali vrlo brzo će neko klatno da vam podvali lukavu provokaciju i nećete ni primetiti kako padate sa talasa samopouzdanja. I eto vas, ponovo ste uznemireni ili snuždeni, iznova se pojavio neki problem, nešto vas tišti i opet se plaštite ili mrzite. Izgledalo je da se pred vama ukazao tračak svetlosti, ali ste se opet našli u čorsokaku.

Kako se izvući iz tog zamršenog labyrintha? Nikako. Iz njega nema izlaza. Tajna ovog labyrintha je u tome što će se njegovi zidovi urušiti čim prestanete da tražite izlaz i *odbacite osećaj važnosti*. Nesigurnost stvaraju dve grupe uzroka. Prva grupa su unutrašnji uzroci. To je preterana briga zbog ličnih osobina. Odatle se pojavljuju osećaji kao što su nezadovoljstvo sobom zbog postojanja mana i manjka vrlina, osećaj nesavršenosti u poređenju s drugima, povučenost, strah da ćemo doživeti poraz, strah da ćemo se naći u situaciji u kojoj ćemo ispasti smešni i dr. U drugu grupu spadaju spoljašnji razlozi, koji su povezani sa neadekvatno povišenom procenom spoljašnjih faktora. Kao posledica toga pojavljuje se neosnovana zabrinutost zbog neusklađenosti unutrašnjih niskih kvaliteta i visokih spoljašnjih zahteva, strahopštovanje pred spoljašnjim zadacima, doživljavanje sebe kao „malog čoveka u velikom gradu“, i, na kraju, prosti strah od stvarnosti koja nas okružuje.

Paradoks se sastoji u sledećem: *da biste stekli samopouzdanje, morate ga se odreći*. Zidovi labyrintha su izgrađeni od osećaja važnosti. Hodate po labyrintru pokušavajući da se oslobojidete nesigurnosti i steknete sigurnost. Dakle, sigurnost je himera. To je još jedan izum klatana – lažna fatamorgana, klopka za osećaj važnosti. Sigurnost je igra klatna u kojoj ono uvek pobeđuje. Tamo gde postoji vera uvek će se pronaći prostor za sumnju. Na isti način tamo gde postoji sigurnost, uvek će biti mesta oklevanju i neodlučnosti. Sigurnost je svojevrsna vera u uspeh. U svaki sce-nario se može uključiti negativna izmena. Jedna mala izmena već je dovoljna da se sruši zid sigurnosti.

Pojam sigurnosti je izgrađen na suvišnim potencijalima i odnosima zavisnosti. Bilo koja varijacija na temu sigurnosti izgleda otprilike ovako: „Prepun sam odlučnosti. Čvrst sam i nepokolebljiv kao stena. Ide mi bolje nego drugima. Ništa me ne-će zaustaviti. Prevazilazim sve prepreke. Jači sam i hrabriji od drugih“. I tako dalje.

Sigurnost je samo prolazni višak potencijala, i to je sve. Ma kako da se upakuje, ostaće samo suvišni potencijal. Čak i samokontrola nije ništa drugo do kratkotrajno pumpanje napetosti. Jer sigurnost je nesigurnost sa suprotnim polaritetom. Oba potencijala zahtevaju utrošak energije. Prvi potencijal će neminovno biti uništen silama ravnoteže. Prema tome, juriti za sigurnošću je isto tako besplodno kao i juriti za imaginarnom srećom koja se nazire tamo negde u budućnosti.

Znači, upravo smo uništili još jedan lažni stereotip. Ali kako živeti bez sigurnosti? Transurfing vam u zamenu nudi drugu alternativu – koordinaciju. Šta je koordinacija naučićete iz daljeg izlaganja.

Koordinacija osećaja važnosti

Zašto nam je uopšte potrebno samopouzdanje? Da bismo se hrabro i odlučno izborili za svoje mesto pod suncem. Klatna su nam nametnula jedan nepokolebljiv postulat: ništa ne dobijamo tek tako, a ukoliko želimo da postignemo svoj cilj, moramo se boriti, insistirati, tražiti, prestizati konkureniju, laktati se. Ali da bismo dejstvovali hrabro i odlučno potrebna nam je sigurnost.

Kao što znate, put borbe i rivalstva nije jedini koji nam je na raspolaganju. Ako se odrekнемo scenarija klatna, možemo mirno i bez nervoze da uzmemо ono što nam pripada, a za to uopšte nije potrebno da se borimo, već samo da budemo rešeni da imamo. Sloboda izbora je pogubna po klatna. Jer ako svako bude uzimao svoje, bez borbe, ne gubeći energiju na stvaranje prepreka, a zatim na njihovo prevazilaženje, klatna će ostati praznih ruku. Uprkos tome što je naš svet teško zamisliti bez klatana, lažni stereotipi koje su oni uspostavili i nisu tako postojani, kao što su, recimo, zakoni mehanike. Svesnost i namera nam omogućuju da ignorišemo igru klatana i da bez borbe dobijemo ono što nam pripada. A kada postoji sloboda bez borbe, onda nam samopouzdanje nije ni potrebno.

Izvorište nesigurnosti se nalazi samo u jednom – osećaju važnosti. Sigurnost predstavlja isti onaj potencijal nesigurnosti, samo sa suprotnim polaritetom. Oba imaju zajednički koren – zavisnost od spoljašnjih faktora i okolnosti. Iz toga oblikujemo sledeću sliku: klatno vodi čoveka svojim putem, držeći ga za niti, kao marionetu, kome se čini da ne samo što ne može da izabere put, već ne može ni samostalno da se kreće. Ako su niti zategnute, čovek samouvereno korača, kao mališan koji drži majku za ruku. Čim niti oslabe i počnu nervozno da se trzaju, čovek oseća nesigurnost i pokušava da zategne niti.

Nije klatno ono što okiva čoveka, već on ne pušta niti svoje važnosti. Plaši se da ih pusti jer je pod vlašću zavisnosti, što mu stvara iluziju oslonca i samopouzdanja. Mališan će na kraju pustiti majčinu ruku i krenuti samostalno – ona će ga sama ka tome podsticati, dok će ga klatna, naprotiv, na sve načine ubedljivati da ne može sam da izabere put i da se kreće bez pomoći niti. Ako se čovek otrese svoje zablude i odbaci niti važnosti, moći će slobodno da ide gde god poželi i da jednostavno izabere svoj cilj, a ne da se bori za njega.

Kada dobije slobodu, čoveku više neće biti potrebna sigurnost, koja stvara iluziju

oslonca. Sve što mu je potrebno je koordinacija, da ne bi pao. Pod vlašću klatna čovek je navikao da ima stabilnost i oslonac, držeći se za niti važnosti. Ali samim tim on neprestano narušava ravnotežu i bespomoćno se klati na tim kvazisigurnostima, dajući energiju klatnu. Ako čovek pusti niti, jedino što će mu biti potrebno da bi održao ravnotežu je da ne stvara nove suvišne potencijale na osnovu osećaja važnosti.

Sigurnost kao oslonac mi više nije potrebna, jer ako nemam osećaja važnosti, nemam šta da štitim niti šta da osvajam. Nemam čega da se plašim i nemam razloga za brigu. Ako mi ništa nije preterano bitno, sloj mog sveta neće biti izobličen suvišnim potencijalima. Odustajem od borbe i krećem se u skladu s tokom. U meni nema sadržaja koji može da bude zadeven. Ali to ne znači da visim u vakuumu. Upravo sada, ako to poželim, imam slobodu izbora. Ne moram da se borim. Samo spokojno idem i uzimam svoje. To više nije klimava sigurnost, već spokojna i svesna koordinacija.

Odakle nam dolazi spokoj? Ako ne postoji unutrašnja važnost, nikome ništa ne moramo da dokazujemo. Otuda i spokoj. Kada se osećate važnom personom, pojavljuje se želja da to svima pokažete i stvara se suvišni potencijal. Tada će sile ravnoteže učiniti sve da razbiju mit o vašoj važnosti. Neprekidno će se stvarati uslovi u kojima će se testirati snaga vaše sigurnosti.

Najmanji osećaj sopstvene manjkavosti takođe gura čoveka u borbu za povećanje i potvrđivanje osećaja važnosti. Odustanite od potrebe da sebi i svima drugima nešto dokazujete i to shvatite kao aksiom. Ako izaberete borbu za važnost, na to ćete utrošiti ceo život. Odustajući od borbe, odmah ćete steći značaj.

Nedostatak samopouzdanja je pre svega znak niskog samopoštovanja. Kako ga povećati? Vi sad mislite da ću vas opominjati kako treba da verujete u to da ste mnogo bolji nego što mislite? Mnogi psiholozi, bez puno lukavog mudrovanja, tako i postupaju. Zaista, procena okoline je direktno proporcionalna vašoj sopstvenoj proceni ako se ona ne graniči sa samoumišljenošću. Čim, bez samoobmane, priznate svoju veliku važnost, drugi će se odmah složiti s tim. Problem je samo u tome što sebe nije tako lako ubediti u to. Možete da proverite: ako imate nisko samopoštovanje, nećete uspeti da ubedite sebe u suprotno. Bez obzira na to koliko nagovarali sebe, nikad do kraja nećete potpuno poverovati u to da zaista mnogo vredite. Gde su se dele te vrline? Ali su zato mane očigledne.

Dakle, ne nagovaram vas da poverujete u svoje vrline i uvećate samopoštovanje. Time ćete steći samopouzdanje ili kliznuti u još veću malodušnost. Predlažem vam da odustanete od borbe za značaj. Ne treba ni da verujete, ni da nagovarate sebe. Samo odustanite od borbe i pogledajte šta će se desiti. A evo šta: okolina će početi da se prema vama odnosi sa više poštovanja, vaš značaj će porasti u njihovim očima. Čim se suočite s tom činjenicom, potreba da sebe ubeđujete i verujete otpašće sama od sebe. Jednostavno ćete to znati.

Ovaj paradoks funkcioniše besprekorno. Borba za važnost otima slobodnu energiju i usmerava je na borbu s tokom varijanti i stvaranje suvišnih potencijala, što izaziva vetar sila ravnoteže. Sve to zajedno čini jako zamršeno klupko problema s najrazličitijim pogubnim posledicama. Nećete moći da ga raspletete. Jednostavno, odustanite od borbe za sopstveni značaj i tada će vam preostati samo da se divite i uživate u rezultatima. Pri takvom poretku stvari, u sopstvenim očima će vam se uvećati važnost. Poboljšaće vam se mišljenje o sebi, a okolina će se, sledeći vaš primer, saglasiti s njim.

Isto kao što je beskorisno podizati samopoštovanje na veštački način, podjednako je beskorisno i cediti iz sebe osećaj krivice. Ako imate predispoziciju ka osećaju krivice, nikada nećete moći da je ugušite, niti da je odgurnete od sebe. Šta činiti? Isto što i s lošim mišljenjem o sebi. Prestanite da se pravdate pred okolinom. To možete da činite jedino u krajnjem slučaju, kada je zaista potrebno objasniti svoje postupke. Zapamtite da niko nema pravo da vam sudi, ma šta da je u pitanju, ako nikoga niste oštetili. Ne kinjite sebe javno niti se branite. Neka manipulatori ostanu praznih ruku. Bez da zalupite vratima, u tišini napustite sud-nicu u kojoj su se okupili svi oni koji su navikli da profitiraju od tuđe krivice. Ostavite ih bez ičega. Ako imate veoma jak kompleks krivice, za početak neće smetati da malo otupite svoju savest. Ne dopustite da drugi procenjuju vašu važnost. Krivice se možete oslobođiti samo na pomenuti način, a ne unutrašnjom borbom. Uveriće se da će sama od sebe ispariti.

Kada odustanete od borbe za ličnu važnost i prestanete da se opravdavate, poravnaćete račune sa značajnim delom svoje unutrašnje važnosti. Osećaj krivice i preokupiranost sopstvenom važnošću osnovne su manifestacije unutrašnje važnosti. Svi ostali suvišni potencijali su njihov nusprodukt. Više vam neće biti potrebna zaštita, budući

da nemate šta da štitite. Takođe vam više neće biti potrebno da napadate druge kako biste predupredili njihov napad. Postoji dobra izreka: „Nikoga ne zastrašuj i sam se nećeš plašiti“.

Slično tome, ako smanjite važnost spoljašnjih objekata, oni će prestati da vas pritiskaju svojom važnošću. Postoje dva oblika spoljašnje važnosti koja najviše tlače: komplikovani problemi i neizvesnost. I jedno i drugo stvaraju represivni potencijal strepnje i nemira. Svaki čovek je svakog trenutka barem zbog nečega zabrinut. Ljudi koji su nesigurni u sebe pre će izabratи da se povijaju pod teretom problema i da tegle svoje bre-me. Snažne ličnosti nastoje da prevaziđu poteškoće svojom odlučnošću i naporom. Oni tvrđavu osvajaju jurišanjem, provaljujući kroz njene zidove suvišnim potencijalom svoje sigurnosti.

Isto kao nesigurnost, tako i sigurnost zahteva utrošak energije. U prvom slučaju se energija uglavnom troši na strepnju i nemire, a u drugom – na prevazilaženje prepreka uz pomoć sile. To su veoma rasprostranjeni metodi interakcije sa spoljašnjim svetom. Ali sve je zapravo daleko jednostavnije. Samo li svesno odbacite spoljašnju važnost i prestanete da se borite sa tokom varijanti, prepreke će se same ukloniti. Zar vam je u tom slučaju potrebna sigurnost? Ne, potrebna vam je jedino koordinacija da biste se kretali u skladu s tokom i svesno kontrolisali nivo važnosti a ne scenario. Energija koja je nekada odlazila na održavanje raznoraznih suvišnih potencijala sada je usmerena samo na održavanje ravnoteže i malu ispomoć struji vesla pročišćene namere.

Naravno, nećete uspeti da se u potpunosti odreknete važnosti, ma koliko se trudili. Sa osećajem važnosti se ne treba boriti. Dovoljno je da olabavite stisak i transformišete energiju zabrinutosti u energiju dejstva. Počnite da dejstvujete na bilo koji način, bez naprezanja i insistiranja. Energija suvišnih potencijala će se raspršiti kroz delovanje, energija namere će se oslobođiti, a komplikovani problemi će se pretvoriti u jednostavna rešenja.

Što se tiče straha pred neizvesnošću, s njim takođe ne možete da se izborite ni autosugestijama, niti slepom verom, kao ni lažnim samopouzdanjem. Ako se sećate, toplo sam vam preporučivao da ne razmišljate o sredstvima za postizanje cilja. Nikada ne možete da naterate sebe da poverujete u realnost teško ostvarivog cilja i u stoprocentni uspeh. Ostavite se tih besmislenih pokušaja, ionako ništa nećete uspeti s vašom verom, a privremeno stečena sigurnost će brzo nestati.

Nije vam potrebna vera, niti sigurnost, već koordinacija. Koordinacija znači: *biti*

zadovoljan mislima o cilju kao da je on već dostignut, oslobođiti stisak kontrolisanja scenarija i kretati se u skladu s tokom varijanti pomažući se veslom čiste namere. Takvo ponašanje nema ništa zajedničko sa slepom verom u uspeh. Tamo gde postoji vera, uključujući i slepu veru, uvek postoji prostor za sumnju. Ono što zaslepljuje je prenapumpani potencijal sigurnosti. Kada se svesno krećete u skladu s tokom sve dolazi na svoje mesto bez ikakvog dodatnog napora.

Ako budete postupali u skladu sa koordinacijom, uskoro će se iza zaokreta toka ukazati ono u šta ste ranije bezuspešno pokušavali da poverujete i što vam je ulivalo strah od nepoznatog. Sumnje će otpasti kad razum bude suočen s činjenicom. *Tada će se vera pretvoriti u znanje, a strah pred neizvesnošću u radost osećaja sopstvene snage. Najvažnije je odbaciti važnost i olabaviti stisak kontrole scenarija.* Važno je shvatiti da je na vama da odlučite kojim stepenom složenosti ćete označiti problem. A promene u scenariju će, ako to dopustite, ići vama u korist.

I, na kraju, potpuna koordinacija će se dostići pri saglasju duše i razuma. Ako vam se na svesnom nivou čini da nešto želite i da imate samopouzdanje, a u podsvesti postoji crvena sumnje ili utučenosti, tada se koordinacija gubi. Da bi se postiglo saglasje duše i razuma dovoljno će biti da oslušnete ono što vam govori srce i da živite u skladu sa svojim načelima. O tome kako i zašto treba slušati glas svoje duše već je dosta rečeno. Život u skladu sa sopstvenim uverenjima znači da volimo sebe, prihvatom sebe onakvi kakvi jesmo, da nas ne muče griže savesti i krivice kao i da bez oklevanja postupamo onako kako nam govore razum i srce.

Uverenja se raspadaju kada se snizi naše samopoštovanje, a između duše i razuma dođe do nesklada. Živeti u skladu sa svojim načelima je zaista čudesno i vi to znate. Ali još je čudesnija činjenica da ih ne treba ni stvarati, niti menjati, niti se boriti s njima. Iako mnogi pokušavaju da učine baš to – da isklešu svoja načela, bukvalno kao mramorni kip, to im neće doneti ništa drugo sem jalovih introspekcija, duševne agonije i batrganja. Načela se ne obrazuju niti pojavljuju kao posledica bilo kakvih voljnih napora. Vi već imate načela, ali su ona, isto kao i duša, zapečaćena u futrolu važnosti. *Čim odbacite unutrašnju i spoljašnju važnost, ona će se oslobođiti i to ćete odmah osetiti.* Kada je osećaj važnosti na nuli, nemate šta da štitite niti da bilo šta osvajate. Samo živite u skladu sa svojim načelima i mirno, bez

navaljivanja, uzimate ono što vam pripada.

Na taj način, odričući se borbe za sopstvenu važnost, prestajući da je izlažete tuđem sudu i odbacujući spoljašnju važnost, dobićete ono što se smatra *istinskom sigurnošću*. To neće biti klimava sigurnost koja se gradi na višku potencijala, već spokojna unutrašnja sila – koordinacija.

Istinska spokojna koordinacija ne može da se uporedi ni sa čim spoljašnjim i zato ne zahteva potvrdu i dokaz. Sigurno ste imali priliku da sretnete, ili ste na filmu videli, osobe čija odlučnost nije ostavljala sumnju. Istinsko i spokojno samopouzdanje bazira se isključivo na osećaju unutrašnje samodovoljnosti i punoće. To znači da se ni sa kim ne upoređujete, već samo prebivate u potpunoj duševnoj ravnoteži. Takva ravnoteža se dostiže kroz jedinstvo duše i razuma, kada nema osećanja krivice, zavisnosti, nadmoći, obaveza, straha i uznemirenosti. Drugim rečima, vi ne narušavate ravnotežu ni sa spoljašnjim svetom niti sa sobom. Živite u harmoniji sa spoljašnjim svetom i sa sobom, u skladu sa svojim načelima. Naravno, to je ideal, ali ka njemu treba težiti jer je to jedini način da se stekne istinska sigurnost, odnosno koordinacija. Sigurnost koja se dostiže na bilo koji drugi način biće lažna.

Koordinacija će vam dati slobodu od klatana i omogućiti vam da se krećete nezavisno kuda god želite i da dobijete sve što želite. Ako ste sad prinuđeni da obavljate neke opterećujuće dužnosti, *dajte sebe u najam*, zamislite da glumite u filmu. Budite strpljivi, moraćete da odigrate svoju ulogu bar do kraja ove serije, sve dok ne prođete kroz svoja vrata. Primenjujte vizualizaciju ciljnog slajda ne razmišljajući o sredstvima i čekajte kada će spoljašnja namera otvoriti vaša vrata.

Bitka sa glinenim tikvanom

Konačno sam se rešio nepotrebnog tereta suvišnih potencijala. Za mene ne postoji ni unutrašnja niti spoljašnja važnost. Nema potrebe da branim svoju nadmoć ili da prikrivam mane. Ne osećam strah od sadašnjosti i budućnosti. Ne postoji ništa što bi trebalo da štitim ili osvajam. Konačno sam oslobođen uticaja klatana i mogu da se pozabavim sobom. Eh, kad bi tako bilo...

Snaga klatana je izuzetno velika, naročito zbog toga što ljudi to i ne slute. O njima ne možemo da govorimo kao o nekakvom tajnom društvu vanzemaljaca koji pletu mreže zavera protiv ljudi. Klatna su neodvojivi deo našeg sveta. Ona utiču na ljude i ostvaruju svoju kontrolu putem energetsko-informacionog uticaja. Ovaj uticaj se dešava na tri nivoa: mentalnom, emocionalnom i energetskom. Koristeći niti važnosti, klatna iz ljudi crpe slobodnu energiju. Tako je uvek bilo. Ali u poslednje vreme munjevitim tempom počinje da raste informaciono delovanje.

Istorija civilizacije broji mnogo hiljada godina. Međutim, bukvalno se poslednjih decenija slika dramatično promenila zahvaljujući najnovijim dostignućima u informacionim oblastima. Količina prikupljenih podataka na svim mogućim nosačima raste geometrijskom progresijom. Međutim, pretnja ne dolazi od količine samih informacija, već od metoda i načina njihovog rasprostiranja. Čovek je sa svih strana obmotan telekomunikacionom pa-učinom koja iz dana u dan postaje sve opasnija. Ova opasnost se još ne oseća, jer se razvoj informacione industrije sprovodi pod anestezijom novih zabava i prijatnih sadržaja.

Potpuno je očigledno da klatna uopšte nemaju za cilj da zabavljuju svoje sledbenike, već da ih potčine svojoj vlasti. Ekspanzija i sofisticirano usavršavanje informacione mreže dovodi do toga da klatna istovremeno love neverovatan broj sledbenika. Na primer, što više ljudi gleda istu TV emisiju, klatno prikuplja više energije. A što je klatno jače, veći je njegov uticaj i sledbenici se lakše pokoravaju pravilu „radi kao ja“.

Pravilo klatna uspešno funkcioniše i udaljava ljude od njihovih istinskih ciljeva. Ali u naše vreme taj proces ulazi u završnu fazu, kad čovek definitivno gubi slobodu izbora. Jednog dana će se on naći u situaciji gde je element monstruozne energetsko-informacione

matrice. Biće zaključan u futrolu uslovljenosti i pretvoriće se u deo mehanizma. Ćelija matrice će određivati na koji način njen element mora da radi i šta da želi. Kao što znate, fantastika ima tendenciju da se nakon određenog vremena pretvori u stvarnost.

Ovaj proces je već u toku, neprimetno i neumoljivo. I mi s tim ništa ne možemo da učinimo. Da bi se neko pokorio nije potrebno primenjivati fizičko nasilje. Dovoljno je formirati čovekov pogled na svet tako da on ostane bez ikakve predstave o svojoj slobodi. Upravo se to danas i radi. Veoma je teško sačuvati slobodu u takvim uslovima. Zato ćemo još jednom razmotriti određene aspekte zaštite od klatna.

Kao što znate, jedino za šta klatno može da vas zakači je osećaj važnosti. Konačno, može da vas zadene čak i zato što pri-dajete veliku važnost potrebi da važnost održite na nuli. Sve što je rečeno o klatnima je vrlo ozbiljno. Ali evo kakav paradoks dobijamo: ako im sad ozbiljno objavite rat, bićete unapred osuđeni na poraz. Glavni princip u borbi protiv klatana se sadrži u nepristajanju na borbu s njima.

Morate da shvatite da to nije bitka sa opipljivim protivnikom, već igra s glinenim tikvanom. Tačnije, vi odlučujete šta će ona biti. Ako je doživite kao bitku, u svakom slučaju vam preti poraz. Klatno se ne može pobediti u borbi. Pretpostavimo da ste poslali izazov tikvanu: „Sada znam da je to samo glineni tikvan, pokazaću mu!“ Kraj. Smatrajte da ste već poraženi. Ako to doživite kao igru, u najgorem slučaju vam preti da izgubite partiju, ali ne i bitku.

Klatno predstavlja glinenog tikvana sve dok ste svesni smisla njegove igre i ne potčinjavate se njenim pravilima. Klatna će žrtvu čekati u zasedi čim osete njen samopouzdanje. Budite spremni na to da će na sve načine pokušavati da vas izbace iz ravnoteže – u tome se sastoji suština igre: da se upecate na udicu, izgubite ravnotežu i živce, i date energiju klatnu.

I eto vas... mirni ste, radosni, uravnoteženi, ali to ne traje dugo. Klatno priprema provokaciju. Na primer, upadate u neprijatnu situaciju ili vam stižu loše vesti. U skladu s njegovim scenarijem, potrebno je da budete zabrinuti, uplašeni, pokunjeni, klonuli duhom, nezadovoljni i razdraženi. Sve što vam treba je da se probudite na vreme i setite se kako se vodi igra, a zatim da odmah odbacite osećaj važnosti. Ako ste to uradili svesno, klatno će se strmoglavit u ambis.

Pravila igre možete da prekršite samo ukoliko ne budete spavali na javi. U nesvesnom snu čovek je uvek žrtva okolnosti. San se događa i vi tu ništa ne možete da učinite. Na javi smo već navikli da automatski i standardno reagujemo na negativne uticaje. Šta iza toga sledi nije potrebno objašnjavati. Ali vi niste ostriga! I sasvim ste sposobni da neadekvatno odreagujete. Učinite to svesno i planovi klatna će biti raspršeni. Potrebno je samo da se na vreme probudite i narušite pravila igre.

Uverićete se koliko će biti prijatna spoznaja da ste svesni kako klatno pokušava svim silama da vas isprovocira, a da se vi ne primate na to. Nećete imati prijatan osećaj samo zbog toga jer ste ponosni na svoju snagu. Stvar je u tome što dajući energiju klatnu, vi slabite. Kada vas ono provocira a vi ne podlegnete tome, energija klatna, koja je usmerena na provokaciju, preusmerava se na vas, čineći vas jačim. Ova dodatna snaga će se ispoljiti kao prijatan osećaj. Sada možete da zamislite kako klatno uživa dobijajući vašu energiju. Ne dajte mu takvu priliku. Ono će vas iznova i iznova gnjaviti, ali vi nemojte da podlegnete. Neka troši energiju na vas.

Igrajući takvu igru, koja je u suprotnosti s pravilima, ne prepustajte se iskušenju da pobesnite na samu igru. Sve dok igrate svesno, ali veselo i bezbrižno, borite se protiv glinenog tikvana na šećernim stabljikama. On je potpuno nemoćan. Ako prekršite pravila igre i sačuvate ravnotežu, glineni tikvan će se raspasti. Ali čim počnete da gubite živce, šećerna stabljika klatna će se pretvoriti u opasnu oštricu. Takva igra može da se pretvori u bitku i da se po vas završi indukovanim prelaskom.

Nemojte se boriti protiv svoje reakcije na provokaciju. Pogledajte je iz drugog ugla. Emocije su posledica, a odnos je uzrok. Potrebno je da svesno promenite svoju reakciju na negativni faktor. Nije teško ispoljiti neadekvatan stav, budući da sami shvatate da je to samo igra. Neka pajac skače. Vi se bukvalno borite s nevidljivim neprijateljem u prostoriji u kojoj se nalaze samo ogledala. Čini vam se da je klatno tu, pored vas, ali vi zapravo ne vidite njega, pa čak ne ni njegov odraz – već ogledalo reflektuje vašu važnost. Sve dok nešto ima preterano veliki značaj za vas, imate protivnika koji se stalno pojavljuje u ogledalima. Ako je važnost na nuli, nemate čega da se plašite, ništa da branite i nikoga da napadate. Ogledala važnosti će se razbiti u paraparčad i vi ćete videti kako se glineni tikvan raspao.

U borbi s klatnom vam nije potrebna čvrstina. Praznina je daleko efikasnija. Pojmovi

kao što su „neprobojnost, čelični živci, gvozdena volja, izdržljivost, istrajnost, samokontrola“ i drugi, podrazumevaju zaštitu, napetost i spremnost da se pruži otpor. Da biste očuvali takvo zaštitno polje potrebno vam je mnogo energije. Kao što shvatate, sva ta energija ide na ishranu klatna. Ali ako smo prazni, nema potrebe da održavamo zaštitno polje. Energija se ne troši, a glineni tikvan pada u ambis raspadajući se. Potrebno vam je samo da uvek pamtite pravila igre i da osećaj važnosti svesno održavate na nuli.

Neophodnost da se osećaj važnosti zadrži na nuli ne treba da preraste u stalnu borbenu gotovnost da odbijete napad. U tom slučaju vi preteranu važnost pridajete samo igri. Opustite se i dopustite sebi da povremeno gubite. Nema potrebe da se trudite da pobedite po svaku cenu. Sve dok držite svoj stisak, klatno može da vas obrće. Ono će vas vitlati kao što to radi pas sa štapom, ne želeći da ga ispusti. Ako vam igra nije zabavna, tad pokažite maksimalnu nezainteresovanost i gubite ravnodušno.

Ako klatno pobedi, nemojte biti uporni i saglasite se s tim da ste ovu partiju izgubili. Izgubili ste ravnotežu i živce, i u tome nema ništa posebnog. Ne treba kažnjavati sebe zbog toga, jer će sledeća partija biti vaša. Samo, ne treba sebi da govorite da je to poslednji put, da postavljate ultimatum i pravite klopke. Ultimatum postavljate klatnu, a ne sebi. Ono samo to i čeka. Takav ultimatum nije ništa drugo do moćan odbrambeni zid. Postavljajući štit, igru pretvarate u bitku u kojoj neminovno trpite poraz.

Budite spremni na to da klatna mogu da vas provociraju nežno i umiljato. Mnogi ljudi, povijajući se pod teretom problema, svoj oslonac pronalaze u cigaretama, alkoholu i narkoticima. Ako po ko zna koji put prestajete sa štetnom navikom i kažete sebi: „Ovo je poslednji put“, to uopšte ne govorite vi, već je klatno u toj meri zarobilo vaše mentalno odašiljanje da je u stanju da vam bukvalno nameće i misli. Svaki put kada se svečano budete zakleli „sad i nikad više“, probudite se i otresite se te opsesije jer to govori klatno. Svest o ovoj činjenici će vam pomoći da ravnodušno „raskrstite“ s lošom navikom. Ne odlučno, već ravnodušno.

Klatna za privlačenje sledbenika ne prezaju od korišćenja svih raspoloživih sredstava. Ona su potpuno oskrnavila sve što je sveto, počev od etičkih principa i završavajući religijom. Svet je manifestacija Jednog Duha, potvrda Jedinstva u Mnoštву. Božanska suština prožima sve što je živo i neživo. Bog je u svakome od nas. Već smo pričali

o tome kad smo upoređivali čovekovu dušu s kapljicom vode u okeanu (Knjiga „Šum jutarnjih zvezda – prim.izd.). Čim je Bog, kroz svoju manifestaciju objavio ljudima da postoji, klatna su odmah preuzela religiju pod svoju kontrolu. U to možete sami da se uverite ako se osvrnete na Deset zapovesti.

Prva zapovest u različitim tumačenjima se svodi na sledeće: „Ja sam tvoj jedini Bog i nemoj imati drugih bogova“. Ta situacija od čoveka zahteva da veruje u postojanje jednog Boga, koji upravlja čitavim univerzumom. Ljudi su ovu zapovest odmah prekršili i stvorili mnoštvo religija – klatana. Preciznije, dopustili su da ih porobe klatna religije. Ta klatna se kamufliraju iza imena Gospoda. Duhovne verske sluge iskreno teže da propovedaju reč i delo Gospoda. Ali s obzirom na to da su i sa-mi sledbenici, nalaze se pod vlašću klatna pa zato od njih malo toga zavisi. Da li su ratovi i sukobi na religioznoj osnovi Bogu ugodni?

Druga zapovest: „Ne pravi sebi idola niti bilo šta nalik ono-me što je gore na nebesima ili dole na zemlji ili u vodama ispod zemlje. Ne klanjaj im se niti im služi“, takođe se odnosi na klatna. Klatno potčinjava poklonike svojoj volji i primorava ih da postupaju u skladu s njegovim interesima bez obzira na to kakvim se plemenitim namerama sve to prikriva.

Ali, generalno, sve zapovesti se mogu svesti na dve. O tome kazuje i sam Isus, odgovarajući na pitanje: „Učitelju, koja je najvažnija zapovest u zakonu?“ Isus je odgovorio: „Ljubi Gospoda Boga svoga svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim razumom svojim“. To je prva i najvažnija zapovest; druga joj je slična: „Ljubi bližnjeg svog kao samog sebe“; na tim zapovestima počiva ceo „zakon i proroci“. Volite Boga u sebi i drugima, a nemojte se klanjati klatnima. To je sve na šta pozivaju zapovesti.

Kad je reč o sredstvima javnog informisanja i njihovom delovanju na psihu, neophodna vam je pre svega svesnost. Propustite kroz uši svaku negativnu informaciju. Sa svih strana pokušavaju da vas nečim zainteresuju, zaokupe, nešto vam nametnu. Iza svake grupe ljudi stoji klatno. Poklonici koji izvršavaju njegovu volju često ne shvataju prave ciljeve klatana. Stalno sebi postavljajte pitanje: kome je i zašto to potrebno? Da li je potrebno vama? Istovremeno, marljivo tražite i propuštajte u sebe sve informacije koje se tiču vašeg cilja. „Ok-ok – nestrpljivo vam se meškolji razum – to znam i sam“. Pa šta ako zna? On sve zna, ali zato bezbrižno utone u san svaki put kad klatno započne svoju igru. Ne

dopustite da vas ono uzme za ruku i odvuče sa sobom.

Generalno, vaš zadatak se svodi na to da svesno narušite pravila igre. To se može učiniti na dva načina: *odbacite važnost* i strmoglavite klatno u ambis svoje ravnodušnosti, ili ga zaustavite tako što *ćete neadekvatno odreagovati*. Ako baš nemate uspeha sa odbacivanjem osećaja važnosti, tada prednost dajte drugom obrascu. Svaka neadekvatna reakcija na provokaciju grubo je kršenje pravila igre.

Prekid bitke

Sloboda izbora se zasniva na neverovatno prostoj činjenici: nema potrebe da se borite za postizanje cilja. Sve što vam je potrebno je odlučnost da *imate*. Čim sebi dopustite da *imate*, možete spokojno da koraknete u pravcu cilja. Klatna vam nameću sasvim drugačiji scenario. Ona vas primoravaju da se borite za postizanje cilja, da objavite rat sebi i svetu. Klatna vam nude da promenite sebe. Sugerišu vam da ste nesavršeni i da zato nećete postići cilj, tj. sve dok ne promenite sebe. A kad se to desi, tad treba da se izborite za svoje mesto pod suncem. Ceo taj scenario ima samo jedan cilj: oteti energiju od žrtve. Boreći se sa sobom vi dajete energiju klatnu. Stupajući u bitku sa svetom, činite isto.

Bitka podrazumeva stalnu napetost, borbu i disciplinu. Za bitku treba biti uvek spremjan. Tako postupaju vojnici, koji maglovito shvataju da negde postoji sloboda. Ali njihova greška je u tome što misle da slobodu treba da osvoje. Oni čitav život ratuju, ali glavnu bitku uvek odlažu za kasnije. Njima se čini da je nemoguće uzeti slobodu tek tako, već ubedjuju sebe i druge da je to jako teško postići i da su za to potrebne godine upornog truda i borbe.

Putnik Transurfinga ne učestvuje u bici za slobodu jer zna da je već poseduje. Niko ga ne može naterati na borbu. Ali ako ste ispunjeni unutrašnjom i spoljašnjom važnošću, nemate drugog izbora. Jedina borba u Transurfingu je namena da besprekorno *delujete*. Ali za to vam nije potrebna borbena gotovost i disciplina, već osvešćenost.

Ako vam ne polazi za rukom da dopustite sebi da *imate*, možete da odložite zadatak. Ali koliko će se tako nastavljati? Odugovlačenje može da vam oduzme ceo život. Odlaganje dovodi do toga da se život u svakom trenutku posmatra kao priprema za bolju budućnost. Čovek nije zadovoljan sadašnjim stanjem, nego se teši nadom u skorašnje poboljšanje. Pri takvom odnosu budućnost nikad ne nastupa, već se krije negde ispred. To je isto kao i pokušaj prestizanja Sunca koje zalazi.

Sigurnost u to da je ispred vas još puno vremena samo je iluzija. U očekivanju bolje budućnosti prolazi vam ceo život. Zato i postoji izreka: „Nema ništa postojanje od prolaznosti“. Zapravo, vremena za iščekivanje nema. Nije vam ni potrebno da iščekujete budućnost, već njen deo uključite u sadašnji trenutak. Dopustite sebi da imate ovde i sada.

To ne znači da će se vaš cilj odmah ostvariti. Reč je o odlučnosti, odnosno o nameri da imate, nasuprot procesu stalne borbe sa sobom. Odlučnost da imate raspolaže neuporedivo većom snagom nego odlučnost da delujete.

Celog života učestvujete u bici za mesto pod Suncem. Da li ste puno toga uspeli da postignete u njoj? Sada se snuždeno, kao na robiju, pripremate da krenete na svoj omraženi posao ili u školu, dok neki uživaju na skijanju ili se greju na suncu pored toplog mora. Možda su oni izvojevali svoju bitku i zato sad uživaju u životu?

Većina učesnika bitke, uprkos svim naporima, ne može da prikupi dovoljno novca za zimovanje tokom celog života. Ako možete sebi da priuštite da tokom godine uštedite novac za nekoliko dana zadovoljstva, to je već sjajno. Ali može se desiti da, kad stignete tamo, bude loše vreme, ili se pokvari žičara, ili se dese neke druge neprijatnosti. Čak i ako je sve u redu, u glavi vam se stalno roje misli o tome da ne možete mnogo toga da priuštite sebi, da treba da štedite, da ne zaboravite s kakvom mukom ste zaradili tih nekoliko dana odmora koji će se ubrzo završiti. Sve u svemu, zadovoljni ste, ali morate da se vratite u sivu svakodnevnicu i da ponovo rmabačite.

Pobedili ste u bici, možete da slavite, ali povremeno kroz vaše misli proleti senka čamotinje. Znate li zašto? Ubeđeni ste da još dugo i naporno treba da radite kako biste dobili kratko zadovoljstvo. Niste u potpunosti spremni da dopustite sebi da imate.

Oni koji su dopustili, ne učestvuju u bi-ci. Nije im do toga. Na primer, srećan par je prošle nedelje odmarao na skijalištu u Švajcarskoj. To je za njih bio odmor. Svi odmori se završavaju, ali za svakoga drugačije. Sada se par raspravlja oko toga gde će dalje da odmara. On želi na austrijske Alpe, a ona na francuske. Možda vas to podseća na hirovitu dramsku sapunicu, ali za njih je to ozbiljna dilema. Samo su nivoi spremnosti da imaju različiti. Vi ćete još celih godinu dana rintati za svoj odmor, a za njih novi odmor počinje već za nedelju dana.

Razum je ogorčen: „Kako to? Oni su se rodili s milionima, a ja moram da radim! Gde da pronađem novac?“ Po ko zna koji put će vam ponoviti: ne razmišljajte o novcu. Ako prekinete svoju bitku i dopustite sebi da imate, spoljašnja namera će pronaći način da vam priušti ono što vam je potrebno. Ja to ne mogu da dokažem baš u ovom trenutku. Proverite sami. Ne pokušavajte, već uradite. Ne sutra, već danas. Dopustite sebi da imate od ovog

trenutka, bezuslovno i bespogovorno. Ne jednom, već stalno. Ako ne budete čekali trenutne rezultate, već budete istra-jali u dopuštanju sebi da imate, jednog predivnog dana će se desiti ono što će drugi nazvati čudom.

Oni koji su se rodili s milionima već poseduju spremnost da imaju. Oni nemaju potrebu da o tome razmišljaju. Međutim, vi morate da se pozabavite slajdom. Razum će stalno biti uznemiren oko realnosti, kao i sredstvima za postizanje cilja. Ali to je put borbe i on nikud ne vodi. Na tom putu nećete uspeti da zaradite dovoljno novca nego će vam on uvek nedostajati. Nemojte zarađivati novac, već odlučnost da imate.

Ako se usredsredite na cilj kao da je već dostignut, vaša vrata će se otvoriti, a sredstva će se pronaći sama od sebe. To i jeste sloboda od koje vam se bukvalno vrti u glavi. Ako ne prihvivate tu slobodu, opet se radi o vašem izboru. Nema ništa prostije nego izjaviti da su to sve besmislice i nastaviti da ceo život teglite svoje breme. Svako sam donosi izbor i dobija isključivo ono što je spreman da ima. Vaš izbor je zakon koji ne može da se promeni. Sami oblikujete svoju stvarnost.

U prostranstvu varijanti izbor se donosi na otprilike sledeći način: ljudi dolaze u supermarket i tamo ih pitaju: „Šta želite?“ Jedan kupac kaže: „Želim da budem estradna zvezda“. Prodavac odgovara: „Nema problema. Imam jako dobar artikal, specijalno za vas. Svetska slava, bogatstvo, blještavilo! Uzimate?“ Kupac se čudi: „Pa...kako da vam kažem...To nije tako prosto. Samo odabrani postižu uspeh. Oni imaju natprosečne sposobnosti, a ja sam običan čovek“. Prodavac sleže ramenima: „Kakve veze s tim imaju vaše sposobnosti? Evo robe – uzmite, vaša je!“ Kupac: „U šou-biznisu je teško probiti se. To je džungla. Tamo su sve maheri...“ Prodavac: „U redu, dobićete i jednog mahera koji će vas progurati. Kupite, nećete zažaliti!“ Kupac: „Te zvezde imaju raskošne kuće, skupe automobile, pripadaju visokom društvu... Zar je moguće da sve to i ja mogu da imam? Nekako ne mogu u to da poverujem..“ Prodavac odgovara: „Oh, baš mi je žao. U tom slučaju vam ničim ne mogu pomoći“ – i vraća robu nazad, ispod tezge.

Na isti način čovek, strepeći, može da pita drugog: „Znaš li da putuješ u putničkom avionu?“ „Bez problema“ – odgovara drugi. „Jednostavno se smestim u sedište, zategnem pojas i avion poleti u nebo“. Treba prihvatići da je dostizanje cilja samo stvar vašeg izbora, odnosno osetiti u kojoj meri su absurdna strahovanja kupca u prodavnici prostranstva

varijanti. Radi se samo o spremnosti da imate i to je sve.

Možda ćete podleći iskušenju i upustiti se u borbu za rešenost da imate. *Ni u kom slučaju nemojte primoravati sebe da imate.* Nemojte na silu da vrtite slajd cilja. U tome ne treba biti revnosten. Ne činite to uporno i pod pritiskom, jer to opet znači – boriti se. Samo dopustite sebi da uživate u lepim mislima. Odrecite se važnosti i prekinite svoju bitku. U njoj ništa nećete postići. Zato i nastavljate bitku jer sve oko vas ima povećanu važnost. Dokle god se žestoko borite za svoje mesto pod Suncem, nećete sebi dopustiti da imate.

Recimo da ste prepuni odlučnosti i samopouzdanja da dobijete ono što želite, pa se naprežete i energično ubedujete sebe da je izbor na vama. Delovati s naporom znači stvarati suvišni potencijal. Nije potrebna odlučnost, već dokona i bezbrižna odlučnost. Opustite se, olabavite stisak i jednostavno imaj-te na umu da uzimate svoje. Za šetnju do kioska po novine nisu vam potrebni odlučnost i naprezanje. Ako ne bude bilo novina, to vas neće uznemiriti – zaputićete se u drugi kiosk. Olabavite grčeviti stisak.

Trudeći se da olabavite stisak, još ćete ga više pojačati. Marljivost i ulaganje napora će povećati suvišni potencijal. Uzrok napora i grčevitog stiska je u osećaju važnosti. Nećete uspeti da olabavite stisak ako se budete borili protiv njega. Odrecite se važnosti i stisak će se sam olabaviti.

Smanjenje osećaja važnosti preusmeriće vam nameru iz unutrašnje oblasti ka spoljašnjoj. Svaki napor nastaje zbog osećaja važnosti. Radeći uz naprezanje, delujete unutrašnjom namerom. Snaga volje je neophodna kad treba savladavati prepreke. Ali, kao što je poznato, prepreke nastaju na temelju važnosti. Čim smanjite važnost prepreke se raspršuju i više nije potrebna snaga volje za njihovo savladavanje. Kada važnost nestaje, odlučnost da dobijete pretvara se u odlučnost da imate i tad počinje da deluje spoljašnja namera.

Imate pravo da izaberete i nije vam potrebno da se za to pravo borite. Ako ste prepuni rešenosti da dobijete svoje pravo na izbor, budite spremni na razočaranja. Kada ste prepuni odlučnosti, znači da ste rešeni. Ponovo grčevito stiskate. Sile ravnoteže će brzo ugasiti vatru. A klatna će vam, osetivši vašu važnost, odmah prirediti provokaciju. Uveriće se da će biti baš tako.

Neka vas ne brinu i ne uznemiravaju bezuspešni pokušaji u dostizanju ravnodušne

odlučnosti da imate. Ljudi su navikli da energiju usmeravaju ne toliko na sam cilj, koliko na hranu klatnima. Na kraju ćete naučiti da razlikujete *odlučnost od rešenosti*. Rešenost da imate je hladnokrvna i prosta namera da uzmete ono što vam bezuslovno pripada. Zar vam ne zvuči smešno fraza: „Prepun sam rešenosti da uzmem poštu iz svog poštanskog sandučića“? Isto tako smireno i bez insistiranja treba da iskoristite svoje pravo da *izaberete*.

U životu se ljudi stalno suočavaju sa situacijama kad treba da prođu kroz ispite, konkurse, testove i najrazličitije provere podesnosti. Međutim, rešenost da imate zavisi *samo od vas*. Sami nastupate u ulozi ispitivača. Sve procene se svode samo na to da čovek sebe smatra nesposobnim i nedostojnim, ili zato što cilj definiše kao teško dostižan. Tako se radi po inerciji jer smo na to navikli. Sve što je potrebno je da *dozvolite sebi da imate*, bez obzira na sve. Da, netipično. Ali, vi se ipak drznite i dopustite sebi da imate. Neka jabuke Njutna, i drugih ljudi, padaju na zemlju. Ali bez obzira na sve, *svojim jabukama dozvolite da padaju u nebo*.

Očajnički želite da budete rešeni da imate? Odrecite se želja. Dosta je bilo sa željama, ionako ćete dobiti neophodno. Samo razmišljajte o tome da uzimate ono što vam pripada. Uzimajte smireno, ne zahtevajući i ne insistirajući. Jer, ako ja to želim, u čemu je problem? Ja ću to i imati.

Oslobodenje

Rešenost da imate oblikuje se pomoću *slobodne energije namere*. U tome vam smetaju dve stvari. Prva je neusaglašenost između duše i razuma. Druga su suvišni potencijali unutrašnje i spoljašnje važnosti koji vam otimaju slobodnu energiju. Bilo bi pogrešno smatrati da se rešenost da imamo sastoji od običnih misli poput „želim i imaću“. Zapravo, takve misli moraju da budu preplavljenе energijom namere jer će u suprotnom one biti samo prazno mrmljanje razuma. Same po sebi, misli bi trebalo da nastaju iz jedinstva duše i razuma. U suprotnom, modulacija energije namere neće biti čista. Ako je veći deo slobodne energije angažovan suvišnim potencijalima, namera neće imati snagu.

Teškoće u dostizanju rešenosti poseduju slične oscilacije koje doživljava osoba kad prvi put sedne na bicikl s dva točka. Ona zna da je to u principu moguće, ali takođe zna i da joj neće odmah uspeti. Ona sumnja u svoje sposobnosti, a istovremeno je obuzeta željom da nauči. Razum teži da proces obuke uzme pod svoju kontrolu, ali ne shvata kako treba da deluje. Odmah nastaju tri suvišna potencijala: sumnja, želja i kontrola koje oduzimaju energiju namere.

Razum pokušava da održi ravnotežu, ali mu to ne uspeva. Ne postoji jedinstvo duše i razuma, niti slobodna energija. Međutim, u jednom trenutku kontrola popušta i dolazi do jedinstva duše i razuma kroz svest o tome da je potrebno održati ravnotežu. Na kraju vam pristiže uspeh. Razum nije do kraja shvatio na koji način sve to funkcioniše. Ali baš je u tome poenta! Razum uvek razmišlja o sredstvima, odnosno smišlja kako treba da deluje. On uspostavlja kontrolu i isprobava različite varijante. Duša ne razmišlja, ona je bezuslovno spremna da ima. Razum je takođe spreman da ima, ali samo pod uslovom da to bude razumljivo i racionalno. Raznoglasje između duše i razuma sastoji se samo u tome što razum sumnja u realnost postizanja cilja. Čim stisak kontrole olabavi, ograničavajući uslovi razuma nestaju i dolazi do jedinstva duše i razuma.

Razum je iznenaden kad se suoči sa činjenicom da njegova kontrola nije potrebna. Sve uspeva samo od sebe. Između ostalog, čak i ako uopšte ne shvata o čemu se radi, njemu je sasvim dovoljna činjenica. Ravnoteža se održava jednostavno i zbog toga je razum prinuđen da se s tim pomiri. On više neće nametati svoju kontrolu budući da se uverio da to

nije potrebno. Nakon kraće prakse nestaju i preostali suvišni potencijali, energija namere se oslobađa i vožnja biciklom se iz problema pretvara u zadovoljstvo.

Na taj način, da bismo probudili rešenost da imamo potrebno je da postignemo jedinstvo duše i razuma i oslobodimo energiju namere od suvišnih potencijala. Jedinstvo duše i razuma se postiže na putu ka vašem cilju kroz odgovarajuća vrata. Preostaje vam samo da odredite svoje istinske težnje i da zakoračite na taj put. Odbacivši s pleća beskorisno breme unutrašnje i spoljašnje važnosti, oslobađate energiju namere, pokretljivu silu za premeštanje u prostranstvu varijanti. Međutim, dok u sebi teglite unutrašnju i spoljašnju važnost, trošite devedeset devet odsto energije na podršku suvišnih potencijala. Odakle onda uzeti slobodnu energiju ako je sva angažovana na potencijale?

Da biste odbacili važnost potrebno je da delujete i budete svesni šta je ono čemu pridajete preterano veliku važnost i koje su posledice toga. Nažalost, ne uspeva uvek svesno odbacivanje važnosti na mentalnom nivou. U tom slučaju preostaje vam samo jedno – *dejstvovati*. Energija suvišnog potencijala se troši kroz dejstva. Vrtite u mislima ciljni slajd, obavljajte vizualizaciju procesa i spokojno koračajte ka cilju – to i treba da bude vaše delovanje.

Kako da ne osećate strah? Tako što ćete pronaći način kako da se osigurate. Strah je suvišni potencijal koji se najteže prevazilazi. Ne možete naterati sebe da se ne plašite. Ako nešto ima preterano veliki značaj za vas, čega ne možete da se odreknete, kao što su, npr., život, karijera, kuća, i, ako su navedene vrednosti ugrožene, jedini način da odbacite potencijal je da pronađete pokriće, rezervnu varijantu, zaobilazni put.

Kako da se ne brinete i ne uznemiravate? Dejstvovanjem. Potencijal zabrinutosti i nemira se raspršuje delovanjem. Osetiće nemir u stanju pasivnosti *sve dok ne budete počeli da delujete*. Vrsta aktivnosti ne mora da bude povezana čak ni sa onim oko čega brinete. Dovoljno će biti da se nečim zaokupite i odmah ćete osetiti kako se zabrinutost smanjuje.

Kako da odbacite želje? Tako što ćete se pomiriti s mogućim porazom i delovati. Navedeni potencijal je takođe teško ukloniti budući da je skoro nemoguće oslobođiti se želje da dostignemo cilj. Međutim, ako se unapred pomirite s porazom i pronađete rezervne varijante, tada će se potencijal želje uravnotežiti. U svakom slučaju, želja se može preoblikovati u dejstvo. Kao što znate, želja je ono što prethodi nameri. Kad se želja pretvara

u nameru da delujemo, raspršuje se energija potencijala. Energija želje se usmerava na oblikovanje namere.

Kako da se oslobođite očekivanja? Delovanjem. Ovaj potencijal se troši delovanjem. Rastvorite želju i očekivanje putem delovanja.

Kako da se odreknete osećaja sopstvene važnosti? Ako ste sve pravilno razumeli, ovo pitanje će u vama izazvati nedoumice. Naravno, Transurfing vam ne nudi da se pomirite sa svojom beznačajnošću, već da svoju važnost prihvate kao aksiom. Teškoća je samo u tome što će vaš razum osetiti važnost samo ako okruženje prema vama ima odgovarajući odnos. Imajući to u vidu, tajna uvećanog osećaja sopstvene važnosti je istovremeno prosta i delotvorna. *Potrebno je odreći se dejstava koja su usmerena na povećanje osećaja lične važnosti.*

Posmatrajte sebe: šta radite kada štitite svoju bitnost? Tražite pažnju, poštovanje, dokazujete svoju ispravnost, vredate se, štitite, opravdavate, ulazite u sukob, ispoljavate aroganciju, omalovažavanje, nastojite da budete prvi, da ponizite nečije dostojanstvo, naglasite nečije mane, istaknete svoje vrline i dr. Ako postepeno sve te pokušaje da uvećate sopstvenu važnost odbacite, okolina će to nesvesno osetiti. Budući da je ne štitite, znači da i nije na tako visokom nivou. Ljudi će početi drugačije da se odnose prema vama. Kada osete da su poštovaniji, vaš razum će sam priznati svoju važnost. Ako priznate svoju visoku važnost, okolina će se odmah s tim saglasiti – da je to apsolutno tako. Na taj način ćete dobiti ono čega ste se odrekli.

Kako da se ne uzrjavate? Igrajući se s klatnom, tj. kršeći njegova pravila igre. Naviku negativnog reagovanja na neprijatnu novost možete iskoreniti samo na taj način. Već znate kako se to radi. Potrebno je da se, s vremenom na vreme, setite da je to igra i da razdragano narušite njena pravila, odnosno da odgovorite neadekvatno. Na primljenu novost ili okolnost ne treba reagovati bezizražajno, već radosno, s naglašenim oduševljenjem. Tada ćete odašiljati signale na talasima uspeha. Klatna vam podvaljuju probleme da bi vas izbacila iz ravnoteže i da bi vam oduzela energiju. Reagujući neadekvatno, izbacujete klatno iz ritma i ono ostaje praznih ruku. Igrajte takvu igru – to je jako primamljivo.

Kako da se oslobođite osećaja krivice? Prestanite da se opravdavate. Kao što sam već govorio, sami sebe držite zatočene u sudnici. Sami nastupate u ulozi tužioca, advokata i

okriviljenog, a manipulatori to koriste. Napustite zgradu suda, niko vas neće zadržati. Oni koji su se tamo okupili iz navike, da proprate proces, malo će posedeti a potom će se raziči jer okriviljenog nema. Na taj način će se vaš „predmet“ zatvoriti. Ni na jedan drugi način nećete uspeti da se oslobođite od osećaja krivice.

Kako da se izborite sa uvređenošću i revoltiranošću? Nećete ih osećati ako se oslobođite osećaja krivice i prihvate svoju važnost. Zaustavite svoju bitku i krećite se po toku. Međutim, može da se pojavi situacija kada se krećete po toku, ali vas neko zgrabi i pokušava da vas povuče u suprotnom smeru. Kako postupiti u tom slučaju?

Na primer, ako nešto umete da radite, znači da ste spo-sobni da pronalazite rešenja. Međutim, postoje ljudi koji znaju samo da pronalaze probleme. Oni ih nalaze i svečano predstavljaju kao svoja dostignuća. Takve osobe su iskreno ubeđene da su drugi naprosto u obavezi da im ponude svoja rešenja. Na primer, ako krenete da tražite rešenja, oko vas će se okupiti gomila besposličara. Prvi će kritikovati, drugi će tražiti nove probleme, treći savetovati, a četvrti komandovati i zahtevati. Ma koliko se trudili da se krećete u skladu s tokom, oni će vam na sve načine smetati. Naravno, to izaziva uvređenost i bes.

Kako treba da postupite ako ne možete da se izborite sa uvređenošću i besom? Jednostavno, dopustite sebi tu slabost. Biće gore ako počnete da pridajete suvišnu važnost samoj potrebi da osećaj važnosti održite na nuli. Za koga radite? Za svog „dedu“? U tom slučaju ćete neizbežno i vazda morati da osećate uvređenost i bes. Prestrojte se na putu do cilja i tako ćete vremenom, ako i budete radili, raditi samo za sebe. A sve do tada dopustite sebi da se ponekad slomite i proizvedete suvišne potencijale. Ne primoravajte sebe na stalnu pobedu.

Znači, umesto da se borite sa suvišnim potencijalima, dejstvujte u granicama pročišćene namere. A namera se pročišćava u procesu kretanja. Kao što vidite, rešenost da imate se ne postiže samo spekulativnim vežbama, već konkretnim dejstvima. Počnite na bilo koji način da se krećete u pravcu cilja. Vaša dejstva će postati efektivna u samom procesu kretanja.

Rešenost da imate prolazi kroz tri stadijuma. Prvi je – okovanost izazvana neuobičajenom situacijom: „Zar je sve to zaista meni namenjeno?“ Kada u glavi vrtite ciljni slajd, ne uspevate da se u potpunosti naviknete na misao da je to moguće. Drugi stadijum je

ushićenost, slično osećaju bestežinskog stanja. U nekom trenutku osećate da je obamrlost nestala, prihvatili ste cilj u zonu svoje udobnosti i osetili ste oduševljenje zato što se on odjednom ispostavio kao sasvim realan. Osećaj bestežinskog stanja takođe može da ima sasvim realnu osnovu. To znači da se energija namere oslobađa od suvišnih potencijala i vi je upravo osećate.

I, konačno, vremenom će rešenost da imate preći u treći stadijum – svakodnevnicu. Stalno vrtite ciljni slajd u svesti, uživljavate se u njega i postepeno će sve što je na slajdu za vas postaje uobičajeno. Slajd se održava na traci važnosti. Sve dok želite, sumnjate i razmišljate o sredstvima, rešenost da imate se drži na klimavoj osnovi. Čim se važnost poništi, rešenost da imate dobija na snazi. Pritom je najvažnije ne izgubiti odlučnost delovanja, odnosno nameru da koračate ka cilju. Ako ste prošli kroz sve tri etape, znači da ste na pravom putu.

I, na kraju, kako da se ne povijete pod težinom problema? U manjoj ili većoj meri uvek nas nešto tišti. Veoma je teško tek tako se odreći svake važnosti. S tim ciljem u Transurfingu postoji jedna zanimljiva i vrlo moćna tehnika, a to je koordinacija namere.

Koordinacija namere

Čovek oseća da se nalazi pod vlašću okolnosti i čini mu se da malo toga zavisi od njega. Ponekad mu se posreći i on neko vreme plovi na talasu sreće. Čak mu se učini i da je sreća u njegovim rukama, da treba odlučno da deluje te stoga počinje aktivno da se bori. Ali, bez obzira na sve napore, iza pobede najčešće neminovno pristiže poraz.

Ljudi bukvalno idu putem, sa čijih oboda nailaze na visoka brda i duboke jame. Oni koji su odlučni i prepuni samopouzdanja konstantno skreću s puta i iz nekog razloga se uspinju po brdima. Na njima primamljivo sijaju nagrade koje su ostavila klatna. Ponekad se, uz neverovatne napore, nagrada dograbi, ali čovek najčešće trpi neuspehe. U svakom slučaju, kad se nađe na brdu, on se skotrlja dole, oboren vetrom sila ravnoteže. Ponovo se oseća bespomoćno i ponovo mu se čini da od njega malo toga zavisi.

Drugi tip ljudi, negativci, smatraju da od njih ništa ne zavisi i radije se bezvoljno praćakaju u jami najcrnijih očekivanja. Takva očekivanja se realizuju munjevito. Negativci ne pate samo od svoje bespomoćnosti. Oni infantilno predaju svoju sudbinu u tuđe ruke. Kažu da je sve Božja volja. Oni se ne kreću po toku varijanti, ali mu se i ne protive, već se prosto praćakaju, izražavajući svoje nezadovoljstvo i trujući oko sebe energetsku atmosferu. Jedino što im dobro uspeva je da ostvaruju najcrnja očekivanja. Zbog toga negativci u tome pronalaze veliko oduševljenje: bar su u nečemu u pravu. Jedino što su naučili savršeno da rade je da traže i pronalaze potvrdu za svoj negativan stav.

Takve osobe u negativnostima pronalaze neko sadomazohističko zadovoljstvo. One su u stanju da svaku sitnicu pretvore u tragediju. Njihov moto je: „Život je odvratan i svakim danom je sve gori“. To je njihov izbor i one u svemu traže i pronalaze potvrdu svog stava. Eto, oni su paćenici, svi ih kažnjavaju i muče jer je takva sloboda mučenika. Doslovno se kupaju u negativnostima i u tome pronalaze zadovoljstvo. A znate li zašto? Zato što je negativnost jedino s čim je okruženje saglasno, te im izlazi u susret. Oslonac svoje sigurnosti pronalaze u tome što se njihova najcrnja očekivanja ostvaruju.

Ponekad se negativac slučajno nađe na talasu uspeha. Neko vreme je zadovoljan i radostan. Ali to ne traje dugo jer se uskoro osvrće i traži razloge za crnilo na koje je navikao, pri čemu kaže: „Sve što je dobro kratko traje, a sreća je nešto nenormalno i neprirodno!“

Negativac kreće u upornu potragu kako bi se zakačio za crnilo, kako bi se ponovo našao u svojoj rupi gde je sve loše, ali je zato bar predvidljivo. On počinje da traži ono na šta bi mogao da usmeri svoje nezadovoljstvo, osluškuje loše vesti, iznosi kritike, optužbe, zahteve. Ako nema uslova da zahteva, počinje da igra ulogu žrtve, koju svi treba da teše i smiruju.

Veoma je teško odviktunuti negativca od navike da bude ushićen samozlostavljanjem. To je komplikovan slučaj. Sva nesreća je u tome što on ne uništava samo svoj život. Transformišući sloj svog sveta, negativac uvlači u patetični pakao i svoje najbliže, čiji se slojevi nadovezuju na njegov. Eto, reč je o takvom paradoksu. Bez obzira na to što se negativac čini bespomoćnim, on poseduje veliku snagu i koristi je punom parom. Njegova snaga se temelji na čvrstom ubedjenju da je život odvratan i da svakim danom postaje sve gori. To čvrsto uverenje nije ništa drugo do rešenost da ima i zato se izbor negativca uspešno ostvaruje. On zaista pravi izbor i svet mu zaista izlazi u susret.

Proizilazi da čovek ipak nije toliko bespomoćan i da od njega dosta toga zavisi. Realizacija najcrnjih očekivanja negativca potvrđuje da je svako sposoban da utiče na tok događaja. Sposoban je da odredi scenario ne samo u snu, već i na javi. Možda je potrebno samo promeniti negativnu orientaciju u pozitivnu? „Život je predivan i svakim danom je sve bolji“. Međutim, ako prihvati takvu parolu, čovek kreće na put po oblacima. Dovoljno je da za trenutak posumnja i da sa strahom uperi pogled nadole, pa će se strmoglavit u ponor.

Negativno raspoloženje mu je tako čvrsto ukorenjeno zato što se od rođenja suočavao s dokazima da je svet neprijateljski nastrojen prema njemu. Na čovečuljka se odmah po rođenju obrušava agresija ogromne sile. Dotad je bio ušuškan u majčinoj utrobi, gde mu je bilo priyatno, toplo i spokojno. Ali, evo, sirotog čovečuljka hvataju i grubo izvlače iz takvog komfora. Čuje majčine krike i postaje svestan da je on uzrok njene patnje. Time je i postavljen temelj kompleksu krivice. Zaslepljujuće svetlo mu je upereno u oči. Želi da zažmuri i da ništa ne vidi. Vlažnu toplinu je zamenila strašna i suva hladnoća. Želeo bi samo da se sklupča i sakrije od sveg tog užasa. Ali, ni trena ne odlažući, presecaju mu pupčanu vrpcu i tako surovo prekidaju njegovu jedinu vezu sa izvorom života. Čovečuljak dospeva u stanje samrtnog šoka. Zaustavlja mu se dah, ali još uvek ne zna kako se diše. Udaraju ga po leđima, zadajući mu traumu koju će nositi do kraja života. U pluća mu se, kao oštrom britvom, urezuje vazduh. Disanje mu pričinjava bol, ali drugog izlaza nema. Pred njim su

žestoki uslovi: da se bori za život ili da umre. Nevinom i čistom razumu pristiže prva lekcija: borba za opstanak je neodvojiv deo života. Čovečuljak oseća bol i veliki strah, pri čemu ga, kao vrhunac svega, odvajaju od majke i zatvaraju u rogobatnu komoru. Ostavši bez snage, on pokušava u snovima da pronađe utočište od ovog sveta.

Ovako izgleda prvi susret sa svetom. Strah, samoća, bezna-đe, ogorčenost, bes i potpuna bespomoćnost. To su prve lekcije koje se grubo i neumoljivo štampaju na beloj hartiji razuma. Klatna su započela posao. Nije slučajno što je praksa šokiranja novorođenčadi široko rasprostranjena i smatra se civilizovanom. Retko kome pada na pamet da takav dolazak na svet predstavlja noćnu moru, užasan šok koji ostavlja duboku i doživotnu ranu u čovekovoj podsvesti. Nijedno biće iz životinjskog sveta prilikom dolaska na svet ne oseća ništa slično. Jedino u malobrojnim i vrlo skupim klinikama čovek može da se rodi „ljudski“.

Prve, okrutne lekcije iz sveta klatana veoma se dobro usvajaju i tokom života se još više učvršćuju. Jednog dana će dete pustiti majčinu ruku i radosno, sa odvažnim poverenjem, otrčati u susret životu. Ali svet klatana mu pokazuje da to uopšte nije tako bezbedno i mališan će odjednom pasti, dok će majka strahovati da ne izleti pod automobil. Sve ovo pričam da bih pokazao koliko se čvrsto u čoveku ukorenila predispozicija ka negativnosti, dok se dobre i pozitivne namere često preokrenu u to da on sve više teži da se vine u oblake i pravi kule u vazduhu, ili da prikuplja snagu za osvajanje zemaljskih tvrđava.

Šta da uradimo da bismo održali koordinaciju i koračali ravnim putem, da ne bismo upadali u jame ili naletali na prepreke? Možda bi trebalo da odbacimo važnost i da se svesno krećemo u skladu sa tokom? Da, upravo nam je to potrebno. Ali to je prilično teško učiniti jer je nemoguće potpuno se oslobođiti važnosti, a kretanje u skladu s tokom ometa uzrujani razum koji pokušava da uspostavi kontrolu nad tokom, dok istovremeno spava na javi.

Međutim, iz te situacije ipak postoji izlaz, i to vrlo prost, kao i sve što je genijalno. Potrebno je iskoristiti naviku razuma da sve drži pod kontrolom i ponuditi mu novu igru. Suština te igre se sastoji u tome da se u svakoj neprijatnoj situaciji treba probuditi, svesno proceniti važnost i promeniti svoj odnos. Sami ćete se uveriti da će se takva igra dopasti vašem razumu. Principe igre smo već ustanovali – zabavna bitka s glinenim tikvanom. Ali to nije sve. Sada ćete se upoznati s osnovnim principom koordinacije. Vodeći se njime, moći

ćete da postignete uspeh u pozitivnim stvarima kakav negativci postižu uz pomoć svojih najcrnijih očekivanja. A on glasi ovako: ako svaku promenu u scenariju, koja vam se učini negativnom, budete posmatrali kao pozitivnu, tada će sve biti upravo tako.

Ako nije apsurdno, onda i ne zvuči baš uverljivo, zar ne? Šta može da bude pozitivno u očiglednom porazu i šta može da bude dobro u nesreći? Međutim, uprkos tome, ovaj princip besprekorno deluje. Ne pozivam vas da verujete. Jednostavno, proverite. Postoji i objašnjenje koje je namenjeno razumu.

Kao što znate, ceo svet je sazdan na principu dualizma: sve ima svoju suprotnu stranu. Postoji svetlost i postoji tama, crno i belo, pozitivno i negativno, puno i prazno, i tako dalje. Svaka ravnoteža u prirodi može da odstupi ka pozitivnoj ili negativnoj strani. Kad hodate po brvnu i naginjete se, podižete ruku sa suprotne strane da biste kompenzovali odstupanje. Svaki događaj na liniji života takođe ima dva ogranka: ka povoljnoj i nepovoljnoj strani. Svaki put kad se susretnete s nekim događajem, vi birate kako će prema njemu da se postavite. Ako ga posmatrate kao pozitivnog, naći ćete se na povoljnim ograncima linije života. Međutim, sklonost ka negativnostima primorava čoveka da ispoljava nezadovoljstvo i bira nepovoljne granke.

Od samog jutra čovek je uzrujan zbog najmanje sitnice, i to se nastavlja i tokom celog dana, koji mu se pretvara u neprekidan niz neprijatnosti. I sami vrlo dobro znate da kad izgubite ravnotežu zbog sitnice, sledi dramatičan razvoj negativnog scenarija. Čim vas je nešto iznerviralo, odmah sledi nova neprijatnost. Tako se dešava da „nevola nikad ne ide sama“. Međutim, niz neprijatnosti ne dolazi zbog same nevolje, već zbog vašeg odnosa prema njoj. Zakonitost se oblikuje vašim izborom koji pravite na raskrsnici. Na primer, iznervirala vas je neka sitnica i vi odmah odašiljete negativnost na frekvenciju nepovoljnog grananja. Uz to, negativan stav stvara potencijal napetosti koji vam oduzima deo energije namere, i vi postupate neefikasno nailazeći na novu, još veću neprijatnost. Možete samo da zamislite gde vas taj niz negativnih grananja odvodi u životu! Otuda i dolazi do smene generacija.

A sada zamislite drugačiji scenario. Nailazite na neprijatnu okolnost, ali ćete, kao ostriga, sačekati sa formiranjem negativnog odnosa i primitivnom reakcijom. Kažete себи: „Stop! Pa to je samo igra s glinenim tikvanom! Dobro, hajde da se poigramo“. Bez obzira na

sve, naštimujte se na pozitivnost i pretvarajte se da vas taj događaj raduje. Nisu slučajno nastale poslovice: „Sreća u nesreći“ ili „Ne bi bilo sreće da nije pomogla nesreća“.

Pokušajte da u mučnom događaju pronađete zrnce pozitivnog. Ako vam to ne uspe, svejedno se radujete. Uspostavite „idiotsku“ naviku da se radujete neuspjesima. To je daleko veselije nego se uzrujavati i kukati zbog svake sitnice. Uveriće se da vam, u većini slučajeva, neprijatnost zapravo ide u prilog. Čak i ako ne bude tako, možete biti sigurni da ćete se, zahvaljujući pozitivnom stavu, naći na povoljnoj liniji života gde ćete izbeći druge neprijatnosti.

Generalno, neprijatnosti su samo kršenje normi. One vam predstavljaju neprijatnosti zato što bitno odstupaju od ravnoteže i zahtevaju dodatno trošenje energije. Tu energiju trošite i kada sebi stvarate prepreke, a potom ih savladavate. Suprotno tome, kada ste zadovoljni, uspeh predstavlja normu. A nezadovoljni ste obično onda kad dolazi do odstupanja od vašeg scenarija. Čim razum uoči odstupanje od scenarija na koji je naviknut, odmah posmatra promenu u negativnom svetlu, te zato ispoljava odgovarajući stav i nastoji da situaciji nametne kontrolu onako kako je on shvata.

Dakle, objasnite svom razumu pravila nove igre. Recite mu da će i dalje imati kontrolu, ali se njena funkcija sastoji u tome da svaki događaj prihvati kao pozitivan. Uključite Čuvara na samom početku predstave, na primer na početku dana. Obično imate približnu predstavu o tome kako treba da se odvijaju događaji. U trenutku kada se scenario pred vašim očima bude menjao, potrebno je da prihvate promene, tj. složite se s njima. Jer, vi događaj percipirate kao negativan samo zato što se ne uklapa u vaš scenario. Odglumite da vam je baš to bilo potrebno.

Na taj način dobijate glatku i dinamičnu kontrolu unošenja promena u scenario. Ne žurite da ispoljite nezadovoljstvo i da se borite sa situacijom jer ste, kako predstava odmiče, prihvatali promene u scenariju. Odričući se kontrole nad scenarijem, vi ćete je uspostaviti. Kontrolu nećete usmeriti na borbu s tokom varijanti, već ćete ga pratiti.

Tajna koordinacije se sastoji u tome da olabavite stisak i situaciju uzmete u svoje ruke. Kada razum vrši stisak, on ne dopušta situaciji da se razvija u skladu s tokom varijanti. Prihvatajući sve promene u scenariju kao neminovne, odričete se od nametanja kontrole. To znači sledeće: odreći se kontrole i istovremeno imati svoj stav, a posledično tome i situaciju

pod svojom kontrolom.

Na kraju, vi samo želite da izbegnete probleme i da živite tako da sve bude dobro. Tako će i biti ako počnete da koristite princip koordinacije. To je čak i efikasnije nego da pokušavate da na događaje utičete spoljašnjom namerom. Stvar je u tome što razum, kao što smo već rekli, ne može idealno da predvidi sve korake unapred. Jer, ne postojite samo vi na ovom svetu. Sloj vašeg sveta se ukršta sa slojevima mnoštva drugih ljudi koji takođe pokušavaju nešto da postignu. Nema potrebe ni da razum unapred predviđa događaje. Potrebno je samo da vrtite ciljni slajd i pridržavate se principa koordinacije. Tada će vas spoljašnja namera uspešno dovesti do cilja.

Treba napomenuti da se koordinacija stiče praksom. Ako ste samo intelektualno shvatili princip koordinacije, to još uvek nije dovoljno. Potrebno je da stalno razvijate i usavršavate tu sposobnost. Vaš Čuvar treba stalno da bude delatan. Ne propustite trenutak kad neprimetno bivate uvučeni u negativnu igru.

Koordinacija je najefikasniji način kretanja u prostranstvu varijanti. Svaki događaj ćete dočekati kao pozitivan i samim tim ćete dospeti na povoljna grananja, sve češće se srećući sa talasom uspeha. Ali nemojte da lebdite u oblacima jer delujete s namerom i svesno. Na taj način balansirate na talasu uspeha. U tome se krije osnovna suština Transurfinga.

Jabuke padaju u nebo

U Svetom pismu je napisano: „Neka vam bude po vašoj veri“. I to je zaista tako. Uvek dobijate samo ono što ste spremni da imate. Spoljašnja namera besprekorno izvršava vašu porudžbinu. Imate tačno onoliko koliko je u skladu sa šablonom vašeg pogleda na svet i predstavama o sopstvenom mestu u njemu. Sada su vam poznati svi osnovni principi Transurfinga tako da možete da upravljate svojom sudbinom po sopstvenom izboru. Vaša soubina će se oblikovati u skladu sa ličnim izborom i verom.

Već vam je poznato kako se vrši izbor. Preostalo je samo da se odgovori na pitanje: kako u sve to poverovati? Već sam govorio da razum neće moći da ubedite sve dok ne bude suočen s činjenicom. Razum može da se pretvara. Isto tako može slepo i fanatično da veruje, ali to je lažna vera, zasnovana na suvišnom potencijalu. To je situacija kad se samoj ubedjenosti pridaje preterani značaj. Razum je toliko zaslepljen svojim fanatizmom da niti šta vidi niti čuje. On je ne samo dušu već i celog sebe zatvorio u futrolu. Zato je takva vera slepa.

Jedro lažne vere nikad neće moći da se naduva pomoću vetra spoljašnje namere. Lažna vera je klopka klatna u lavirin-tu nesigurnosti. Može vam se činiti da ste se iskobeljali iz njega, ali je to, zapravo, samo iluzija. U dubini duše ćete sumnjati, čak i ne sluteći, jer ste se od sumnji ogradiili zaštitnim zidom vere.

Kako razlikovati lažnu veru od istinske? Istin-ska vera nije vera, već znanje. Ako morate sebe da nagovarate, ubedujete – bez obzira na to kako, da li sa entuzijazmom, ili uz prisilu – znači da je to lažna vera. Znanje se ne stiče ubedjenjima, već činjenicama. Kada se vaš razum suoči sa činjenicom, onda jednostavno znate. Lažna vera počiva na kontroli razuma. Razum, nalazeći se u iluzornoj prostoriji laviginta, motri da se ne prikrade nijedna sumnja. Ako razum želi da se nada, on ne želi ništa da čuje.

Nikad ne ubedujte sebe i ne upinjite se da verujete, inače rizikujete da steknete lažnu veru koja će vam se samo činiti pravom. Iluzija će se razotkriti kad budete počeli da osluškujete šum jutarnjih zvezda. Otpustite kontrolu razuma i prebacite ga u režim svesti o prisustvu i najmanjih naznaka duševne nelagodnosti. Ako ih osetite, više ne pokušavajte da sebe ubedujete i nagovarate. Kad bude dostignuto jedinstvo duše i razuma, neće biti potrebe

da se nagovarate.

Beskorisno je nagovarati sebe koristeći afirmacije. Ako budete uvereno ponavljali „dobiću ono što želim“, senka sumnje neće nestati već će se desiti obrnuto: imaće plodno tle da se razvija. Duša neće verovati, ma koliko se trudili da je ubedite. Ona ne shvata ni logiku, niti jezik razuma. Isto tako ne dopušta polutonove. Ako je pitate: „Da li ću postići cilj?“, ona će odgovoriti „da“ ili „ne“, a nikako „možda“ ili „najverovatnije“. Kad se pojavi i najmanja senka sumnje, odgovor će biti „ne“.

Dakle, ako duša posumnja, nemoguće ju je ubediti ili nagovoriti. Šta vam tad preostaje? Odgovor se krije u gorenavedenom: duša ne čuje polutonove. Sumnjati znači verovati u određenoj meri, ali ne potpuno. Duša to „ne potpuno“ pretvara u „apsolutno ne“. Ona ne veruje i ne sumnja, već jednostavno zna: da ili ne.

Zbog toga je potrebno da načinite kardinalan korak: izbacite iz svog šablona reč „verovati“ i zamenite je rečju „zнати“ (znati). Ako razum zna da će se dogoditi to, to i to, duša će se s njim saglasiti bez većih nagovaranja. Da li verujete da u rukama držite ovu knjigu? Ne, o tome nema ni govora. Vi to jednostavno znate i tu je kraj priče. Međutim, tamo gde postoji vera, uvek se nađe mesta za sumnju.

Sada, kad smo odbacili pojam vere, dopustite sebi da znate da će se vaša želja ispuniti. Znate, jer je takav zakon: cilj će biti dostignut ako budete odlučni da imate i tad ćete moći da realizujete odlučnost da dejstvujete, krećući se kroz sopstvena vrata. Izbor je na vama. Ako ste sami izabrali, vi ste gospodar zato što su izlišne bilo kakve opservacije na temu „a šta ako ne uspe?“

Recimo da postoje dve varijante razvoja događaja: uspećete i nećete uspeti. Beskorisno je nagovarati i ubeđivati sebe u to da ćete uspeti. Međutim, sad posedujete znanje: sami birate svoju varijantu. Znanje je ta osnova na kojoj možete da izgradite sigurnost.

Preostalo vam je samo još malo – da to znanje i dobijete. Potrebno je da se jednostavno naviknete na to znanje, da ga prihvativate. Ljudi se vremenom naviknu na sve najneverovatnije stvari: npr. na telefon, televizor, avion... I, uopšte, koliko je toga „potpuno neverovatnog“? *Primenjujte tehniku slajdova*. Potrebno je da prigrlite znanje i da ga negujete sve dok ga spoljašnja namera ne učini činjenicom. Ali vaš zadatak nije da

nagovarate sebe, već da povremeno sebi napominjete da znate da će cilj biti dostignut.

Dok razmišljate o svom cilju, možda ćete uhvatiti sebe u tome kako nesvesno, po navici, sumnjate i ponovo razmišljate o sredstvima. Sumnji će naravno biti, ali ih treba odmah otkriti i postaviti na svoje mesto: „Znam da uspeh zavisi od mog izbora. Izabrao sam. Kakvih tu promena može biti?“ Postepeno će sumnje nestati. Tamo gde nema vere, gde postoji samo znanje, sumnje se ne mogu pojaviti. Jedino što je nepotrebno je da se marljivo trudite da se od njih izbavite i, tim pre, da se borite s njihovim prisustvom. Na kraju, možete sebe da umirite time da sumnje nisu garancija propasti. To znači samo da ćete na putu nailaziti na određene neravnine.

Želim još jednom da naglasim kako je najbitnije da ne zaboravite da sami odlučujete hoćete li ostvariti cilj ili ne i zato ne morate ni oko čega da brinete. Svaki put, čim posumnjate, podsećajte sebe na to. Ponovo vam skrećem pažnju na lošu naviku zaboravljanja i polusvesnog egzistiranja. Nova znanja se lako zaboravljaju, a stare navike su čvrsto ukorenjene. Uvek pamtite da ste gospodar svoje subbine.

Ne verujem da je Hristos osećao ushićenje time što je ho-dao po vodi. Za njega je to bilo prirodno, isto kao što je za nas prirodno hodanje po zemlji. Ljudi bi takođe mogli da hodaju po vodi kada bi uspeli da odbace sve sumnje, brige i emocije povezane s tim. Neverovatno? Ali kroz čitavu istoriju čovečanstva prati nas kontinuiran niz zbumjenosti zbog apsolutno neverovatnih stvari. Na primer: ljudi su verovali da gvozdeni brodovi ne mogu da plove, a tim pre da lete. Ali čim su se uverili da je moguće ploviti po vodi na gvozdenim brodovima i pomoću teških aviona leteti u vazduhu, više niko nije razmišljao o mogućnostima i realnosti onoga što se događa.

Kada za sobom vučete sumnje, znatno umanjujete šanse na uspeh. *U prostranstvu varijanti postoje dve linije života: na jednoj je cilj dostignut, a na drugoj trpite neuspeh. Kad se batrgate u svojim sumnjama, odašiljete energiju na frekvenciji linije neuspeha.* Tada jedva možete da se nadate uspehu. Propast će biti izazvana okolnostima koje su se pojavile kao posledica odašiljanja vaših misli.

Pitanje treba postaviti drugačije. Ne „Da li ću uspeti ili ne?“, već „Šta ću izabrati – uspeh ili neuspeh?“ Teško je naviknuti se na ovakvu formulaciju. Celog života se uveravate da jabuke padaju na zemlju, a ne u nebo. Međutim, ako budete stalno hvatali sebe da

sumnjate i odmah se podsećali da je to pitanje vašeg izbora, naviknućete se. Zamislite da su od danas jabuke, iz nekog razloga, počele da padaju u nebo. Isprva će vas to jako začuditi, ali ćete se na kraju s tim pomiriti i naviknuti. Šta da se radi – to je osobina jabuka. Da li vam izazivaju čuđenje vazdušni baloni koji lete u nebo?

A sada se probudite i pokušajte da shvatite: šta je ono u šta sam pokušao vas ubedit? Ne čini li vam se da vas vodim po laverintu u potrazi za verom? Ako ste „poverovali“, znači da ste upali u zamku. Nemojte da budete ogorčeni, dragi Čitaoče, jer želim samo da vam demonstriram kako razum baulja u tom beznadežnom laverintu. Naše lutanje je započelo rečima: „Zbog toga je potrebno da načinite kardinalni ko-rak.“ Zatim su usledili pokušaji da se vera zameni znanjem koje još nismo stekli. Međutim, suština vere se time ne menja. Na isti način deluju i klatna kad nastoje da osvoje vašu veru.

Budite bez brige, Transurfing nije klopka za razum i sve ono o čemu sam pisao u ovoj knjizi nije plod spekulativnih vežbi. Čak i ova naša mala lutanja prestaju da budu zamka ako sve što pročitate budete doživeli ne kao apel da poverujete, već kao nadu da ćete ostvariti slobodu. *Vera je potrebna samo klatnima, dok je za Transurfing ona beskorisna.*

Naime, ne pokušavam da vas ubedim, već imam sasvim drugi cilj: da srušim stereotipe ustaljenog pogleda na svet kako biste se iskobeljali iz futrole uslovljenosti i probudili se u snu na javi. Kad se probudite, shvatićete da ste sposobni da upravljate svojim snom. Za to vam nije potrebna vera. *Dejstvujte, a zatim ćete videti šta će biti.* Ne verujte, već proverite. Kada se uverite da Transurfing zaista deluje, tada ćete znati.

Najverovatnije niste samo jednom imali priliku da čujete izjave kako u svemu možemo uspeti ako budemo nepokolebljivo verovali u svoju snagu i pobedu. Lako je reći: „Po veri vašoj neka vam bude“. Ali gde pronaći veru? Kako se oslobođiti sumnji? Nikako. Nastojanje da steknete veru je beskoristan posao. Ako vam se u dušu uvukla senka sumnje, nećete moći da je isterate nikakvim ubedivanjima. Možete samo da obmanjujete razum. On će se pretvarati kako se ne seća sumnji, ali one će mu i dalje biti u duši.

Ostavite se besplodnih napora da steknete bezuslovnu veru. Postoji drugi, realniji put, a to je da ne razmišljate o sredstvima, već da obrćete slajd cilja u svesti i da koračate prema njemu. To nisu pusti snovi, već konkretni rad usmeren na naštumavanje svog emitovanja. Jer, vaša najcrnja očekivanja se ostvaruju. Uradite konkretni posao: svesno i

ciljano preorijentirišite svoje odašiljanje na ostvarenje najboljih očekivanja, svesno i usmereno ka cilju.

Kada pred sobom imate neki cilj, a sumnjate u uspeh, sumnje će vam svakako stvarati prepreku. Nećete uspeti da ih se otarasite, ali to i nije potrebno. Vera je potrebna razumu da bi potkrepio realnost dostizanja cilja. Ostavite je po strani i ne razmišljajte o sredstvima, već se uživite *u slajd u kome je cilj već postignut*. To i jeste konkretan posao bez vere. Pričinite sebi takvo zadovoljstvo. Tada će spoljašnja namera obaviti svoj posao i jabuke će same pasti u nebo.

Jabuke padaju u nebo kada se razum suoči sa činjenicom. Tada on labavi kontrolu i jednostavno dopušta činjenici da se ostvari. Nije bitno što je situacija neshvatljiva, važno je da je realna. Živimo u svetu u kome se ljudi voze na biciklima. Kad bi se čovek obreo u svetu gde svi lete, i on bi počeo da leti.

Već sam govorio da pomoću naštimavanja svog odašiljanja na ciljnu liniju pokrećemo mehanizam spoljašnje namere. Vrtite ciljni slajd u svesti i bavite se vizualizacijom procesa. A za to vreme vetar spoljašnje namere će polako i postepeno pokretati fregatu materijalne realizacije vašeg sveta u prostranstvu varijanti. Otvoriće vam se mogućnosti o kojima niste ni slutili. I više od toga, spoljašnja namera će početi da usmerava događaje tako da se približite cilju.

Obratite pažnju: ponekad će vam se činiti da se okolnosti nameštaju na prilično čudan način. Ali kako da znate koji put vodi do vašeg cilja? Sigurno nećete učiti šefa kuhinje u restoranu kako se priprema jelo? Uvek se prisetite da razum nije sposoban da unapred proračuna sve korake i da on ne zna kako se ostvaruje cilj. Zar uobičajeni načini nisu besplodni? Pa zašto onda opet pokušavate da se uvučete u Prokrustovu postelju (proizvoljan oblik ili kalup u koji neko silom hoće da ugura neku stvar – *prim. prev.*) ustaljenih stereotipa? Brigu o sredstvima i putevima postizanja cilja prepustite spoljašnjoj nameri, imajte poverenje u tok varijanti. Čak i mimo svoje volje delovaćete tako da stignete do cilja.

Eto na koji način deluje spoljašnja namera. Ako ovog trenutka, po blatu, kiši i hladnoći idete na posao koji mrzite, ali to činite sa radošću u duši, uskoro će sve pomenute neugod-nos-ti nestati. Sami ćete videti gde. Svojim parametrima jednostavno više nećete udovoljavati toj situaciji.

Ne pokušavam da vas ubedim, već da vam ulijem nadu. Iz lavirinta vere nema izlaza. Međutim, mora postojati nada da će se njegovi zidovi srušiti kada vam *spoljašnja namera pokaže kako jabuke padaju u nebo*. Ma koliko se trudili, bez takve nade je nemoguće baviti se Transurfingom. Kad razum dobije nadu, on gubi tle pod nogama, a duša oživljava.

Kada se susretnu sa neprijatnim problemom ili komplikovanom situacijom, ljudi daju energiju klatnu i osećaju nemir, nedostatak snage i pritisak situacije. Čovek se nalazi u stanju borbene gotovosti ili se predaje. I jedno i drugo je nenormalno i vodi ka stresu i depresiji. Spokoja nema, uporište je izgubljeno, unutrašnji oslonac samopouzdanja se ruši. Da bi pronašli uporište, ljudi traže spas u cigaretama, alkoholu, narkoticima i drugim stvarima, ali na kraju upadaju u ropstvo novih klatana.

Uporište uvek može da se pronađe u sebi ako se *probudimo i osvestimo* kako je nastala problematična situacija. Problem je stvorilo klatno. U tome nema ničeg strašnog. Opasnost nam ne preti od samog problema, već od našeg odnosa prema nje-mu. Ako smo mu pridali važnost, znači da energiju poklanjamo klatnu. Važno je da budemo svesni toga da u svakoj problematičnoj situaciji klatno zahteva da upregnemo snage i da se borimo, ili da dignemo ruke i prepustimo se uniniju. Ne treba raditi ni jedno ni drugo. Ali šta da radimo kad nemamo uporište, a izgubili smo samopouzdanje? Uporište čemo pronaći u tome što ćemo biti svesni, odnosno shvatićemo kako klatno pokušava da nas pokori i izvuče energiju iz nas.

Zapitaćete se kako može da vam pomogne i da vas ohrabri obično znanje? Znatno. Nada je takođe znanje o tome da nije sve izgubljeno i da izlaz postoji. Razumevanje mehanizma problematične situacije ima istu težinu kao nada. Više niste marioneta, ni brodić od papira. Sami možete da shvatite šta se događa, da se svesno u sebi osmehnete i kažete: „Ne, klatno. Neću ti dati energiju. Potpuno shvatam šta ti je potrebno i kako pokušavaš da me dokačiš. Ništa od toga! Nećeš uspeti da mi nametneš značaj problema. Imam pravo da biram i ja biram da budem slobodan od tebe“.

U životu svako pravi mnoštvo grešaka zbog kojih kasnije žali. Možda ćete pomisliti da ste se jako udaljili od svog prvobitnog cilja. Međutim, nije sve izgubljeno. Transurfing će vam pomoći da ispravite situaciju. Čak i ako se prethodni cilj objektivno zatvorio, možete da pronađete novi. Vaš cilj nije samo jedan, i zato u svakom životnom razdoblju postoji šansa

koju treba iskoristiti.

Greške koje ste napravili su vaš kapital. Ako zauzmete takvu poziciju, čekaće vas sjajan uspeh. Svi ljudi, koji su postigli uspeh, prošli su kroz čitavu šumu neuspeha. Ne govori se slučajno: „Jedan iskusan vredi dva neiskusna“. Sve istaknute ličnosti, koje su postigle uspeh, morale su da prođu kroz najrazličitije nevolje. Samo, o toj strani njihovog života se ne piše mnogo. Zato, ako ste napravili veliku grešku i doživeli neuspeh, radujte se jer ste na putu ka uspehu. Ako se budete samokažnjavali, očajavali i žalili na život, neuspesi će vam se uvek iznova ponavljati. Nepotreban teret, s vaše tačke gledišta, kao i iskustvo, sigurno će vam dobro doći na ciljnoj liniji života.

Apatija nestaje kada se pojavi nova nada. Ljudi, kao i životinje, koji lutaju pustinjom i već su na izmaku snage, zaborave na sav umor kad na horizontu ugledaju oazu. Zamislite muvu koja udara o staklo dok je pored nje otvoren prozorčić. Celog života su joj utuvaljivali u glavu da kad ugleda cilj, treba da leti direktno ka njemu. Ona vidi cilj i udara o staklo, ali nema nikakvog rezultata. Isto se događa i vama kad ne shvatate kako da dostignete cilj, kada ste lišeni izbora i prinuđeni ste da se zadovoljavate onim što imate. Ali sada, kada znate da prozorčić postoji i da je pored vas, čak i ako ga ne vidite, u vama se pojavljuje nada. A kada postoji nada, oslobađa se energija namere.

Nada vam je potrebna da biste počeli da dejstvujete. Počnite i videćete kako će jabuke pasti u nebo. Kada nada odradi svoje, pojaviće vam se svest o slobodi izbora. Tada ćete reći sebi: *ne želim i ne nadam se, već imam nameru!*

Rezime

- Samouverenost je naličje plašljivosti.
- Zidovi laviginta nesigurnosti će se srušiti kada se odreknete važnosti.
- Kada postoji sloboda bez borbe, tada nije potrebna samouverenost.
- Kada ne osećate važnost, nemate šta da štitite niti da osvajate.
- Ne borite se protiv svoje reakcije na provokaciju. Promenite odnos.
- Gubitke treba da prihvate ravnodušno i da ne postavljate sebi ultimatume.
- Prema svakoj informaciji se odnosite svesno.
- Imate slobodu izbora. Sve što vam je potrebno je odlučnost da imate.
- Nemojte zarađivati novac, već odlučnost da ga imate.
- Usredsredite se na ciljeve kao da su već postignuti.
- Vaš izbor je nepromenljiv zakon. Sami oblikujete svoju stvarnost.
- Kako da ne osećate strah? Osigurajte se, pronađite rezervnu varijantu, zaobilazni put.
- Kako da ne brinete i da se ne uzrujavate? Delovanjem.
- Kako da ne želite? Pomirite se s porazom i dejstvujte.
- Kako da nemate očekivanja? Dejstvujte.
- Kako da povećate svoju važnost? Odrecite se od borbe za nju.
- Kako da se ne uzrujavate? Igrajte se s klatnom, narušavajući pravila njegove igre.
- Kako da se oslobođite osećaja krivice? Prestanite da se opravdavate.

- Kako da se nosite s besom? Prekinite bitku i krećite se po toku.
- Ako ne možete da se izborite s besom, dopustite sebi tu slabost.
- Linija života se račva na povoljne i nepovoljne ogranke.
- Ispoljavajući svoj odnos prema događaju, pravite svoj izbor.
- Ako svaku promenu u scenariju, koja vam se učini negativnom, s namerom budete posmatrali kao pozitivnu, naći ćete se na povoljnog ogranku.
- Steknite „idiotsku“ naviku da se radujete neuspesima.
- Preusmerite kontrolu sa borbe protiv toka varijanti na to da ga pratite.
- Ne razmišljajte o sredstvima dostizanja, već vrtite u glavi slajd cilja i koračajte ka njemu. Uživite se u slajd na kome je cilj već ostvaren.
- Tada će spoljašnja namera obaviti svoj posao i jabuke će same pasti u nebo.

4.Napred u prošlost

PROŠLOST JE ISPRED NAS

Fantastika i magija ponekad općinjavaju svojom mističnom tajanstvenošću.

Ali to nije ništa u poređenju s tim predivnim osećajem zbumjenosti i
ushićenja koje osećate kad počinju

da se ostvaruju snovi koji su vam se činili nedostiznim.

Ali za to je potrebno neko vreme, a potvrdu svemu što
ste pročitali dobićete odmah. Sami ćete stvoriti magiju i
videti je svojim očima. Kada vam se pred očima nešto
neverovatno pretvara u stvarnost, to oduzima dah.

To više nije fantastika, već stvarnost, koja daleko
više zadržava od bilo kakve mistike.

Transakcija

Setite se perioda u životu kada ste bili srećni. Na njih ponekad mogu da vas podsete melodije koje ste u to vreme slušali. Ponekad se promoli kratkotrajna senka osećaja raspoloženja kada ste bili prepuni nade i života. Ako to nije bio praznik, onda je bila priprema za njega. U takvim trenucima se u va-ma budi nostalгија за onim što je izgubljeno. Tužni ste zato što je to bilo negde u prošlosti koja se više neće vratiti. Zar baš ništa nije moguće da se vrati?

U predgovoru sam obećao da ćete smisao reči „*napred u prošlost*“ saznati tek na kraju knjige. Sada je došlo vreme da ispunim obećanje. Transurfing vam je već ionako doneo ne mali broj zadržavajućih otkrića. Sigurno ste zaintrigirani: šta se ovaj put priprema? Svi trikovi s vremenom imaju čvrsto uporište u domenu fantastike. Bez obzira na to što teorijska fizika ne isključuje mogućnost putovanja kroz vreme, to pitanje ipak izaziva velike

sumnje.

Da, putovanje kroz vreme se čini vrlo diskutabilnim, ali to zavisi od toga u kojoj se tački nalazi posmatrač. Setite se modela dvodimenzionalnog čovečuljaka na ravnoj površini. On ne može da shvati gde se nalazi treća dimenzija. S tačke glediš-ta četvorodimenzionalnog prostranstva, naše, trodimenzionalno, takođe se čini kao ravno. Racionalni razum će reći: „Svi ti teoretski modeli samo su moje apstrakcije, međutim ja vidim ono što vidim“.

U Transurfingu je mnogo toga neverovatnog, ali vas ja ne pozivam da verujete, nego da proverite. Naravno, za proveru je potrebna vaša namera, određeni napor i strpljenje jer rezultati ne dolaze odmah. Spoljašnja namera u većini slučajeva deluje sporo i neprimetno. Teško vam je da poverujete u postojanje te tajanstvene i nevidljive sile, koja neprimetno deluje na oko, naročito ako samo čitate, a ne pokušavajte Transurfing da primenite u praksi.

Međutim, došao je trenutak kad možete sopstvenim očima da vidite svoje kretanje u prostranstvu varijanti. *Uveriće se da možete putovati kroz vreme kako napred, tako i unazad.* To neće ličiti na putovanje kakvo zamišljaju „fantastičari“. Mi se bavimo sa-mo realnim stvarima. Ovaj put nećete morati da čekate rezultate delovanja spoljašnje namere, nego ćeće sve odmah videti svojim očima. I to neće biti trik, niti eksperiment putovanja u astral ili prostranstvo snova. Na nekoliko trenutaka ćeće stvarno osetiti kretanje u vremenu i prostoru. U praksi se proces svodi na jednu nimalo složenu radnju koja se zove *transakcija* a sastoji se od tri elementa.

Da biste ispunili prvi element potrebno je da se setite svojih centralnih energetskih tokova. Ako ste se već bavili energetskim vežbama, trebalo bi da vam bude poznat osećaj tih struja. Isprva brzo prelazite unutrašnjim pogledom preko svog tela i odbacujete napetost u mišićima, postižući stanje relaksacije. Zatim zamišljate kako se energija kreće uzlaznim i silaznim strujama duž kičme.

Da biste brzo aktivirali energetske vodoskoke, postoji jedna efikasna tehnika. Zamislite kako se iz samog središta vašeg tela podižu dve horizontalne, suprotno usmerene strelice. Jedna je usmerena ka napred, a druga ka nazad. One izlaze iz tela i štrče nekim dvadeset-trideset centimetara ili više. Zatim je potrebno da u mislima istovremeno okrenete obe strelice, prednju nagore, a zadnju nadole, tako da budu pozicionirane vertikalno, uzduž kičme. Odmah ćeće osetiti kako su energetski mlazovi primetno oživeli.

Ova vežba može da se izvodi i dok stojite u mestu ili hodate. Pomoću nje kao da okrećete ključ koji otključava central-ne tokove. Nije potrebno da ih pretvarate u vodoskoke i zatvarate u sferu. Najvažnije je da zamislite kako vas prožimaju energetski tokovi. Nebitno je ako ih odmah ne osećate. Vremenom ćete postići realan osećaj. Radite vežbu u toku šetnje ili kad se nekud zaputite. Osetićeće opuštenost i lakoću. Okretanje ključa je *prvi element transakcije*.

Ovaj element možete primenjivati u bilo kojoj situaciji kada je potrebno da se hitno opustite. Nastojte da u toku dana što više puta okrećete ključ, naročito kada ste zbog nečega zabrinuti. Odmah ćete primetiti da vas ključ oslobađa od stega. Svi se nalazimo pod konstantnim pritiskom većih ili manjih problema. Pritisak se automatski odražava na mišiće. Dok, npr., koračate i razmišljate o nečemu što vas tišti, što vam uliva ne-mir i što je neprijatno, setite se ključa i okrenite ga. Uverićeće se da su pojedini mišići bili napeti, a da su se nakon toga opustili i da osećate olakšanje.

Bilo bi korisno da vam pređe u naviku da ključ što češće okrećete u toku dana. Samim tim ćete uvek moći da oslobađate i pročišćavate energiju namere od suvišnih potencijala koji vas pritiskaju. Smatrazte da je to ključ za futrolu uslovljenosti u koju vas stalno zaključavaju okolnosti što vas pritiskaju. On vas neće izbaviti od osećaja važnosti, ali će značajno olakšati proces oslobađanja, kako na fizičkom tako i na energetskom nivou.

Drugi element transakcije je vizualizacija ciljnog slajda. Na-kon što ste okrenuli ključ, aktivirajte u svesti ciljni slajd. Nemojte zaboraviti da treba da zamislite sebe unutar slajda, a ne da ga gledate kao film. Zamislite sebe u situaciji kada je cilj postignut. Da biste se vezali za slajd, zamislite osećaje koji vas obuzimaju kada ste unutar njega. Opipajte rukama ambijent oko sebe, zamislite zvukove, mirise ili druge osećaje koji vam najbolje polaze za rukom. Vrtite slajd minut ili nekoliko minuta. Transakciju je poželjno izvoditi dok spokojno koračate po dobro poznatom krajoliku. Možete da gledate uokolo, ali bolje je da vam pogled bude uprt ispred nogu kako biste usredsredili pažnju na slajd.

Kada ste uspeli da bar donekle jasno zamislite sebe unutar slajda, pogled uperite napred, svesnim pogledom, Ne razmišljajte ni o čemu i ne analizirajte, već uperite bistar pogled ispred sebe, u daljinu – prema onome što vidite. Bistar pogled je *treći i poslednji element transakcije*.

Tokom nekoliko trenutaka će pred vašim očima doći do promene nijansi scenografije koja vas okružuje. Kada ste na poznatu okolinu usmerili jasan pogled, primetili ste da je slika naizgled ista, ali da se u njoj ipak nešto pojavilo što je drugačije. Pojavila se jedva primetna i neobjasnjava nijansa. Činiće vam se kao da ste to već ranije negde videli. Ili će se pojaviti nešto novo, pomalo neuobičajeno. Nije u pitanju konkretan element slike, već neka aroma, osećaj, raspoloženje – nijansa.

Na primer, ugledali ste kuću koju ste videli već mnogo puta ranije, ali sada ste primetili njenu boju ili rasvetu i shvatili da ste nekad, u drugim okolnostima, već doživeli nešto slično. U pojedinim slučajevima može da se pojavi jasan osećaj nečeg poznatog što se dogodilo ranije. Sigurno ste se već susretali s takvim neobičnim efektom, kada vam osećaji iz prošlosti odjednom navru u sećanju. Ne radi se o uspomenama na prošlost, nego baš o osećaju prošlosti – *deža vu*.

Ovakav efekat vam se dešava prilično često, samo što ga vi ne primećujete jer prihvataate situaciju onaku kakva jeste, drugim rečima, spavate snom na javi. Transakcija vam omogućava da opazite kako se svet menja baš pred vašim očima. Nerazgovetno ćete osetiti da je u pitanju nešto poznato, ili, naprotiv – da se pojavila nova, neobična nijansa.

Šta se tom prilikom događa? Materijalna realizacija sloja vašeg sveta se kreće u prostranstvu varijanti. Šta vidite? Vidite promenu u nijansama scenografije.

Kao što znate, različiti sektori u prostranstvu varijanti ima-ju različite scenarije i scenografije. U zavisnosti od relativne udaljenosti sektora, razlike će se ispoljavati manje ili više intenzivno. Po pravilu, kretanje materijalne realizacije se odvija ravnomerno, pa zato i neprimetno. Nećete uspeti da konstatujete to kretanje, kao ni premeštanje kazaljke koja pokazuje minutare na minijaturnom satu. Upadljive promene u nijansama osećaju se tek prilikom naglog prelaska s jedne linije života na drugu. U takvim slučajevima susrećete znakove koji će jasno privući vašu pažnju.

U procesu transakcije, vizualizacija ciljnog slajda pojačava nalet vetra spoljašnje namere. Parametri vašeg mentalnog odašiljanja veoma se razlikuju od tekuće linije života. Okretanje ključa pojačava energiju odašiljanja koja se modulira pomoću vaših misli. Posledično tome, ubrzava se kretanje realizacije po sektorima. Bistar pogled vas naštima da se probudite i zabeležite promene. Zbog toga će vam uspeti da u narednih nekoliko

trenutaka, dok traje nalet veta, primetite smenu nijansi scenografije.

Transakciju obavljajte hladnokrvno, kao kad perete zube ili se češljate. Možda nećete odmah uspeti, isto kao što niste odmah uspeli ni da vozite bicikl na dva točka. Ne smete da ignorišete činjenicu da tokom transakcije dotičete spoljašnju nameru, a to je nešto što je neuhvatljivo i što ne može da se kontroliše. Savetujem vam da olako prihvativate činjenicu da vam to nije odmah pošlo za rukom. Uspeh će neizostavno stići. Činite neusiljene pokušaje, ne trudite se, ne naprežite se, nemojte pridavati veliku važnost samoj tehnici transakcije.

Sasvim je moguće da ćete otkriti neku potpuno drugaćiju tehniku koja odgovara lično vama. Bavite se time u slobodno vreme, kad nemate drugih obaveza i kad vam je zgodno. Što vam je manja važnost transakcije, rezultat će biti bolji. Ako se ne naprežete, lako ćete postići uspeh.

Možda će vam se učiniti da ako često budete praktikovali transakciju, kretanje prema cilju će vam se pretvoriti u munjevit proces. To je zaista tako, ali stvar je u tome što vi ne možete uvek da obavljate transakciju besprekorno, odnosno hladnokrvno. Sve može da pokvari stara navika da želite. Ako nameravate da se mučite s transakcijama, znači da imate snažan potencijal želje da rezultat obezbedite po svaku cenu i što pre. Potencijal će postojati i u slučaju da vas obuzme potreba da dejstvujete i prisiljavate sebe na transakciju. Nužda je takođe suvišni potencijal. Zato sam uvek apelovao da sebi jednostavno priuštite zadovoljstvo vizualizacije ciljnog slajda, a ne da se prisiljavate iz nužde.

Potencijali želje i nužde oduzimaju energiju namere, pa ne dolazi ni do kakvog naleta veta, što znači da transakcija neće biti delotvorna. Naročito je snažna želja da se odmah na početku dostigne rezultat. Preporučujem vam da neprestano obraćate pažnju na stanje svoje želje. Čim u sebi uočite želju da postignete rezultat, načinite predah i transakciji se ponovo vratite kasnije. Ako ste uhvatili sebe u tome da se iz svih sila upinjete da kvalitetno obavite transakciju, zbog čega se naprežete, ponovo odložite svoje pokušaje.

Transakciju obavljajte povremeno, radi svog zadovoljstva i radoznalosti. Nije potrebno da se usredsređujete na nju. Ona služi samo za to da biste svojim očima videli kretanje u prostranstvu varijanti. Međutim, osnovnu pažnju u bavljenju Transurfingom treba pokloniti *okretanju ciljnog slajda i vizualizaciji procesa realizacije trenutne karike transfornog lanca*. Spoljašnja namera ionako deluje nezavisno od toga da li vi to primećujete

ili ne. Ali sada se pojavio svojevrstan prozorčić, poput onog na brodu ili avionu. Pruža vam se prilika da realno posmatrate svoje kretanje. To je veoma upečatljivo. Nećete se razočarati.

Nijanse u scenografiji

Detaljnije ćemo se zadržati na onome s čim se zaista susrećete u rezultatu transakcije. Sve je toliko neverovatno da izaziva logičke sumnje. Možda je to neka iluzija uslovljena svojstvima čovekove percepcije? Gde je garancija da vidimo baš promenu nijansi scenografije prilikom prelaska iz jednog sektora u drugi?

Kao što sam već govorio, a i sami znate, spoljašnji izgled osoba koje poznajemo nije sasvim uobičajen u snovima. U snu, posmatrajući odraz u ogledalu, vidite svoje, ali istovremeno i tuđe lice. Uobičajeni ambijent izgleda vam sasvim drugačije. Iste su ulice i kuće, ali izgledaju drugačije. Stvarni svet takođe vremenom prolazi kroz promene. Fasade na kućama poprimaju druge boje, drveće raste, ljudi stare. Sve te promene su prirodne. Takođe se materijalna realizacija ne dešava pravolinijski. Kako razlikovati scenografije različitih linija?

Može se reći da bi to bilo nemoguće kad ne bi bilo otkrića kao što je fotografija. Pogledajte albume sa starim fotografijama. Upoređujući pejzaže, nećete moći jasno da uočite razlike u nijansama scenografije različitih linija zato što će se spoljašnja forma predela brzo menjati iz prirodnih razloga. Postoji daleko očigledniji i pouzdaniji način: uporedite lica ljudi na fotografijama koje su napravljene u različitim vremenskim raz-dobljima. Reklo bi se da čovekov spoljašnji izgled treba linearно da se menja u odnosu na starenje. Međutim, videćete sasvim drugačiju sliku.

Fizički izgled se na brojnim fotografijama bitno razlikuje. Pritom, te razlike nisu linearног karaktera. Čak i ako ne obraćate pažnju na frizuru i ako uporedite snimke iz zrelog čovekovog doba, kada lice nije previše odraslo ili ostarelo, svejedno se uočavaju osetne razlike. Na slici je lice istog čoveka, ali je drugačije. Nije reč o tome da je on ostario ili promenio frizuru, ili da su emocije na fotografiji drugačije. Lice je poprimilo drugačije crte, na njemu se pojавilo nešto drugo. Upravo je to razlika u nijansama scenografije. I ranije ste znali da se čovek menja, ali možda niste obraćali pažnju na karakterističnu razliku u nijansa-ma. Prelistajte stare albume i sami ćete se u to uveriti.

Kod nekih ljudi ta razlika može da bude toliko upečatljiva, da kad sretnemo neku osobu posle nekoliko godina, može se desiti i da je ne prepoznamo. Uporedivši svoje

fotografije u bitno različitim periodima života, videćete značajne razlike u nijansama. Moći ćete da stvorite predstavu o tome kako izgleda vaša realizacija u kvalitativno različitim sektorima prostranstva varijanti.

Da li će i same fotografije u albumu, dok se premeštamo po sektorima, takođe poprimiti drugačije nijanse? Naravno, ali nijanse jednosložnih predmeta su toliko beznačajne da ih je praktično nemoguće registrovati. Ako budete praktikovali transakciju fiksirajući jasan pogled ka krevetu ili ormaru, nećete uspeti da otkrijete nikakve promene. Zbog toga preporučujem da se transakcija radi napolju, a ne u jednoličnom ambijentu, i tada će promene biti primetne.

Linija života predstavlja lanac sektora koji su relativno istovrsni po svojim osobenostima. Scenografije jedne linije su takođe približno istovrsne. Kada se sloj vašeg sveta premešta na drugu liniju, dolazi do promene scenografije. U zavisnosti od snage i kvaliteta, razlike između linija promene se u scenografijama ispoljavaju u vidu neznatnih nijansi, ili u vidu bitnijih transformacija. U svakom slučaju imaćete priliku da svedočite baš kvalitativnim razlikama u nijansama.

Ali gde je tu putovanje kroz vreme o kome sam govorio? Krećući se po linijama života prirodnim putem, mi sinhronizovano plivamo s vremenom kao po rečnom toku. Materijalna realizacija se kreće u prostranstvu varijanti poput filma u filmskom projektoru. To kretanje doživljavamo kao protok vremena. Da bismo se premeštali u odnosu na njega, moramo da se krećemo napred, brže od toka, ili unazad, protiv njega. To je isto kao kada bi kadar odjednom počeo da se premešta po samom filmu. U tom kontekstu je putovanje kroz vreme zaista nemoguće.

Drugim rečima: ne možete da putujete napred ili unazad kroz vreme ako se nalazite na jednoj liniji života. U suprotnom će doći do poremećaja uzročno-posledičnih veza. Međutim, putovanje kroz vreme između različitih linija života je teoretski moguće.

Transurfing ne daje odgovor na pitanje kako se to može izvesti. Takođe, putovanje kroz vreme se u njemu odvija iz pomalo drugačije perspektive. Zašto u toku transakcije ponekad isplivavaju osećaji iz prošlosti? Taj fenomen se može objasniti otprilike na sledeći način.

Od najranijeg detinjstva duša intuitivno teži svojim ciljevima i prolasku kroz odgovarajuća vrata. Tada ste se još uvek nalazili na linijama života koje vode ka njima.

Možda ste o nečemu maštali. Ili niste bili svesni šta želite, ali je vaša duša ipak znala šta vam je potrebno. Međutim, svi smo mi u životu izloženiji uticaju destruktivnih klatana, nego onome što nam govori naše srce. A da i ne pominjemo dugačak niz negativnih grananja kroz koji prolazi svaka osoba zbog svoje sklonosti ka negativnostima. Zbog toga ste se postepeno sve više udaljavali od tih početnih linija koje vode ka cilju.

Izvodeći transakciju, pomerate se u suprotnom pravcu i dospevate na linije na kojima ste se ranije već nalazili, ali je vaša pozicija u vremenu ovaj put drugačija. Isečak prethodne linije, kojim ste mogli da prođete, već je iza vas, ali ste se ipak vratili na samu liniju. Svaka linija ima svoje specifične karakteristike, arome i nijanse. Upravo te nijanse osećate u trenutku upućivanja jasnog pogleda na kraju transakcije. Nemojte da pobrkate stvari kao što je, npr., izgled neke kuće ujutro i uveče. Razlika u nijansama različitih linija je nešto sasvim drugo. Shvatićete šta imam u vidu kada doživite taj osećaj.

Upravo je to povratak u prošlost – pomicanje ka linijama živo-ta koje ste već prošli. Možda to nije u potpunosti ono što ste očekivali, ali je realno. Zamislite kakav ste samo zaobilazni put morali da pređete kada ste skrenuli sa staze i dugo lutali šumom? Ali sada nije vreme da žalite za prošlošću, već da se postepeno vratite na svoju stazu. Većina ljudi uopšte ne može ni da se vrati.

Međutim, nije obavezno da osetite nijansu linije na kojoj ste ranije već bili jer put do cilja može da se nalazi na novim linijama na koje još niste kročili. U tom slučaju, povratak na prethodne linije uopšte neće uslediti ili će se to desiti u retkim situacijama. U prostranstvu varijanti linije života se prepliću i nije potrebno da tačno razumemo kako Transurfing radi. Možda će se u jednom slučaju pokazati da ste određenu nijansu već negde videli, dok će u drugom to biti nešto novo. Npr., ugledali ste poznat oblik i učinilo vam se da se u njemu pojavilo nešto novo, neka specifična nijansa. Još jednom naglašavam da nisu bitni novi detalji koje možete da otkrijete, ne koristeći bilo kakve transakcije, već upravo nove nijanse, stil, raspoloženje, smisao, temu, trenutna osećanja.

Uostalom, sve ćete ionako shvatiti kad budete pokušali. Uspeh će zasigurno doći. Samo je potrebno da se ne silite. Razum koji je sklon kontrolisanju uvek sve pokvari. Čim primetite kako se iz sve snage upinjete da uočite nijanse, bolje je da se zaustavite i nastavite onda kada vam se ohladi žarka želja da obavezno postignete rezultat. Setite se pravila

obavljanja transakcije: neće delovati ako se naprežete. Verujte da ćete sve postići lako i neusiljeno samo ako „mrdnete malim prstom spoljašnje namere“. I, suprotno, sve će se pretvoriti u zaludan napor unutrašnje namere ako se budete trudili da ostvarite rezultate.

Ako ne primetite promene u nijansama prilikom transakcije, znači da parametri tekuće linije života već zadovoljavaju vizualizaciju koju ste sproveli. To pokazuje da odašiljete zračenje tekuće linije života i da je cilj pred vama, na toj liniji. Ali, u svakom slučaju, obavljajući transakciju, povremeno ćete uočavati transformaciju nijansi.

Percipiranje nijansi ne proishodi samo iz posmatranja poznatih oblika ili pejzaža. Čak i kada vam se bistar pogled zaustavi na slikama koje vidite prvi put, pojaviće se prolazni osećaj nečeg davno zaboravljenog ili svežeg, novog. Baš novog, a ne nepoznatog. Kad posmatrate nepoznat prizor, tad samo konstatujete činjenicu da to vidite prvi put, i, pritom, ništa posebno ne uočavate. Međutim, u procesu transakcije se pojavljuje jasan osećaj da se na slici opaža nešto novo, što do pre nekoliko sekundi nije postojalo. To ćete osjetiti.

Kad primetite nijanse, ostaćete bez daha koliko je to realno. Priznaćete da, npr., čitajući ovu knjigu, uopšte niste verovali u postojanje prostranstva varijanti i linija života. Kada se uverite svojim očima – nemojte da se plašite, to nije mistika. Ali to nisu ni svojstva ljudske percepcije, kao što može da se učini. Uskoro ćete otkriti da drugi znaci prelaska na nove linije života uopšte nisu povezani s percepcijom. Osetiće kako se odnos ljudi iz okoline prema vama bez ikakvog razloga promenio nabolje. Neki problemi koji su vas svakodnevno pratili, jednostavno su nestali. Uopšte uzev, sami ćete primetiti koji su se atributi svakodnevnog života promenili iako za to nije bilo očiglednih razloga. Na primer, sat koji se zaustavio pre mnogo godina može opet da proradi.

Sat obično prestaje da radi kada postanu zaprljani njegovi pokretljivi elementi. Treba ih očistiti i sat će opet proraditi. Međutim, vrlo često satovi i sofisticirani kućni aparati prestaju da rade ili se kvare kad njihovi vlasnici bivaju izbačeni iz stanja ravnoteže. To se događa u nespokojnim, stresnim i konfliktnim situacijama. Kvarovi uređaja nisu izazvani energijom suvišnih potencijala jer je ona preslabi i nije diferencirano usmerena da bi mogla da izazove bilo kakve mehaničke promene.

Energija negativnih emocija indukuje prelazak na linije života gde je narušena ravnoteža, pri čemu život gubi stabilan tok i dolazi do odstupanja od norme. Na tim linijama

je naizgled sve isto kao pre, ali nešto nije u redu, nepostojano je i nepravilno. Kao da su na pozornici ostale prethodne scenografije, ali se, na primer, pro-menilo osvetljenje, svež vazduh je prekrila koprena ili je voda zamućena. Te neznatne promene i utiču na rad osetljivih, komplikovanih uređaja i preciznih mehanizama na kojima i najsuptilniji sloj postaje primetan.

Postoji čak kategorija ljudi kojima sve u rukama „gori“. Takve osobe stalno odstupaju od uobičajene ravnoteže – preterano su rasejani, razdražljivi, napeti ili nemirni. Osetljivi uređaji, kada dospeju na mračne linije tih nesrećnika, počinju da se kvare. Dakle, ako je sat ponovo počeo da vam radi, znači da ste uspeli da se prebacite na čiste linije života. Isto tako, neka vas ne brine ako se to nije desilo. Možda ga jednostavno treba odneti na popravku?

Sad shvatate da ne putujete samo kroz prostranstvo varijanti, već, u izvesnom smislu, i kroz vreme. Prošlost više ne možete da vratite, ali možete da vratite taj upečatljiv osećaj svežine, nade i sreće koji je bio izgubljen jer ste se kretali po lancu negativnih ogranačaka. U prvoj knjizi (Prostranstvo varijanti – *prim. izd.*), govorio sam o tome zašto vremenom bledi osećaj životne svežine. Kretanje prema cilju je zapravo povratak u prošlost, u vreme kada je sladoled bio ukusan, kada su nade bile zaodenute duginim bojama a život se činio radosnim i prepun obećanja. Ne budite sumornog raspoloženja, prošlost je ispred vas!

Klizanje

Konačno je nastupio trenutak kada ste spremni da dobijete odgovor na Zagonetku Čuvara. Izjava da svaki čovek ima pravo da slobodno izabere svoju sudbinu predstavlja zagonetku sve dok je nejasno šta je zavisnost, odnosno nesloboda. Sada, na osnovu svega rečenog u knjizi, mogu vam pružiti odgovor:

Slobodu ostvarujete kada okončate svoju bitku.

Vidite, odgovor je vrlo jednostavan i kratak, isto kao i tajna alhemičara na smaragdnoj ploči. Ali da sam vam odgovor pružio već na početku knjige, ništa ne biste shvatili, zar ne? Zavisnost se sastoji u tome što ste učestvovali u bici koja vam je nametnuta. Čim se probudite iz sna na javi, prekidate borbu sa sobom, sa svetom i napuštate bojno polje – više ništa ne može da vas spreči. Bitka se nastavlja bez vašeg učešća, a vi ste slobodni da odete kuda god poželite i da izaberete šta hoćete.

Svet, kao ogledalo, odražava vaš odnos prema njemu. Kada ste nezadovoljni svetom, on vam okreće leđa. Kada se s njim borite, on se bori s vama. Kada prekidate svoju bitku, on vam izlazi u susret.

Od samog rođenja klatna su vam pokazala mesto koje vam pripada u svetu. Nametnula su vam pogled na svet, objasnila pravila igre, odredila ulogu i samim tim su vas zatvorila u futrolu uslovjenosti. Istovremeno su vam objavila falš deklaraciju o nezavisnosti. U skladu s tom deklaracijom, imate pravo na izbore. Okačili su vas o nit, kao marionetu, i „pustili“ vas: navodno, slobodni ste da želite šta god hoćete i da to ostvarujete kako god hoćete. Počinjete da se trzate na svojim nitima i nastojite da nešto postignete, ali bez ikakvog uspeha. Tada vam stavlju do znanja da je potrebno još upornije da se borite sa sobom i svetom kako biste osvojili svoje mesto pod Suncem. Takva su pravila igre klatna: „Bori se i radi isto što i ja“.

Iskoristili ste jedino slobodu da učes-tvu-jete u bici. Da, i to je izbor. Uvek dobijate ono što izaberete – to je nepokolebljiv zakon. U bici klatana čovek nema moć da pobedi. Može samo da dobije nagradu, ali i nju osvajaju samo pojedinci. Zadatak klatna se sastoji u tome da prikrije postojanje istinske slobode. Zapravo, niko ne može da vas prisili da učestvujete u bici. Mogu samo da vam sugerišu da drugi izbor ne postoji. I to je zaista tako:

drugi izbor ne postoji, sve dok se držite za nit važnosti.

Da biste stekli slobodu trebalo bi da se odreknete osećaja važnosti – da ne pridajete suvišni značaj ničemu, ni unutar, niti izvan sebe. U većini slučajeva, za smanjivanje važnosti je dovoljno da se probudite i svesno promenite svoj odnos. Svi mi spavamo na javi i mehanički igramo svoje uloge. Dubina našeg sna je proporcionalna značaju koji pridajemo svim atributima igre i zato smo zarobljenici svoje važnosti.

Ali zar to nije pokušaj da promenimo svoj odnos pomoću iste ove borbe? Ne. Sa sobom se borite onda kad pokušavate da kontrolišete svoje emocije. Sad, kada znate u čemu se sastoji igra klatna, možete svesno da promenite svoj odnos prema toj igri, bez samoprimeravanja. Samim tim donosite izbor u korist oslobođanja od bitke. Sami određujete pravila igre. Sada se vaša igra s klatnom sastoji u tome da kršite njegova pravila. Takva igra pretvara bitku u zabavan okršaj s glinenim tikvanom. Vi kao da postajete svesni: sve što se događa samo je san u budnom stanju. Povlačeći se sa scene u publiku, odjednom ćete shvatiti da je na vama odluka da li ćete nastaviti da učestvujete u bici ili ćete spokojno krenuti i uzeti ono što vam pripada.

Naravno, niti važnosti nećete uspeti odmah da pokidate. Nemoguće je da se tek tako izbavite od suvišne važnosti i kompleksa. Takođe, ne treba ni da se oslobođate jer će to opet biti borba! Stvar je u tome što će se niti važnosti postepeno same pokidati kad prekinete svoju bitku. Svesno odbacite svaki osećaj važnosti. Sve što vam ne pode za rukom, transformišite u delovanje. Vrtite u svesti ciljni slajd, sprovodite vizualizaciju procesa i spokojno koračajte u pravcu cilja – to će i biti vaše delovanje. Prestanak bitke je takođe delovanje. Dopustite sebi i svetu da budete ono što jeste. Nije potrebno da menjate sebe i borite se sa svetom. Čim se odreknete bitke, svakim danom ćete sve jače osećati slobodu.

Od tereta problema, koji ste nakupili tokom života, ne možete odjednom da se oslobođite. Ali, pridržavajući se principa koordinacije, postepeno ćete se iz šume, opustošene olujom, izbatrgati na prohodan put. Nema garancije da će sve odmah ići glatko. Očekuju vas provokacije klatna, prepreke i razočaranja. Najvažnije je da ne očajavate i da ne upadate u uninije. Vremenom će sve biti dobro jer vam je u rukama *moćna tehnika upravljanja sudbinom*.

Ako ste postali svesni da možete da upravljate događajima u svom životu, ako ste

stekli samopouzdanje i osećate poletnost, očekujte neprijatna iznenađenja. Najverovatnije ćete dobiti udarac po nosu, slabiji ili jači, u zavisnosti od intenziteta vaše sigurnosti i poletnosti. Na taj način sile ravnoteže deluju na vaš suvišni potencijal. Ne padajte u iskušenje da umislite kako vučete konce na lutki ili ste režiser, odnosno producent predstave koja se zove „Moj život“.

Naravno, vi ste zaista režiser, ali isključivo svoje subbine. U predstavi „Moj život“ ne glumite samo vi, već i vaše okruženje. Zato će i najmanja arogancija i samopouzdanje stvoriti suvišni potencijal. Može vam se učiniti da ništa niste uobrazili, ali niko zapravo ne može da bude savršen. Dobili ste ključ ka izuzetno moćnoj sili i zato i najmanje odstupanje od savršenstva povlači za sobom osetne posledice.

U idealnom slučaju, svest o tome da je svaki čovek gospodar svoje subbine treba da bude nešto uobičajeno. Zamislite da su vam dali potvrdu na osnovu koje imate pravo da kupujete novine u bilo kom kiosku u gradu. Da li ćete se obradovati? Teško, jer pravo na to ionako imate. Nećete se uzrujati ako u nekom kiosku niste uspeli da kupite novine koje ste želeli? Kupiće ih u drugom ili ćete se snaći i bez njih. Na isti način treba da se postavite prema novostečenoj sposobnosti da upravljate događajima u svom životu.

Moram da vas upozorim na još nešto. Transurfing ne treba da koristite s ciljem da nekome naškodite. Ukoliko pomoću vizualizacije usmerite nameru ka neprijatelju, možete da se osvetite pojedincu ili grupi ljudi koji vam priređuju neprijatnosti – i to će vam uspeti. Međutim, kasnije ipak računajte na probleme. Ni u kom slučaju vam ne preporučujem da se bavite crnom magijom. Čak i ako vam se učini da je vaša osveta potpuno pravedna, nikada nemojte to da činite. Ako ipak niste uspeli da se suzdržite od iskušenja da neprijatelju priredite neprijatnosti, tada očekujte prvo upozorenje – sami ćete primetiti znak. Ako se ne zaustavite, bićete kažnjeni. Ne zaboravite da smo svi mi gosti na ovom svetu. Takve uslove postavlja sloboda: možete da birate, ali nemate pravo išta da menjate.

Kao što je poznato, drevne civilizacije su iščezle. Od njih su ostale samo krhotine u obliku građevina, poput egipatskih piramida i potmuglog eha nekih tajnih, magijskih znanja. Osobe koje su ovladale silom spoljašnje namere stekle su preveliku moć i zato su bile ne samo kažnjene, već su ih sile ravnoteže i uništile. Civilizacija, poput Atlantide, bio je veliki broj. Svaki put kada su ljudi ovladali silom spoljašnje namere, zaboravljali su da su samo

gosti. Kao što je poznato, gosta koji se ponaša drsko izbacuju napolje.

Naročito se treba čuvati hvalisanja pred poznanicima i rodbinom. Ako budete glasno izjavljivali da će ste postići svoje ciljeve, šanse za uspeh se znatno smanjuju. To je slučaj kada sigurnost u sebe preraste u samouverenost. Kad znate da će ste postići ono što želite, tad ne narušavate ravnotežu. To znanje se nalazi u vama, kao stvar sama po sebi. Ali ako pred drugim ljudima izjavljujete da će ste dobiti ono što još uvek nemate, stvarate suvišni potencijal. Tada se uključuju sile ravnoteže koje su usmerene na uklanjanje potencijala. Odatle proizilazi zaključak: bolje je ponašati se skromno i držati jezik za zubima. Naravno, kad dostignete svoj cilj možete da budete veseli, ali suzdržite se od „pseće“ radosti i euforije, jer će vam u suprotnom sile ravnoteže oduzeti igračku.

Transformišite svoje oduševljenje u nameru slavlja. Iskoristite svoje pravo izbora i dopustite sebi luksuz da život, koji vas trenutno ne zadovoljava, doživljavate kao praznik. Pojavila se realna osnova za praznik, nada da će ste biti slobodni, a ona nije iluzorna. Osetiće ste tihu radost zbog spoznaje da se krećete prema svom cilju i zato će osećaj slavlja biti u vama. Tu tihu radost neće moći da zasene čak ni sile ravnoteže. Ako u skladu s principom koordinacije život osećate kao praznik, ne obazirući se ni na šta, znači da će tako i biti.

Više nema potrebe da nastavljate bitku. Ionako će ste dobiti svoje. Odbacujući bitku, kidate niti i dobijate slobodu bez da gubite oslonac. *Oslonac je tok varijanti*. Ne zaboravite da će se vaš izbor sigurno ostvariti. Podešavajte odašiljanje svojih misli na ciljnu liniju i tada će tok biti usmeren baš prema vašem cilju. Ne postoje sile koje mogu da vam zasmetaju na putu ka cilju ako se budete kretali u skladu s tokom, održavali ravnotežu i pridržavali se principa koordinacije. Više niste papirnati brodić na talasima okolnosti, niti marioneta u rukama klatna. Imate *jedro* – jedinstvo duše i razuma. Držite *kormilo* – svoj izbor. Klizite prostranstvom varijanti pomažući se vetrom spoljašnje namere.

Rezime

- Okretanje ključa smanjuje stege i oslobađa energiju namere.
- Transakcija je okretanje ključa, vizualizacija, fiksacija nepomućenim pogledom.
- Transakcija vam omogućava da vidite promenu nijansi scenografije.
- Nemojte pridavati suvišni značaj tehnici transakcije.
- Transakciju praktikujte bez prisile i naprezanja.
- Ne prisiljavajte sebe da često praktikujete transakciju.
- Sasvim je dovoljno da okrećete ciljni slajd i vizualizujete proces.
- Transakcija je samo način posmatranja kretanja u prostranstvu.
- Kretanje ka vašem cilju je osvežavanje sloja vašeg sveta.
- Svet, kao ogledalo, odražava vaš odnos prema njemu.
- Prekidajući svoju bitku, dobijate slobodu.

5.Pisma iz prošlosti

„NE BI TREBALO DA PRAVITE RAZLIKU IZMEĐU PORAZA I POBEDE“

Boris Pasternak

Pre objavlјivanja, odlomci iz knjige „Transurfing realnosti“

su se publikovali putem mejling liste na internetu.

Ovo poglavlje je nastalo kao rezultat prepiske s prvim

pridošlicama u prostranstvo varijanti. Koristim priliku

da se zahvalim vama, dragim Čitaocima, za topla

pisma, ushićene odzive kao i entuzijazam s

kojim ste prihvatali ideje Transurfinga.

Hvala vam!

Crna razdoblja

„Postoje pitanja na koja ne mogu sama da pronađem odgovor. U skladu s vašom teorijom, ukoliko u svemu budem videla samo dobro, obrešću se na talasu pozitivnih događaja. Kod mene to ne „radi“, i to sam proverila ne samo jednom. Inače ne bih na to obraćala pažnju.“

Navešću primer. Pre šest meseci bila sam zaposlena na sjajnom radnom mestu, koje mi je u potpunosti odgovaralo i pričinjavalo mi radost. Potpuno sam se srođila s njim. Okruživali su me dobri prijatelji, poznanici, voljena osoba, roditelji, topao dom. Istinski sam

se radovala, pri čemu sam skoro zavidela samoj sebi. Imala sam jednostavan i miran život. Ali plašila sam se da to ne može dugo da potraje. Morala sam da oputujem. Sad nemam ni kuću, smanjio mi se krug prijatelja, a posao koji imam ne odgovara ni mojim planovima niti obrazovanju.

Drugi primer. Kada sam bila pri kraju studija, poslednje dve godine sam provodila puno vremena na fakultetu i jako sam se zbližila s predavačima i studentima. Poslednjeg semestra sam skoro fizički osećala kako je to neverovatno čudesan period i da je teško da će se ikad više ponoviti. Pokušavala sam da zapamtim svaki dan. Ponudili su mi da ostanem da radim na fakultetu. Bila sam presrećna! Ali došlo je do otpuštanja kadrova zbog čega me nisu primili na posao, pa sam pola godine provela kod kuće. To su za mene zaista bili crni dani.

Odnosno, više nego jednom se ponovila situacija kada sam zaista bila zadovoljna svojim životom, zbog čega sam se zahvaljivala Bogu, a zatim je otpočelo neverovatno razdoblje nesreće! Zakon u mom slučaju nije delovao, već me je bacao na talas negativnih dešavanja. Takođe, kad mi je jako loše i počinjem da zapomažem, čini mi se kao da dobijam znake, tj. pomoći, iako bi, u skladu s vašom teorijom, trebalo da budem odbačena jako daleko...

Eto, reč je o takvim nedoslednosti-ma. Biću srećna ako mi pomognete da ih shvatim“.

Zapravo, u vašem slučaju nema nikakvih nedoslednosti. Naprotiv, sve se događa upravo onako kako treba da bude. Nije vam jasno zašto se srećni periodi života odjednom smenjuju nesrećnim? Ali u svom pismu ste predivno sami formulisali razlog.

Uzrok je uvek bio i jeste jedan: *svet je ogledalo vašeg odnosa prema njemu*. Najstvarnije ogledalo. Razlika je samo u tome što obično ogledalo odmah odražava promene, a svet odgovara sa zadrškom, ponekad za nekoliko dana, a ponekad i meseci.

Evo šta pišete: „Imala sam jednostavan i miran život. Ali plašila sam se da to ne može dugo da potraje... Poslednjeg semestra sam skoro fizički osećala kako je to neverovatno čudesan period i da je teško da će se ikad više ponoviti“.

U čemu vidite nedoslednost? Svojim stavom ste konstituisali program, a svet ga je besprekorno ispunio. Svet uvek savršeno realizuje vaš izbor. On se jedino time i bavi.

Svoju pretenziju prema ogledalu formulišete na sledeći način: „Više nego jednom se ponovila situacija kada sam zaista bila zadovoljna svojim životom, zbog čega sam se zahvaljivala Bogu, a zatim je otpočelo neverovatno razdoblje nesreće!“. Šta je poslužilo kao okidač za razdoblje nesreće?

Dakle, ako vam kažem kako nastaju crna razdoblja, nećete poverovati. Čak i ako u vašem pismu ne bi bilo ključnih fraza, koje sam citirao, izvorište crnih razdoblja nije teško navesti. Vaš slučaj uopšte nije jedinstven jer svi mi uvek pravimo istu grešku.

Radi se o tome da razdoblje nesreće, koje sledi iza razdoblja sreće, uopšte nije nesrećno. Vi ste ga obojili u crno. *Iz dobrog ne može da proizađe ništa loše*. Zapravo, nakon dobrog sledi još bolje. Ali vama se učinilo da to nije tako. Niste prihvatali nastupajuće promene i svetu ste preneli svoj negativan stav. A svet je bio prinuđen da kao odraz u ogledalu reflektuje taj vaš odnos i da samim tim realizuje vaš izbor.

Takva je karakteristika ljudskog razuma: da uvek uporno brani svoj scenario. Sve što se ne uklapa u taj scenario, on doživljava kao nesreću. I obrnuto: kao sreću prihvata samo ono što je sam zamislio. Takva tvrdoglavost razuma proizilazi iz naše arogancije i ukorenjenih društvenih stereotipa.

Kako vaš razum može da zna šta je za njega zaista dobro, a šta loše? Zar on može da predvidi kako će se stvari razvijati? Velika sreća nikad neće zakucati na vrata, već će vam se bu-kval-no odjednom sručiti na glavu. Niste se zamislili zašto je tako? Zato što u takvim slučajevima razum, zablenut u ko zna šta drugo, ne uspeva da zasmeta sreću da se realizuje.

Jedino u trenutku kad razum otpusti grčevit stisak svoje kontrole scenarija, sreća je u stanju da se probije kroz tu neprobojnu zaštitu. Sreća ne može da se isplanira, zar ne? U suprotnom, čemu svi ovi razgovori? Planiraj i ostvari ono što si zamislio? Ne, to se događa jako retko.

Razum nije u stanju da razradi algoritam uspeha. Ponekad me Čitaoci pitaju kako treba da postupaju u nekoj konkretnoj situaciji. Kako bih ja to mogao da znam? Ne verujte nikome ko tvrdi da zna recept uspeha za svaki konkretan slučaj. Nikome nije dato da to zna.

Ko bi onda mogao da zna? Gde pronaći odgovor? *Odgovor je poznat vašem svetu, a to je vaše ogledalo!* Transurfing nosi u sebi najčudesnije otkriće koje možete da zamislite. Ono se sastoji u tome što se od vas traži samo da *napravite izbor*, a zatim da ne smetate

svetu da ga realizuje.

U tome je ceo paradoks: *čovek ne mora da zna na koji način će postići uspeh*. Preciznije rečeno, bolje je da uopšte ne zna. A šta ste vi mislili? Da će vam Transurfing ponuditi još jedan u nizu recepata za uspeh? Razum nije u stanju da pronađe takav recept. Lepota leži u tome što će se recept sam od sebe pronaći!

Zadatak razuma je da svojom kontrolom ne smeta toku varijanti, odnosno toku događaja. Tok varijanti je uvek usmeren ka vašem izboru. Upravo zato, kada je izbor napravljen, možete smelo da se oslonite na princip koordinacije namera: moja namera će se ostvariti, sve ide ka tome i sve se odvija kako treba.

Vratimo se vašem razdoblju nesreće. Svaki put kad je ono nastupilo, po svoj prilici ste propustili neku šansu. To je bila šansa da srećno razdoblje učinite još srećnijim. Ali razum nije prihvatao nadolazeće događaje, tačnije, procenio ih je kao negativne i zbog toga se negativnost zaista i ispoljila u punom sjaju.

Zbog toga ne treba da se uzrujavate. Ako odredite svoj cilj i pridržavate se principa koordinacije, čekaće vas jedno izuzetno otkriće. Predstoji vam da se uverite u to da su sve greške koje ste načinili služile upravo tom cilju. Ne biste dostigli cilj da niste počinili sve greške u prošlosti. S druge strane, da ih i niste napravili, mogli ste da stignete do svog cilja. Ali to bi bio neki drugi cilj. Jer, vaš cilj nije jedini. Eto kako je neshvatljivo, veličanstveno i velikodušno uređen svet.

Stoga, ne očajavajte: prošlost je ispred vas ako se budete kretali prema svom cilju. Možda ste do sad bili zaokupljeni samo tuđim ciljevima?

Igra partnera

,,Izjavili ste da se u braku spajaju ličnosti koje su na prvi pogled nekompatibilne i bukvalno stižu kao kazna jedna drugoj. To se odnosi na moj slučaj. Možete li da mi date praktičan savet kako da izađem iz navedene situacije? Šta treba da učinim i kako da razmišljam?

Više puta sam pokušavao da taj odnos ispravim. I bilo je efekta, ali kratkotrajnih. Zatim sam shvatio da smo nespojivi i da treba da gradim odnose s drugom ženom. Izabrao sam razvod. Imam veliku želju da stavim tačku na taj odnos, ali sa ženom imam zajedničku imovinu i okolnosti me sprečavaju da glatko i uz minimalnu štetu ostvarim ono što sam naumio.

Kada se razbesnim i mislim da sam spremam da na sve stavim tačku i pristanem na bilo kakve uslove, odnosi se poboljšavaju bez ikakvog očiglednog razloga. Međutim, ubrzo sve počinje iznova. Šta je potrebno da učinim, s tačke gledišta Transurfinga, da bi se situacija promenila?“

Neću pogrešiti ako kažem da se većina razvoda dešava zbog banalnog razloga: partneri ne dozvoljavaju jedno drugom da budu ono što jesu. Verovatno mislite da nisu u pravu, a da ja sad imam nameru da vam pokažem u čemu vi pravite grešku? Niste pogodili.

Stvar uopšte nije u tome ko je u pravu, a ko je kriv. Konflikti oko sitnica imaju jedan netrivijalan, ali najvažniji aspekt – svesnost, preciznije, njeno odsustvo.

Razdražljivost je nesvesna reakcija. U nesvesnom snu je čovek potpuno okupiran igrom i ne shvata da je to samo san.

Na isti način čovek spava u budnom stanju, reagujući negativno na spoljašnje razdraživače kao ostriga. Navodno, svi shvataju da svako ima pravo na svoju individualnost i svoje „nastranosti“ kao i to da ako druga osoba nije kao mi, uopšte nije obavezna da to i bude.

Međutim, svi toga postaju svesni samo u trenutku kada su o tome upitani. U drugim slučajevima, okidač razdražljivosti se aktivira u nesvesnom stanju.

Čovek koji boravi u nesvesnom snu na javi, ne dopušta sebi da bude ono što jeste,

kao ni drugima da budu ono jesu. Formiraju se odnosi zavisnosti koji dovode do polarizacije koja izaziva vetar sila ravnoteže. Te sile nastoje da izazovu sudar suprotnih karaktera, da bi poništile različitost.

Povrh toga, kad klatna osete polarizaciju, kod partnera indukuju postupke koji izazivaju još veću iritaciju. Da li ste primetili da se partner ponekad ponaša kao da namerno pokušava da vas nervira?

Dakle, znajte da u većini slučajeva on to radi nesvesno, pod uticajem klatna koje se hrani energijom vaše nervoze i nastoji da partnerova dejstva usmeri tako da vas još više iznervira.

U svom pismu sami ilustrujete kako funkcioniše polarizacija. Pogledajte: „Kada se razbesnim i mislim da sam spremam da na sve stavim tačku i pristanem na bilo kakve uslove, odnosi se poboljšavaju bez ikakvog očiglednog razloga“.

Kada pristanete na „bilo kakve uslove“, onda otpuštate stisak i kao da kažete: „Neka sve izgori u plamenu!“ U tom trenutku polarizacija slabiti, vetar sila ravnoteže opada, klatno vas ostavlja na miru i na kraju se odnosi poboljšavaju.

Generalno, treba reći da su nekompatibilne osobe najverovatnije one koje su iste, a ne različite. Kada se kaže „mi smo ne-kompatibilni“ ili „ne slažu nam se karakteri“, prevedeno na jezik činjenica to treba shvatiti kao „oni jedno drugom nisu dopustili da budu ono što jesu“.

U stvarnosti, ljudi sa suprotnim karakterima mogu i treba da žive u sreći i skladu. Nije uzalud što sile ravnoteže spajaju suprotnosti, održavajući time status kvo.

Meni su, a možda i vama, poznati parovi koji su se tokom svog dugog zajedničkog života razvodili mnogo puta. A razvodili su se ozbiljno, noseći kofere, razbijajući posuđe, spaljujući porodične fotografije, izvode iz matičnih knjiga venčanih, koristeći i druge zastrašujuće rituale. Sve te neverovatne drame bile su propraćene strašnim zakletvama – da je ovaj put sve gotovo i neopozivo. Međutim, oluja se stišala, a dva ratnika su se smirila i počinjala opet da žive zajedno.

Sve te konflikte, naoružane oklagijama i tanjirima, moguće je izbeći ako svesno sa pozornice siđete u publiku i pogledate igru, odnosno zajednički život, sa strane. To mora da učini bar jedan od partnera.

Zašto je zajednički život igra? Zato što svako ima ulogu: ja sam takav i radim to i to, a nervira me to i to. Ali ljudi potpuno uranjaju u igru i zato postupaju nesvesno, spavajući na javi. Život im se „događa“ i oni nisu u stanju da utiču na scenario iako svim silama to pokušavaju.

A sada se setite kako ste se u detinjstvu igrali odraslih igara. Za razliku od odraslih, deca su svesna da je reč o „kobajagi“. Ona u svakom trenutku znaju da je to igra, pa zato i deluju svesno, kao posmatrači koji glume. Deca su u stanju da promene scenario svoje igre jer su svesna da to nije stvarnost. Isto tako u svesnom snu snevač može da kontroliše događaje.

Odrastajući, ljudi gube sposobnost da glume nevezano, već se zadubljuju u svoje igre kao u dubok san i na kraju im oslabljuje svesnost. Budući da spavaju na javi, pretvaraju se u bezvoljne marionete, koje su poslušne klatnima, a život im se „događa“ kao san.

Pokušajte da se ipak igrate zajedničkog života kao što to čine deca. Uzmite ulogu koja je rezervisana za vas i igrajte je nevezano, „kobajagi“. Na primer, čim partner počne da radi ono što vam se ne dopada, počnite da se uzrujavate kao što ste to radili ranije, ali sada igrajte svoju ulogu slikovito, groteskno i humoristično.

Na taj način će vam postati ja-san mehanizam sukoba koji ste potpaljivali dok ste se nalazili u nesvesnom snu na javi. Tad ćete najdublje spoznati koliko su sve svađe „isisane iz prsta“, kao u televizijskim serijama. A kada shvatite, moći ćete da dopustite sebi, kao i drugome, da budete ono što jeste.

Dobročinstvo

“U poslednje dve godine trgujem na berzi (FOREX), ali nikako ne mogu da ostvarim uspešnu i stabilnu trgovinu. Dve godine samo gubim. Možda je istina, kako kaže jedan kolega, da je „tržište izum đavola“. Odnosno: „Bogu – Božje, caru – carevo“. Trgujući na berzi, gubimo dušu. Svoju dušu. Nažalost, to je tako. I to je istina. Za mene je jedini izlaz da dam donaciju u crkvu. Ali to neće otkloniti karmičke posledice.

A šta je sa multivarijantnošću sADBINE? Zar trgovinom na berzi ne mogu sebi da obezbedim egzistenciju? Sve te bajke o milijarderima su mit? Ili treba da izbacim iz podsvesti i samu ideju o bogaćenju i da je zamenim idejom o pomoći bližnjem? Nisam teoretičar, a nisam ni početnik. Sve o čemu pišem osetio sam na sopstvenoj koži bar stotine puta. U čemu, prema vašem mišljenju, treba da se sadrži moj izbor?“

Pitate me kakav bi, prema mom mišljenju, trebalo da bude vaš izbor? Zar ja mogu da vam ukažem pravi put, ili to može bilo ko drugi? To zna samo vaša duša. Ja mogu da procenim vaše greške, i to subjektivno.

Pišete: „Za mene je jedini izlaz da dam donaciju u crkvu“. Naravno, shvatam da ni vi sami to ne smatrate svojim jedinim izlazom. Ali odakle vam ideja da donaciju posmatrate kao izlaz?

Nisu vam sledbenici Boga, već klatna religije, sugerisala da će, dajući novac u crkvu, „spasiti svoju dušu“, ili se oslobođiti od nekakvih karmičkih problema. Istinski Božji sluga će vam reći da oprost greha ne može da se kupi ni za kakav novac.

Nazovimo stvari svojim imenom: klatno religije nije Bog. Crkva nije potrebna Svevišnjem, već klatnu. Bogu nisu potrebne vaše donacije. Ako donaciju posmatrate kao rešenje svojih problema, znači da s Njim pokušavate da se nagodite.

Dobročinstvo može da ukloni suvišni potencijal ako imate višak nagomilanih sredstava. Ali budući da se bavite trgovinom na berzi, verovatno nemate taj problem.

Dobročinstvo je humano samo ako je iskreno. Kad bogataš pomaže dečjem domu, u kome nikad nije bio, takav postupak nije dobro delo, već nagodba. Njegova pomoć je usmerena indiferentno, kao lepa zamisao upakovana u pobožnu rečenicu: „Ja pomažem

deci!“

Međutim pobude takvog čoveka nisu iskrene. Njemu nije potrebna komunikacija s decom, kojoj pruža pomoć, jer ih ne voli. On ceni onog sebe koji pomaže deci. Ali, recimo, da li je loše što ta osoba pomaže bez ljubavi, neiskreno? Nije loše, sve je to u redu. Samo, ne treba da se nada da će mu to na neki način biti „ubrojano“ u zasluge.

On može da uveća svoj ugled u javnosti, ali njegova duša od toga neće imati nikakvu kompenzaciju. Bolje je iskreno voleti sebe, nego neiskreno – druge. Čak bih rekao da je voleti sebe apsolutno neophodno.

Pišete: „Ili treba da izbacim iz podsvesti i samu ideju o bogaćenju i da je zamenim idejom o pomoći bližnjem?“ Ne treba da se silite idejama o pomoći bližnjima ako ne osećate iskrenu pobudu. Suprotno od toga: pozabavite se svojim bogaćenjem. Činite to iskreno i nemojte ničega da se stidite. Ne obraćajte pažnju na vapaje sledbenika klatana koji vam nameću svoje „duhovne“ vrednosti. Zapamtite: istinski duhovne osobe vam nikada ništa neće nametati.

Najvažnija duhovna vrednost je vaša duša. Okrenite leđa klatnima, okrenite se svojoj duši i bavite se sobom – npr., svojim bogaćenjem. Međutim, svom bogaćenju ne treba da pristupate iz perspektive iz koje to pokušavate.

Duša ne želi novac, već ono što novcem može da se kupi. Znate li tačno šta želite? Najverovatnije, ne. Zato se zapitajte šta zapravo želite od života? Šta je ono što će vaš život pretvoriti u praznik? Odredite svoj cilj.

Vaš razum rešava taj zadatak direktno: za novac se može kupiti praktično sve i samim tim se treba zaputiti direktno ka mestu gde taj novac leži. Ali nevolja je u tome što duša takođe dejstvuje po svom, otvoreno. Ona sa razumom ne deli težnju ka novcu. Ona uopšte ne shvata šta je novac jer ne ume da „razmišlja“ apstraktно. Stoga, duša neće biti saveznik razumu u sticanju novca. A razum je bez duše nemoćan, baš kao i duša bez razuma.

Šta onda činiti? Definisati svoj cilj i kretati se prema njemu ne razmišljajući o sredstvima njegovog dostizanja. Sredstva će se sama naći, u tome je ceo trik. Drugim rečima, ako se duša i razum kreću ka svom cilju ruku pod ruku, pred vama se otvaraju vrata koja su vam se ranije činila nepristupačnim.

Da li su ulaganja na berzi vaša vrata? Ne usuđujem se da o tome prosuđujem. Pišete:

„Nikako ne mogu da ostvarim uspešnu i stabilnu trgovinu. Dve godine samo gubim“.

Zaključak izvedite sami. Milijarderi postaju baš oni koji se kreću prema svom cilju, a ne prema novcu.

Kada se čovek kreće prema svom cilju kroz svoja vrata, njegova duša peva, a razum zadovoljno trlja ruke. Da li igra na berzi donosi radost vašoj duši? Da li donosi zadovoljstvo razumu? Na ta pitanja morate sami sebi da odgovorite.

Ezoterična znanja

,,Upoznata sam s brojnom vrstom takve literature i ono što me najviše iznenađuje je što svi žele da kažu isto, ali se i pored toga u velikoj meri razilaze.

Od takve količine informacija mi se brka šta je pravilno, a šta je pogrešno.

Praktično svi govore o tome da svaku informaciju ne treba primati k srcu. Ali šta da rade ljudi koji su osećajni i oni koji, npr., svakodnevno daju milostinju? Jer, ako ne budemo prihvatali i razumevali tuđu patnju, svet će postati bezdušan i zao.

U budućnosti želim da postanem novinarka i već sad ra-dim u jednom časopisu, gde se uglavnom susrećem s problemima žena i pišem članke koji se zasnivaju na njihovim životnim pričama. Nemoguće je raditi produktivno ako njihove brige ne propustimo kroz sebe. Šta da rade novinari koji se svakodnevno susreću sa informacijama različitog karaktera? Zar to znači da ceo život moram da ljudjam klatna ili da sama patim? Možda nešto ne mogu u potpunosti da shvatim?

Takođe mi se ponekad pojavljuju misli da su sve slične ideje, uključujući i Transurfing, utopističke. Jer, ako se malo udubimo, Transurfing je klatno koje ste vi stvorili i ljudjate ga mislima drugih ljudi. Pa, zašto onda ne pojednostaviti njegove zakone?“

Transurfing nije „izmišljen“ i zato se njegovi zakoni ne mogu prepraviti. Takve stvari je nemoguće „izmisiliti“, niti se mogu naučiti od drugih. Ezoterično znanje se ne izmišlja i ne uči. Ono jednostavno postoji na dostupnom mestu. To mesto nazivam prostranstvom varijanti. Drugi mogu da ga nazovu drugačije, ali se suština ne menja.

U svom pismu kažete da vas neke stvari zbunjuju. Kako da se čovek snađe u svom tom velikom broju učenja koja, prema vašim rečima, govore o istoj stvari, ali se ipak razilaze? Nećete verovati koliko je to lako.

Pročitavši brdo literature iz psihologije i ezoterije, možete da se u jednom trenutku zaustavite i da zaboravite na sve ono o čemu su pisali drugi ljudi u svojim knjigama. Ako ste izgradili minimalno neophodan temelj u nekoj oblasti, znanja možete nadalje dobijati direktno iz prostranstva varijanti.

Ali čovek treba da bude dovoljno drzak i prestane da traži odgovore na pitanja u

tuđim knjigama, već da se okreće sebi. Sve dok je razum okrenut ka mudracima iz celog sveta, bićete zbumjeni i u poziciji večnog studenta. Promenite orijentaciju: okrećite razum ka svojoj duši i dobićete odgovore na sva pitanja koja vas muče.

Da li znate koja je razlika između onih koji tvore nova otkrića, kulturna i umetnička remek-dela, ili pišu knjige, od onih koji se oduševljavaju tim otkrićima, ushićuju se remek-delima, odnosno čitaju te knjige? Šta je ono što razlikuje tvorca od poštovaoca i učitelja od učenika?

Prvi su imali hrabrost da otrgnu svoj razum od uticaja tuđih kreacija i da se okreće svojoj duši. Poštovaoci i učenici uopšte nisu obdareni talentima. Njihova namera je okrećena na drugu stranu, ka tome da cene tuđu kreaciju i da uče od drugih.

Može vam se učiniti da pokušavam da se bavim ispraznom demagogijom ili prežvakavam neke opštepoznate istine. Okrenuti razum ka svojoj duši? Šta u ovome ima nekonkretnog i nejasnog, što odiše nekom sladunjavom duhovnošću?

Ali ja zapravo govorim o potpuno konkretnim stvarima. Tvrđiti da vaša duša već sve zna ne bi bilo sasvim tačno. Duša ne zna, ali, za razliku od razuma, ona ima pristup informacionom polju, u kome se čuvaju podaci o prošlosti i budućnosti, i gde se nalaze sva remek-dela i otkrića.

Razum percipira osećanja duše kao intuitivna znanja i ozarenja, a zatim ih interpretira u obliku opšteprihvaćenih pojmoveva i oznaka.

Razum ne može da izmisli ništa novo. Sposoban je samo da sastavi novu verziju kućice od starih kockica. Sve što je principijelno novo nastaje iz jedinstva duše i razuma. Ali za postizanje tog jedinstva je neophodno da se načine jednostavni i konkretni koraci:

Prihvativi činjenicu da su vam dostupna sva znanja. Pitanja usmerite ka sebi. Idite svojim putem. Koristite svoje pravo na individualnost. Koristite svoj pristup znanju.

Znanje će vam biti pristupačno čim uspete da preusmerite nameru s drugih na sebe. Jednostavno recite sebi da ste individualni, neponovljivi i da sve znate. Postavite sebi pitanje i čekajte odgovor. On će vam doći sam, možda odmah, a možda tek za nekoliko dana ili meseci, u zavisnosti od složenosti. Ali obavezno će doći!

Kod svakog čoveka se komunikacija razuma s dušom odvija na svoj način. Najvažnije je okrećuti nameru razuma ka duši. Sva tajna je u tome što retko kome pada na

pamet da to i pokuša. Ali oni koji su probali otkrili su nešto novo i napravili su remek-dela.

Jedino što ometa sjedinjenje duše i razuma je osećaj unutrašnje i spoljašnje važnosti. Važnost zatvara stvaralački princip u futrolu opšteprihvaćenih stereotipa. Evo šta pišete o problemima s kojima se susreću čitaoci: „Nemoguće je raditi produktivno ako njihove brige ne propustimo kroz sebe“.

Rečenica je ispravno prepisana, zar ne? Može se dodati i da ako čovekove probleme ne propustimo kroz sebe, nikako mu ne možemo pomoći. I to takođe zvuči ispravno. Ali to je zapravo lažni stereotip koji su formirala klatna.

Nećete rešiti tuđe probleme tako što ćete ih propustiti kroz sebe, već suprotno. Štaviše, ako se unesete u tuđe probleme, više nećete biti sposobni da ih objektivno rešavate.

Problemi se pojavljuju kao posledica toga što su ljudi zadubljeni u svoju igru. Život im se „događa“ i oni se, kao u nesvesnom snu, nalaze pod vlašću okolnosti. Ali treba samo sići u publiku i pogledati na igru sa strane, pa će mnogo toga biti jasno.

Sve dok ste zadubljeni u probleme drugih ljudi, nalazite se u istom položaju kao i oni. Da biste shvatili i rešili njihove probleme potrebno je da budete nevezani.

Ne bezosećajni, niti ravnodušni, već nevezani! Eto, u tome je razlika između neposedovanja važnosti i bezosećajnosti.

Problemi, kako svoji, tako i tuđi, uspešno će se rešiti samo ako preuzmete ulogu gledaoca koji glumi. Međutim, sve dok „živite“ kroz svoje i tuđe probleme, bićete bespomoćni.

Mnogi Čitaoci nikako ne mogu da shvate razliku između nevezanosti i bezosećajnosti. Još jednom ponavljam: neposedovanje važnosti je nevezanost, a ne ravnodušnost. Igrajte svoju ulogu „kabajagi“, kao deca. Tada ćete vi pokretati niti, odnosno bićete gospodar situacije. Ali ako ste zadubljeni u igru, onda ste marioneta.

Zaista, ne treba sve previše da uzimate k srcu. Kada bolje razmislimo, ništa nije toliko važno koliko nam se čini. Potrebno je da pomažemo onima kojima je naša pomoć neophodna. To treba da činimo nevezano, nepreplavljeni osećanjima i ne mučeći sebe brigama. Vaša osećanja mogu samo da vam nanesu štetu. I, na kraju: pomoć treba pružati samo onima koji je zatraže.

Na vaše pitanje: „Ali šta da rade ljudi koji su osećajni i oni koji, npr., svakodnevno

daju milostinju?“ postoji sasvim koncretan, ali za vas neočekivan odgovor: *treba da odbace osećaj krivice*.

Ako konstantno dajete milostinju, znači da osećate obavezu. A obaveza proizilazi iz osećaja krivice. Vi ne saosećate toliko sa onima kojima je pomoć potrebna, koliko osećate obavezu da im pomognete. To nije saosećajnost, već *ispoljavanje važnosti*.

Ako se u vama iznenada probudila saosećajnost prema konkretnoj, siromašnoj i bolesnoj starici, to je samilost. Ali ako ne možete mirno da prođete pored bilo kog prosjaka a da se ne potresete, znači da to nije samilost, već osećaj obaveze.

Šta učiniti?

Jednostavno, ostvarite svoju slobo-du. Ni prema kome nemate obavezu. Iskoristite svoje pravo na znanje. Sposobni ste da sami stvarate i dajete odgovore. Ako se ne oslobodite od osećaja važnosti, potresaće vas sumnje. Ali kada ste slobodni, onda ste ispravni i možete sebi da dopustite saosećajnost i empatiju.

Kako da vratimo one koje volimo

„Preklinjem vas, recite mi kako da vratim muškarca koga volim?“

Ako je sam otišao, tada ćete ga teško vratiti. Tačnije, nećete uspeti da ga vratite snagom unutrašnje namere, odnosno preduzimajući neka dejstva usmerena ka njegovom „povratku“. U takva dejstva spadaju bilo kakvi pokušaji neposrednog uticaja na njega. Ako čak u nečemu i uspete, on više neće biti osoba od ranije.

Možete ga vratiti samo *spoljašnjom namerom*. Unutrašnjom namerom pokušavate da neposredno delujete na svet, postižući svoje ciljeve. Spoljašnja namera deluje tako što vam svet sam ide u susret. Mogu ukratko da vam objasnim mehanizam rada spoljašnje namere na sledeći način:

Partneri se rukovode unutrašnjom namerom, odnosno žele da nešto dobiju je-dan od drugog. Ako jedan od partnera ne dobije ono što želi, on prekida odnos.

Svaki čovek na svoj način teži da dobije zadovoljstvo. To može biti potreba za ljubavlju, seksom, poštovanje, priznanje kvaliteta, međusobno razumevanje, komunikaciju, bekstvo od samoće, razonodu i dr.

Da li postoji nešto zajedničko što objedinjuje ta različita lična stremljenja? To zajedničko je oduvek bila i ostaje jedna stvar: zaštita i potvrđivanje sopstvene važnosti. Šta god čoveka vodilo u njegovim dejstvima, svi njegovi motivi su neizostavno povezani sa osećajem sopstvene važnosti. Tako je čovek sazdan.

Unutrašnja namera u međuljudskim odnosima uvek je usmerena na zaštitu i potvrđivanje osećaja sopstvene važnosti, u jednom ili drugom obliku. Na šta je usmerena unutrašnja namera voljene osobe? Na pronalaženje partnera od koga će dobiti potvrdu sopstvene važnosti.

A na šta je usmerena vaša unutrašnja namera? Da vratite voljenu osobu i samim tim da prvenstveno uspostavite sopstvenu važnost, a kao drugo – da obnovite odnos u kome ste dobijali određeno zadovoljstvo.

A sada razmislite: možete li da zadovoljite potrebe partnera ako se budete rukovodili sa-mo svojom unutrašnjom namerom?

Da biste vratili svog voljenog, potrebno je da mu date ono na šta je usmerena njegova unutrašnja namera. Ne treba ga osuđivati ako on od vas želi da dobije zadovoljenje osećaja sopstvene važnosti u ovom ili onom obliku. Jer i vi sami želite da nešto dobijete od njega.

Kao što je poznato, prvi princip Frejlinga glasi: *odrecite se namere da dobijete, zamenite je namerom da date i dobićete ono čega ste se odrekli.*

Odrecite se svoje unutrašnje namere bez obzira na šta je usmerena. Definišite na šta je usmerena namera vašeg partnera. Usmerite svoje napore na to da zadovoljite njegovu nameru. Čim se vaša dejstva preorijentisu ka zadovoljenju partnerovih potreba, vaša unutrašnja namera će se pretvoriti u spoljašnju.

Na kraju ćete uspeti ne samo da usrećite partnera, već i da dobijete od njega sve što želite, čak i više od toga. Ako uspete da se odreknete namere da dobijete i zamenite je namerom da date, neizostavno ćete dobiti ono čega ste se odrekli.

Ovaj princip deluje toliko efikasno, da stvara osećaj kao da je pokrenuta neka čarobna sila. To i jeste prava magija za koju nisu potrebna nikakva bajanja i čarobni napici.

Generalno, vratiti izgubljeno je teško. To je kao dva puta ulaziti u istu reku. Bolje je snagu usmeriti na pridržavanje principa Frejlinga i pre nego što odnosi počnu da se pogoršavaju.

U svakom slučaju, pre nego što bilo šta preduzmete, na vašem mestu bih dobro razmislio: da li zaista želite da ga vratite ili to u vama samo gori neodoljiva želja da uspostavite svoju izgubljenu (odbačenu) važnost?

Jako je bolno kad osetimo da smo zanemareni. Taj osećaj mi je poznat. Ali čak i kad bi mi bile poznate sve okolnosti, ne bih mogao da vam posavetujem ništa konkretno. U mojoj moći je samo da ponudim instrument, a kako ćete ga iskoristiti, treba da odlučite sami.

Ne zaboravite da je sloj vašeg sveta – vaše ogledalo. Ako vam je draže da patite, znači da će tako i biti. Ako u određenom trenutku iskoristite princip koordinacije namere i novonastale okolnosti budete posmatrali isključivo kao povoljne, znači da će baš tako i biti.

Možda vas raskid s voljenom osobom spasava od nepoznatih problema. A vama se čini da sve ide loše. Recite sebi da je sve onako kako treba da bude jer vi sami treba da odlučite da li ćete se radovati ili ćete patiti. Na vašem mestu bih se radovao, skakao, pljeskao dlanovima. Dopustite ogledalu da vam pruži zadovoljstvo.

„Imam identičan problem. Napustila me je žena koju volim (tri godine smo se zabavljali, a četiri godine bili u braku).

Glavni razlog rastanka je što ne mogu da joj obezbedim finansijsku stabilnost. Po mnogim pitanjima sam vrlo blaga osoba, nedostaje mi hrabrosti, preterano sam oprezan. Moja žena smatra da bih, imajući u vidu iskustva i znanja koja posedujem, trebalo da pokrenem svoj biznis. Uz moj blag karakter teško je penjati se na vrh, probijati se u karijeri. Uz to, karijera nije nešto za čim žudi kreativna osoba.

Umnogome se slažem sa suprugom. U većini slučajeva preterano revnosno tražim dodatne informacije, pokušavam da steknem dodatno iskustvo. Uglavnom, moja karijera je izgrađena tako da se na jednom mestu zadržavam maksimalno godinu-dve dana (što mi daje iskustvo i znanje u poslu). Veliki plus mojih karakternih osobina je predusretljivost. To je ujedno i minus, koji mi smeta da ostvarim karijeru.

Supruzi su potrebni: stabilnost, izvesnost, novac. Moji unutrašnji motivi su takođe na to usmereni, ali ne na karijeru, već na razradu biznis šeme koja bi mi donosila prihode. Za to su potrebni iskustvo i znanja koji su za mene oduvek bili jedan od najvažnijih prioriteta.

Pre tri meseca smo se razveli. Prilično bezbolno. Žena sad iznajmljuje stan, primanja joj to dopuštaju. Traži sebe. Međutim, naši odnosi su sve hladniji. Više ne želi sa mnom da komunicira. Kako da vratim voljenu?“

Ne mogu da vam pružim konkretni recept za rešavanje problema. Toga se prihvatom samo ako je situacija oslikana potpuno jasno. Ali čak i u tom slučaju, moje mišljenje je subjektivno i zato može da bude pogrešno.

Kada mi je odgovor nepoznat, okrećem se svojoj intuiciji. Ako mi intuicija ništa ne kazuje, mogu da preporučim da примените jedan od principa Transurfinga jer znam da vam on nipošto neće naškoditi.

Dakle, u ovom slučaju moj intuitivan odgovor se podudara s principom u skladu s kojim bezuslovno treba da slušate glas svog srca. Drugi ljudi kažu da biti uspešan znači imati karijeru, stabilnost, visoku platu. Te stvari ne spadaju u ciljeve. Zar se čovekov životni put sastoji od napretka na lestvici karijere?

Karijera, stabilnost i visoka plata realno nisu ciljevi, već usputni atributi. Vaš cilj je ono što će vam život pretvoriti u praznik. Zamenjujući cilj atributom, ništa nećete postići. Atributi dolaze sami, kao rezultat postizanja cilja. Na primer, ako postanete jedinstven i prvorazredni stručnjak u nekoj oblasti, dobićete sva blaga.

Zato je potrebno težiti ka cilju, a ne ka beneficijama koje on obezbeđuje. Reklo bi se da je to očigledna činjenica. Svi to shvataju, ali paradoks je u tome što ona u čovekovoj svesti sevne tek kratkim bljeskom, a zatim je zaseni bljesak atributa.

Ljudi teže ka atributima kao noćni leptiri ka svetiljci, ali na taj način ništa ne mogu da postignu. Kako mogu da postignu uspeh ako ne teže ka cilju, već ka njegovim atributima? Otuda poreklo mita o tome da je veliko bogatstvo usud odabranih.

Javno mnjenje vam diktira svoje stereotipe. Ali mnjenje je bazirano na očiglednim krajnjim rezultatima.

Uspeh dolazi u procesu kretanja prema cilju. Krajnji rezultati su uvek vidljivi, a proces kretanja ka cilju ostaje u senci. Kao rezultat toga se pojavljuje stereotip: stvaraj karijeru i novac, odnosno, drugim rečima: „leti ka svetiljci“.

Ljudi vide samo sjaj zvezda koje su se uzdigle u nebo, ali malo ko obraća pažnju na put koji su prošle ka vrhovima uspeha. Sve zvezde su prošle kroz gustu šumu neuspeha. Sreća će se pre ili kasnije osmehnuti samo onima koji su ubedeni da idu svojom stazom. Potrebno je neumorno ići ka cilju i ne smetnuti sa uma: šta god se događalo, tok varijanti je usme-ren tamo gde treba. Nikome nije dato da zna kada i na koji način će ostvariti cilj.

Ako budete poslušno sledili opšteprihvачene stereotipe, možda ćete postići određene uspehe. Ali oni će biti osrednji, a postizacete ih uz veliki napor. Da biste postigli zaista grandiozan uspeh, treba da odredite svoj cilj i da se nepokolebljivo krećete ka njemu, ne slušajući nikoga. Možete primiti k znanju ono što vam drugi savetuju, ali konačnu odluku treba da doneSETE svojim srcem. Tek tada ćete prestati da udarate o svetiljku kao noćni leptir.

Ispravno rešenje se pojavljuje kroz jedinstvo duše i razuma. Jednoobrazni kriterijum pogrešnog rešenja može da bude stanje duševne nelagodnosti. Ako ste doneli odluku i pritom imate i najmanji tegobni osećaj koji vas podseća na prinudnu neophodnost, znači da vam duša kaže „ne“. Ako ne osećate duševnu nelagodnost u kontekstu donete odluke, znači da vam duša govori „da“ ili „ne znam“. U tom slučaju poslednju reč ima vaš razum. Ako je

rešenje ispravno, duša će pevati, a razum zadovoljno trljati ruke.

S druge strane, ako nikako ne možete da odredite svoj cilj, prestanite da se mučite s tim pitanjem. Zar je nemoguće živeti bez cilja? Ako želite samo da živite, i da ničemu ne težite, zašto da ne? U tom slučaju vam mogu posavetovati samo jedno: ne treba da plivate, već da se krećete po toku. Drugim rečima, poštujte princip koordinacije i vaš život će u mirnije i prijatnije korito. A tada će vam se najverovatnije ukazati i cilj, to jest kad prekinete grčevite pokušaje da ga pronađete.

Što se tiče pitanje o tome kako da vratite ženu, ne mogu vam ništa posavetovati. Prema ključnoj frazi: „Traži sebe. Međutim, naši odnosi su sve hladniji. Više ne želi sa mnom da komunicira“, može se zaključiti da ovde problem uopšte nije u finansijskoj nestabilnosti. Ako vas ne voli, nemoguće ju je vratiti.

Namera

„Imam sledeće pitanje: da li zakon Transurfinga deluje i na druge ljude? Na primer, da li majka može da izleći svoju decu (koja su psihički bolesna) ili da na primer vi (ili ja) namerom učinite da Rusija bude bogata zemlja u kojoj će ljudi srećno živeti“?

Namera je sposobna za sve. Samo je pitanje koliko je snažna. Ako posedujete nameru kakvu je imao Hristos, tada ćete, naravno, moći da isceljujete. Ali *snagu namere* ne treba brkati sa *snagom želje*. Ako nešto jako želite, onda ćete to teško ostvariti. To čak nije ni vera, jer tamo gde je vera, uvek se pronađe mesto i za sumnje.

Namera je bestrasna i bezuslovna rešenost ka ostvarenju svoje volje u stvarnosti i spokojna svest o tome da će to biti baš tako. Oslobođena je želje, bojazni, sumnji i drugih potencijala važnosti. Na primer, poput čiste namere da uzmemo poštu iz sandučeta.

Ako spremnost da iscelite svoju decu takođe bude čista, to ćete i učiniti. Jedino, nemojte biti u zabludi da ćete to postići ulažući silu. Paralizovana osoba se, ma koliko napora ulagala, neće pomeriti s mesta. Istovremeno, lako će povratiti svoju pokretljivost samo ako se slučajno „seti“ kako je to radila.

Niko, pa ni ja, ne može da vas nauči kako da vladate namerom. Ali u Transurfingu postoje metodi koji omogućavaju da nameru nateramo da radi mimo naše volje. To je tzv. *spoljašnja namera*.

U datom slučaju, ako lečenje ne pomaže, potrebno je da odustanete od pokušaja da izlečite svoju decu. Šta je psihički poremećaj? To je stanje kada je čovekova duša naštimovana na nerealizovanu oblast prostranstva varijanti. Zdrave osobe su naštimovane na realizovan svet, a psihički obolele uopšte nisu bolesne, već samo „lebde“ u nerealizovanoj, i zato, s naše tačke gledišta, „nenormalnoj“ oblasti.

Prihvatile svoju decu onakva kakva jesu. Ona nisu bolesna, već su jednostavno drugačija, nisu kao svi drugi. Veoma je pohvalno kad čovek nije poput ostalih, to je ono što je normalno. Nenormalno je današnje stanje stvari, kad svi razmišljaju i postupaju identično.

Pokušaji da svoju decu učinite normalnom, neće uroditи plodom. Kao što sam već govorio, namerom se ne može ovladati na silu. Trudeći se, ulažući napor i nervirajući se,

stvarate jake suvišne potencijale koji samo pogoršavaju stanje stvari.

Ali ako prihvate svoju decu onakvom kakva jesu i priznate njihovu normalnost, tada ćete nameru steći zaobilaznim putem. U tom slučaju će se va-ša unutrašnja namera pretvoriti u spoljašnju.

Poklonite deci pažnju, brigu i, koliko god je to moguće, slobodu. Oslobođite decu od potrebe da budu „normalna”, a sebe od potrebe da ih učinite „normalnim”. I tada ćete, ne odmah, već nakon nekog vremena, uvideti rezultate.

Istovremeno, odlučite sami da li ćete moj savet prihvatiti ili ne. Kao što razumete, odgovorio sam vam, ali nisam stručnjak iz oblasti psihijatrije. Da li uopšte imam pravo da dajem slične savete?

Vaša duša može da odgovori na sva pitanja koja se odnose na vas. Više verujte glasu svog srca nego mišljenju drugih ljudi, uključujući i mene.

Jedina moja prednost je u tome što sam distanciran kada je reč o vašoj deci, tj. u odnosu prema njima nemam suvišne potencijale, pa je zato moja namera da pružim odgovor čista.

Ali potpuno mi je neshvatljivo zašto vas zabrinjava sudbina Rusije, ako su vam deca bolesna? Zar to nije široko „razmahivanje“? Ne dopadaju mi se ideje da se svi učine srećnim.

Svaki čovek oblikuje samo sloj svog sveta i zato jedna osoba ne može da usreći celu Ru-siju. To mogu da učine jedino svi ljudi zajedno. Ali ljudi, kad se ujedine oko zajedničke ideje, na kraju stvaraju klatno. A ono, pre ili kasnije, započinje svoj destruktivni rad: odvlači poklonike od zacrtanog cilja i započinje bitku sa svojim konkurentima.

Odlično znate kako su se završavale sve dosadašnje ideje da se ljudi usreće. Svaku sličnu ideju, pa i najsvetliju, onu koja je zasnovana na ljubavi prema Bogu, stvara klatno. U ime Boga i sreće na Zemlji uništavani su čitavi narodi.

Klatno nije u stanju da usreći sve ljude. U svakom slučaju, veliki broj će pritom postradati i biće nesrećni. *Sreća ne može da bude sveopšta. To je potpuno individualan koncept.* Ako se celo društvo angažuje na izgradnji sveopšte sreće, nastaje isto takvo rasulo, koje, kako kaže Bulgakov, „nije u Klozetima, već u glavama“.

Klatnima je unosno da se pretvaraju kako brinu o drugima, o širini njihovih duša.

Ona umeju vrlo umešno da formiraju pri-lično uverljive stereotipe, ali to je samo lepa demagogija. Svi ljudi će biti srećni samo ako svako bude išao ka Svom cilju kroz Svoja vrata. U tom smislu je Transurfing klatno za individual-ce. Ali to je jedini stvaran put prema istinskoj, a ne efemernoj sreći.

Neophodno je okrenuti leđa klatnima, osloboditi svoju du-šu iz futrole stereotipa i pozabaviti se svojom srećom. Na putu ka svom cilju uradićete bezbroj zaista dobrih i korisnih stvari. I, naravno, pomoći ćete mnogim siromašnim i nesrećnim ljudima jer ćete imati velike mogućnosti.

„Kažete da je čovek, kad se nađe na talasu uspeha, apsolutno srećan i u svemu uspešan, kao i da je najvažnije da se ne prepusti uticaju destruktivnih klatana. A šta kažete na račun toga što kod ljudi obično ne može sve da bude dobro? Ili im cveta karijera, doživljavaju rast i uspeh, ili u emotivnom životu oseća mir, spokojstvo, ljubav. Međutim, u većini slučajeva je poželjno da na oba plana bude sve u najboljem redu“.

To vi kažete da kod čoveka ne može sve da bude dobro. To je lični izbor. Budući da tako mislite, znači da će tako i biti. Svet uvek ostvaruje vaš izbor. Pišete: „Međutim, u većini slučajeva je poželjno da na oba plana bude sve u najboljem redu“. I ovde je svet zadužen za realizuju izbora. On besprekorno reflektuje činjenicu da vi želite da sve bude odlično. Ali ne više od toga. Jer, vi želite. Pa, zato ćete i imati sebe u vidu onog koji želi.

Kada prestanete samo da želite, već *probudite nameru da imate*, tada ćete to i dobiti. Obratite pažnju na devizu Transurfinga: „*Ne želim i ne nadam se. Ja imam nameru*“.

Potencijali važnosti

„Molim vas, kako da se oslobođim strahova, strepnje i panike? Kako to da učinim u praksi? Radi se o tome da kad neki član porodice ode na put, na primer čerka ili sin, mene sve više obuzima i guta strepnja: kako su doleteli, zašto se ne jave?“

Dotakli ste zanimljivu, ali komplikovanu temu. Ne postoji univerzalni recept protiv straha. Ukoliko bi se izmislilo neko jednostavno i efikasno sredstvo koje rastvara strah bez promene svesti, to bi onda bilo jedno od najvećih otkrića svih vremena.

U skladu s terminologijom Transurfinga, strah je suvišni energetski potencijal koji se pojavljuje kada se predmetu straha pridaje preterano veliki značaj. Suvišni potencijal narušava ravnotežu u energetskom polju i zato stvara sile koje su usmerene na njegovo uklanjanje.

Prepostavimo da vam predstoji da hodate ivicom ponora i da se panično plašite da ćete pasti. Na koji način sile ravnoteže mogu da otklone taj potencijal? Način koji zahteva najmanji utrošak energije je da padnete u ambis i da se s tim završi. Priroda uvek ide putem najmanje potrošnje energije.

Ali budući da vam ta varijanta ne odgovara, potrebno je da prevladate otpor sile ravnoteže, odnosno da kontrolišete sebe. Proizilazi da je za uravnoteženje potencijala straha potrebno uložiti dodatni trud. U rezultatu se vaša energija troši dvostru-ko više: na sam potencijal i na njegovo održavanje. Slobodna energije skoro da vam ne preostaje i zato se i pojavljuje svojevrsna obamrstlost.

Ako je potencijal straha prilično visok, on ne uspeva da se iskontroliše i sile ravnoteže s vama rade šta žele. Drugim rečima, pojavljuje se panika i vi se zaokupljate silama koje gase potencijal, odnosno vuku vas ka vašoj pogibiji.

Ako svesno snizite nivo važnosti situacije, strah će nestati. Međutim, ceo problem je u tome što nećete uspeti da svesno odbacite osećaj važnosti. Zato je jedino delotvorno sredstvo da se osigurate ili da koristite zaobilazni put. On u svakom konkretnom slučaju izgleda drugačije.

Ako se niste osigurali, preostaje vam samo da se ne borite sa uznemirenošću.

Beskorisno je da sebe uveravate u to kako ne treba da se plašite. Samoobmana vam neće pomoći. Svaki oblik borbe sa strahom samo će vam oduzeti energiju i povećati suvišni potencijal. Ako je nemoguće da se ne plašite, plašite se. Postupajte onako kakve su vam mogućnosti, samo se nemojte boriti sa strahom.

Na primer, ako imate tremu pred nastup, samo napred! Neka vaš nemir bude prirodan i u njemu osetite zadovoljstvo. Potpuno se prepustite tom neverovatnom osećaju. Dopustite sebi da „pomahnitate“ onako kako vam se najviše dopada. Čim to sebi dozvolite, svi nemiri će na čudesan način ispariti. To se dešava zato što se veliki deo energije troši na borbu protiv anksioznosti.

Teskoba i nemir su blaže manifestacije straha. Osećaj važnosti se ovde pojavljuje sa očekivanjem neizvesnosti. U tom slučaju postoji mogućnost da se svesno snizi nivo važnosti. Ako vas nešto uznemirava, objasnite sebi da je to za vas krajnje nepovoljno. Bojazni i najcrnja očekivanja se po pravilu ostvaruju.

Jedan od načina da se otkloni teskoba je aktivnost – nebitno kakva. Potencijali teskobe i nemira se raspršuju delovanjem. Nemir u stanju pasivnosti može da se održi sve dok ne po-čne-te aktivno da dejstvujete. Oblik aktivnosti ne mora uopšte da ima veze s predmetom nemira. Dovoljno je da zaokupite se-be bilo čime i odmah ćete osetiti kako se nemir ublažio.

Kao dobro polazište za sniženje nivoa važnosti može da posluži princip koordinacije namere: „sve ide kako treba“. Dopustite sebi da ne znate kako treba da se razvijaju događaji. Olabavite stisak kontrole scenarija i dopustite situaciji da se povoljno reši.

Okolnosti će početi povoljno da se nameštaju same od sebe ako se budete svesno kretali u skladu s tokom, a ne budete lupali rukama po vodi. Princip koordinacije namere deluje, u to možete da budete sigurni. Svet nikome ne namerava da stvara neprijatnosti. Ne zato što postoje sile koje navodno brinu o vama, već zato što se tako troši najmanje energije.

Prriroda ne troši energiju u prazno. *Njoj nije u interesu da energiju troši na vas.* Problemi su uvek povezani sa suvišnim gubicima energije. Sreća, naprotiv, predstavlja normu i zahteva minimalan utrošak energije. Čovekov razum, nemajući predstavu o putu najmanjeg otpora, bori se s tokom varijanti i sam sebi nagomilava prepreke i probleme. A odakle bi još same mogle da se pojave? Zakon očuvanja energije još нико nije ukinuo.

Princip koordinacije ne treba shvatati bukvalno. Na primer, baciti se u najžešću vatu i tvrditi kako je sve u redu. Ali generalno i u celini se na taj princip možete osloniti.

„Moj problem je u sledećem: postavio sam ispred sebe previsoke ciljeve ali sam stalno okružen klatnima koja mi smetaju. Ni sa kim ne mogu da porazgovaram o svom cilju, kao ni interesovanjima, a čak me i porodica ubeduje da mi ništa neće uspeti. Posmatrajući ljude, vidim da je kod svih skoro isto. Molim vas, posavetujte me šta da radim.“

Naravno da će vam klatna smetati – ona svima smetaju. Da bismo sveli na minimum njihovo negativno delovanje, potrebno je da nivo važnosti održavamo na najnižem nivou, odnosno da ničemu ne pridajemo preterano veliki značaj. Ovakva preporuka zvuči neobično, međutim najveći broj problema se pojavljuje upravo zbog visoke unutrašnje i spoljašnje važnosti.

U skladu s definicijom, „previsoki ciljevi“ uopšte nisu teško ostvarivi. Teško ostvarivim ih čine uobičajeni stereotipi razuma. Oni mogu da se sruše pomoću principa koordinacije namere.

Vi možete da ostvarite svaki cilj ako je on vaš. Ako je tuđ, osećaćete izvesnu duševnu nelagodnost dok vrtite u svesti sliku o tome da je vaš cilj već dostignut.

Što se tiče pitanja izbora vašeg cilja i konkretnih načina za njegovo postizanje, možete samo da primite na znanje ono što drugi govore, ali ništa više od toga. Smernica za postupke mora biti samo ono što vam govori srce, a ne saveti drugih ljudi, a pogotovo ne rodbine, koji vam „svim silama žele dobro“.

Generalno, iz pisma ne mogu tačno da definišem u čemu je vaš problem. Naročito je nejasna rečenica: „Posmatrajući ljude, vidim da je kod svih skoro isto“.

„Hteo bih da pojasnim: svi ljudi koji me okružuju, uključujući i roditelje i prijatelje, ne shvataju mene i moje želje, nego me prosto primoravaju da postupam u skladu s njihovim interesima. Čak ne shvataju kako je moguće da neko razmišlja na način na koji ja činim. Međutim, ja sam osoba koja voli strogu disciplinu, planiranje svog dana, aktivnost, istrajnost, pri čemu sam uporan u dostizanju svog cilja; težim ka sticanju novih znanja, itd.“

Međutim, roditelji me prisiljavaju da sve to odbacim, da pronađem posao i mirno živim (za mene su to prizemni ciljevi). Svi moji prijatelji ima-ju životnu filozofiju koja je, po mom mišljenju, još gora: kako odsustvovati s časa, kako drugome napakostiti, čak su spremni da uvrede i učitelja, kao i da komentarišu meni nezanimljive teme. Takođe me ometaju na časovima. Uz sve to, moji roditelji se stalno svađaju“.

Sada se slika malo razjasnila. Ne znam da li će vam se moj savet dopasti, ali na meni je da predložim, a vi sami donesite odluku. Nikome ništa ne namećem. Vi pitate, a ja odgovaram.

Dakle, da biste rešili taj problem, potrebno je da pronađete nekoga od koga ćete napraviti budalu. U bukvalnom smislu reči. Govorim vam potpuno ozbiljno, nemojte misliti da se šalim.

Budalu treba vrlo pažljivo da odaberete i da u tome ispoljite sve svoje pozitivne osobine: pedantnost, pribranost, usmerenost ka cilju. Poželjno je da to bude neki neživi predmet, da nikome ne biste priredili neprijatnosti. Dobro promislite šta bi u tu svrhu moglo da bude podesno. Kao opciju vam mogu predložiti plišanog medu.

Kada pronađete odgovarajuću budalu, razradite inteligentan plan: gde, kada i kako ćete od njega praviti budalu. Bilo bi jako korisno da sastavite instrukciju, s detaljnim opisom postupaka, nešto poput: „Pravljenje budale od gorepomenutog objekta ostvariću kroz njegovo obrtanje oko vertikalne ose. Budala pritom treba da leži na ravnoj površini i u položaju koji ga neće ometati u obrtanju. Obrtanje budale se odvija tako što se ulažu uzastopni naporu pomoću ruku onog koji se prevrće“. I tako dalje, u sličnom duhu.

Generalno, instrukcije i plan moraju da budu sastavljeni vrlo pedantno, s preciziranjem svih mogućih detalja, uključujući i pravila tehnike bezbednosti. Pristupite tom poslu apsolutno ozbiljno. Kao rezultat, pojaviće se impresivan projekat. Preporučujem da za njega osmislite kancelarijsku prezentaciju i smestite ga u poslovnu fasciklu.

Kad projekat bude gotov, započnite njegovu realizaciju. Pažljivo se pripremite za taj događaj i marljivo obavite sve potrebne radnje, strogo se pridržavajući instrukcija. Sve aktivnosti treba da obavite ozbiljno i pedantno, povremeno čitajući instrukciju. Lice treba da vam bude ozbiljno i usredsređeno. Ako vam budu smetali napadi idiotskog sme-ha, možete

privremeno da prekinete aktiv-nost, neko vreme prestanete sa akcijom, propisno se isfrkćete, smirite a zatim nastavite.

Vi ipak mislite da se ja šegačim? Stvar je u tome što se uzrok problema krije u *povišenom potencijalu unutrašnje važnosti*. Pišete: „Međutim, ja sam osoba koja voli strogu disciplinu, planiranje svog dana, aktivnost, istrajnost, uporan sam u dostizanju svog cilja; ...ali sam stalno okružen klatnima koja mi smetaju“.

Pred sebe (a verovatno i druge) postavljate isuviše visoke zahteve. Ne mogu da tvrdim, ali prepostavljam da ste sa-mi sebi dodelili ulogu osobe koja se „ozbiljno i odgovorno bavi važnim poslom“. Ako je tako, oko vas će onda morati stalno da se tiskaju ljudi s potpuno suprotnim osobinama. Na primer, nerviraće vas neodgovorni, neusredsređeni, nedisciplinovani ljudi, svadljivi. Uopšte, svakakvi glupani će pokušavati da vam pokvare precizan plan.

Zašto se tako dešava? Zato što vaš suvišni potencijal unutrašnje važnosti stvara jaku polarizaciju. Kao što magnet privlači opiljke od gvožđa, tako će i vi privlačiti ljude koji imaju potpuno suprotne osobine od vaših. Tako deluju sile ravnoteže koje su usmerene na uklanjanje potencijala. Svet koji vas okružuje vaše je ogledalo. Ali ako budete stvarali suvišne potencijale unutrašnje i spoljašnje važnosti, ogledalo će se izobliciti. Upravo to izobličenje stvarnosti se i ispoljava kroz to što se nalazite u okruženju klatana koja vam smetaju.

Ako bih bio precizniji, ljudi koji vam smetaju nisu klatna, već njihove marionete. Klatna osećaju energiju vašeg potencijala i primoravaju ljude da se ponašaju tako da vas nerviraju. Vi postajete uzrujani, a pajac još mahnitije skače jer ga ljudi klatno i od njega crpi energiju uzrujanosti.

Međutim, biće dovoljno da odbacite potencijal važnosti i slika sveta će vam se postepeno *transformisati*. Isti ti ljudi mogu i dalje da budu tu, ali će se oni prema vama ponašati potpuno drugačije. Čim polarizacija nestane, ogledalo se „pegla“ i stvarnost se normalizuje.

Šta izaziva polarizaciju? Zar to nisu vaše pozitivne osobine? Ni najmanje. Imate vrlo dobre kvalitete, mogu vam biti na čast i sigurno će vam biti od pomoći u životu. Polarizacija nastaje kao posledica odnosa zavisnosti.

Vaše osobine ne stvaraju nikakve promene u energetskoj slici koja vas okružuje sve dok ne počnete da se upoređujete s drugima. Na primer, razmišljate: ja sam disciplinovan, a oni su razulareni, oni nemaju veze sa životom a ja ispred sebe imam cilj. Upravo takvo upoređivanje i zateže „strune“ polarizacije.

Radeći navedeni ritual, izgubićete svu unutrašnju važnost. Ali možda ćete pomisliti da je ovakav ritual za vas neprihvatljiv. Tada će biti bolje da jednostavno prestanete da se suprotstavljate ljudima iz svog okruženja. *Dopustite sebi da budete ono što jeste, a drugima ono što su oni.* Olabavite svoj stisak. Čim to učinite, polarizacija će nestati a svet oko vas će na neshvatljiv način promeniti svoje lice – prestaće da vam smeta. Tada ćete i shvatiti šta je „Transurfing realnosti“.

„Jednom ozbiljnom čitaocu ste posavetovali da se izmotava. A šta do rade oni koji se otišli predaleko u izmotavanju? Kako naterati sebe da se bavimo ozbiljnim stvarima?“

Ne želite da se bavite ozbiljnim stvarima ne zato što su one ozbiljne, već zato što one nisu vaše. Lenjost je stanje duše. Naravno, duša ne oseća ni najmanju želju da se bavi tuđim stvarima. Možda nije došla na ovaj svet da bi rintala za neko klatno, nego da bi se grejala na suncu pored toplog mora, ili se skijala u Alpima, ili putovala. Toliko je različitih zadovoljstava na ovom svetu.

„A ko će onda da radi?“ – besno će pitati klatno. Na to je moguće neozbiljno odgovoriti stihovima iz vesele studentske pesmice: „Neka radi taj čupavi meda, a ne da se po šumi samo skita i riče“. Upravo tako, jer osećaj dužnosti i nužnosti su izumi klatna.

Ovaj svet je zaista toliko bogat i darežljiv da njegovog bogatstva ima dovoljno za sve sa-mo ako se svako bude kretao ka Svom cilju kroz Svoja vrata. Teško da će se ikada to desiti. Ali svaki pojedinac, ako bude poželeo, može da preobražava sloj svog sveta u veoma prijatan kutak.

Da bi se to ostvarilo potrebno je pronaći svoj cilj i svoja vrata. Ako se budete kretali prema svom cilju, neće biti potrebe da sami sebe nagovarate i prisiljavate. Duša će odskakutati prema svom cilju, kroz svoja vrata. Vaša vrata mogu drugima da se učine mučnim zadatkom, ali za vas će to biti prijatno zadovoljstvo.

Dok se krećete prema tuđem cilju kroz tuđa vrata, *vi radite za klatno*. Na tom putu će vaša duša uvek da govori „ne želim“ a razum će tvrditi da „treba“. To je put u nigdinu, bez obzira kakvim sve razumnim argumentima i lepim scenografijama bio opremljen. Izlaz je jedan: odrediti svoj cilj i kretati se prema nje-mu.

A u međuvremenu, lek protiv iznuđenih postupaka može da postane igra. Setite se kako ste se u detinjstvu igrali igara za odrasle: odlazak u prodavnicu ili kod lekara, na primer. Evo i sada zamislite kako se ne treba truditi, već *igrati*.

Patićete od iznuđenih postupaka samo ako se udubljujete u igru. Preuzmite ulogu gledaoca koji glumi. *Delujte nevezano*. Ne dajte celog sebe poslu koji treba da se obavi. Pretvarajte se da je to igra. Dajte sebe u najam.

Inverzija stvarnosti

Stvarnost neumoljivo premešta svoje kadrove po traci vremena. Osećaj praznika dolazi i prolazi. Kako je tužno što se tako brzo završavaju. Hemingvej je bio u pravu: praznik uvek treba nositi sa sobom. Ali to retko kome uspeva. Praznično raspoloženje se iznenada negde izgubi i sve boje života zgasnu. U duši zavladaju praznina i tuga koja pritiska, koja je ponekad objasnjava, a ponekad nema vidljivih razloga.

Najneprijatnije je to što se svet munjevito i dragovoljno prepušta tami, a prosvetljenje se nazire vrlo sporo, nakon iznurujućeg iščekivanja. Čovekova sklonost ka negativnostima obavlja svoj prljavi posao. Potištenost je stanje jedinstva duše i razuma u tome da je čoveku loše.

U tom slučaju, spoljašnja namera stalno premešta stvarnost u mračne oblasti prostranstva varijanti. Ogledalo reaguje brzo, bez odlaganja. A prosvetljenje se potom dugo ne pojavljuje jer je čoveku loše i svojim odnosom sve više sloj svoga sveta boji u crno.

U nekim trenucima postaje toliko loše da nemamo snage ni da se setimo Transurfinga, ili nečeg sličnog. Kako se izbatrgati iz tog začaranog kruga i ispraviti stvarnost? Uopšte uzev, to je, praktično, jako teško. Međutim, ipak postoji radikalni metod pod nazivom – *inverzija stvarnosti*.

Desilo se to prilično davno, ali opet ne tako davno, otprilike pre dvadeset godina. U to smo vreme mi, studenti fizike, studirali na strahovito prestižnom fakultetu, gde su predavači činili zločine sa svom mahnitošću pećinskog doba. Na odsek se upisivalo sedamdeset i petoro ljudi, a do kraja bi prošlo maksimalno dvadeset i petoro. U takvim uslovima je vladao zakon: ako želiš da preživiš, nauči da se smeješ.

U to vreme smo smislili igru na koju sam kasnije zaboravio i tek nakon toga shvatio da se igrala po svim pravilima Transurfinga. Suština igre je bila u tome da se odnos prema situaciji preokrene naglavačke, odnosno da se uradi svojevrsna inverzija. Ukoliko je nekome bilo loše, npr., pravila klatna bi ga prisiljavaju da pati, da bude uznemiren, da se povija pod teretom problema, skrene s pravog puta. Međutim, pra-vila naše igre su određivala da treba da uradi sasvim suprotno. Kako smo to činili, prosudite sami.

*Doživeo sam izuzetno radosno razočaranje! Desila se neverovatno srećna nevolja!
Desilo se nešto nepopravljivo loše zbog čega su moji poslovi odmah krenuli nabolje!
Jedan simpatičan džentlmen me je svojim automobilom predivno ublatnjavaio!
Svi moji pokušaji su bili uzaludni, ali to je bio zalog uspeha!
Ona me ne voli! Ne, to je previše dobro da bi bilo istinito! Gadura se sigurno vešto
pretvara!*

Ostavio me je! Smejala sam se kao rasni konj!

I tako dalje, sve u tom stilu, s najrazličitijim sofisticiranostima. Jedina smetnja je bila u histeričnom smehu koji je pratio sve te transformacije neuspeha. Na predavanjima je bilo zabranjeno da se grohotom smejemo i zato se prigušeni smeh pretvarao u roktanja, hrkanja, frktanja, napade povraćanja, grgutanja i slične zvuke koje mogu da iz sebe ispuste sisari i vodozemci. Na pauzi se sva ta nagomilana energija izlivala u potpuno idiotsko zavijanje, sasvim u duhu Kastanede.

I sami shvataate šta se pritom događa s pozicije Transurfinga. Kao prvo, odmah dolazi do odbacivanja svakog osećaja važnosti, pri čemu nestaju suvišni potencijali. Kao drugo, parametri odašiljanja mentalne energije oduševljenja, iako idiotskog, nikako ne odgovaraju nesrećnim linijama života i zato se prelazak dešava munjevito. Ogledalo reaguje brzo zato što su duša i razum konačno odahnuli sa olakšanjem. Kao rezultat toga dolazi do ispravljanja realnosti.

Nekom prilikom nam je predstojaao ispit iz teorije verovatnoće. Predavač je bio, blago rečeno – strašna osoba. Atmosfera u studentskom domu veče uoči ispita je izgledala ovako: zlokobna noć. Prijatelji i ja razbijamo glavu kako da ispravimo situaciju.

- Ko zna šta je verovatnoća i kako se izračunava?
- To je tajna obavijena mrakom.
- A naša kljusad sede i bubaju.
- To nije za nas. Jesmo li muškarci ili šta smo?
- Nedonošena kopilad – provirilo je kroz vrata jedno „kljuse“ koje je prisluškivalo razgovor.
- Zaveži nesrećnice, mi smo džentlmeni!

- Vi ste obične seronje.
- Ne, već mladi naučnici!
- Debili.

Na kraju je neko predložio da celu noć igramo preferans i svi su prihvatili ideju. Ja sam rekao: „Ne, društvo, za mene bi to bilo previše. Ja idem na spavanje.“ Tako je i bilo. Međutim, „džentlmeni“ su se obukli u odela, stavili kravate, i kako dolikuje, s cigarama u ustima (jeftinim) i flašama nekih sumnjivih pića, seli da se kartaju.

Ujutro, kad sam se probudio, zatekao sam ih za istim stolom.

- Vi ste idioti – rekao sam im – sve ste uprskali.

Ali oni su se pridigli, protegnuli i otišli na ispit.

Na kraju, ništa „nisu“ uspeli. Na ispitu su dobili sedmicu. Ali je kod mene bila sasvim druga priča! Ja sam pao. Zaista je to bila sreća! Kako su mi samo zavideli! Svi su me gnjavili, zagledali me i ushićeno pitali kako sam samo uspeo.

A ja sam koračio s gordo uzdignutom glavom.

- Pa eto, vidite! Lepo sam vam govorio!

Tog dana smo naveliko proslavili moju pobedu i proveselili se. A sledećeg sam dana sam ponovo polagao ispit i dobio desetku. To je sve. Budite sigurni da ovo nije izmišljotina. Ako se inverzija obavi kvalitetno, nećete dugo čekati na rezultat.

A šta ako je raspoloženje tako loše da jednostavno ne možete da uradite inverziju? Onda ga treba još više pokvariti, dovesti ga do groteske, do apsurda. Ako kontrast na slajdu pojačate do maksimuma, u jednom trenutku će se pretvoriti u negativ. Mi smo tako radili.

Na primer, neka devojka je u stanju depresije. Da bi pogoršala situaciju oblači crnu odeću i obznanjuje da joj se ne živi. Svi joj prilaze i ispoljavaju brigu, zanima ih na koji će način da okonča sa sobom i kada će se to desiti. Na kraju se oko nje okuplja šačica nitkova koji počinju da pevaju žalosno tugaljivu pes-mu, uz naricanja, zavijanja, kršenja ruku, sve kako dolikuje civi-lizovanim prostacima. Postepeno se brutalna pesma pretvara u otegnuto zavijanje, zatim u prirodan pseći lavež i konačno, kad im ponestane snage da sve to istrpe, uključujući i damu u crnom, počinju da se cerekaju kao ludi.

Naravno, sve je lako kada smo okruženi takvim veselim društvom. Ali šta kada je čovek sam? Mora sam da se izbori. Načina ima koliko god želite. Šalu na stranu. Svoje

stanje za-ista treba dovesti do apsurda. Samo, to ne treba raditi pomoću sredstava koja menjaju stanje svesti jer će u suprotnom zaista biti loše.

Međutim, lično mi se primena metode kontrasta kada smo sami ne dopada i zato vam ga ne preporučujem, već ga navodim samo informativno. Potišteno, teskobno stanje svedoči o krajnje niskom nivou energije namere. Bolje je održavati svoju energiju na odgovarajućem nivou, pa depresivnih stanja uopšte neće ni biti.

Kao što možete da vidite, inverzija stvarnosti veoma podseća na princip koordinacije namere. Jedina razlika je u tome što je inverzija radikalnija i prožeta humorom.

Autor o sebi...

Diplomirao sam kvantnu fiziku na Državnom univerzitetu u Kaljiningradu, gde ujedno i živim. U dobi sam od pedeset godina, ože-njen sam i otac jedne čerke. Po nacionalnosti sam Rus, a jednom četvrtinom Estonac. Sve osta-lo ne--ma nikakvog značaja, kao što uostalom nema ni ovo. Što se tiče mojih istraživanja, mo-gu samo da kažem da Transurfing besprekor-no funkcioniše. Ne že-lim da ističem svoj lični život, jer će nakon toga on prestati da bude lični. Velika popularnost se okrene protiv vas kad podlegnete iskušenju i popnete se na pijedestal da bi svi mogli da vas vide. Kod nekih naroda, na primer, kod američkih Indijanaca, postoji uverenje da ako je neko nacrtao vaš portret (napravio fotografiju), ukrao je deo vaše duše. Naravno, ovo je samo sujeverje, ali ono ni-je nastalo bez nekog osnova. Proizvod ličnog stvaralaštva se može distribuirati, ali praviti tiraž od ličnosti – nikad.

Na pitanje radoznalih čitalaca: „Ko je Vadim Zeland”? obično odgovaram: Niko. Moja biografija ne može i ne treba da bude predmet interesovanja budući da nisam ja autor *Transurfinga* već samo njegov „prenosnik”. Zaista je potrebno da budem „niko”, samo prazan sud, kako ničim ličnim ne bih izvitoperio ovo drevno znanje koje otvara vrata u svet gde nemoguće postaje moguće. Stvarnost prestaje da postoji kao nešto spoljašnje i nezavisno, a postaje pristupačna ako se slede određena pravila. Tajna, prikrivena samo onim

što leži na površini, toliko je veličanstvena, da identitet njenog prenosnika prestaje da bude važan. Možda su pravi interes zaslužili „Čuvari” koji su mi dali ovo znanje, ali i oni više vole da ostanu u senci...”

IZDANJA IK ARUNA

KNJIGE S.N. LAZAREVA

Edicija Dijagnostika Karme

1. Sistem samoregulacije polja – knjiga 1.

(Audio–knjiga „Sistem samoregulacije polja“)

2. Čista karma – knjiga 2. – I deo

3. Čista karma – knjiga 2. – II deo

4. Ljubav – knjiga 3.

5. Dodir s budućnošću – knjiga 4.

6. Koraci ka spasenju – knjiga 6.

7. Dijalog sa čitaocima - knjiga 8.

8. Život kao zamah krila leptira – knjiga 12.

Edicija Čovek Budućnosti

1. Prvi korak u budućnost

2. Vaspitavanje roditelja – I deo

3. Vaspitavanje roditelja – II deo

4. Vaspitavanje roditelja – Odgovori na pitanja

5. Vaspitavanje roditelja – III deo

6. Vaspitavanje roditelja – IV deo

7. Vaspitavanje roditelja – V deo

Edicija Dijagnostika Karme (druga serija)

1. Iskustva preživljavanja – I deo

Nove knjige S. N. Lazareva

1. Ozdravljenje duše

2. Čovekovo zdravlje – Susret nauke i religije

3. Odgovori S.N. Lazareva na pitanja čitalaca s Balkana

4. Tajne porodične sreće

5. Oblici gordosti

6. Blaženi siromašni duhom

7. 40 pitanja o duši, sudbini i zdravlju

8. Recept za sreću

9. Prevazilaženje gordosti

10. Lek za sve bolesti

KNJIGE VADIMA ZELANDA

EDICIJA TRANSURFING

1. Prostranstvo varijanti-(kn.1)
2. Šum jutarnjih zvezda-(kn.2)
3. Napred u prošlost-(kn.3)
4. Upravljanje stvarnošću-(kn.4)
5. Jabuke padaju u nebo-(kn.5)

KNJIGE KACUDŽO NIŠIJA

1. Lečenje disanjem – Energetsko disanje
2. Sistem prirodnog podmlađivanja
3. Zlatna pravila zdravlja
4. Pročišćenje duše – duhovni praktični sistem
5. Čime se to hrane „besmrtni“? Tajne japanske dugovečnosti
6. Lečenje krvnih sudova i krvi
7. Makrobiotika – energetska hrana
8. 10 koraka do uspeha
9. Pravila pročišćenja
10. Zlatna naštימavanja

RUSKI ISCELITELJ

ANATOLIJ MALOVIČKO

Velika KNJIGA pročišćenja:

1. Pročišćenje želuca i creva – Anatolij Malovičko
2. Pročišćenje jetre i žučne kese – Anatolij Malovičko
3. Pročišćenje endokrinog sistema – Anatolij Malovičko
4. Pravilna ishrana i pročišćenje na ćelijskom nivou – Anatolij Malovičko
5. Knjiga koja donosi zdravlje-Recepti za pravilnu ishranu Anatolij Malovičko

EDICIJA SISTEMI ISCELJENJA

1. Mudre – drevne metode za isceljenje
2. Mudre koje leče – Kim De Silva
3. Prekaljivanje, bosonogo hodanje, gladovanje – Porfirije Ivanov, ruski iscelitelj
4. Dijabetes – Vladimir Sokolov
5. Visok krvni pritisak – Aleksej Gončarov
6. Bolesti želuca i creva – Andrej Perevalov
7. Bubrežne bolesti – lečenje fitoterapijom – Sergej Vasiljev
8. Bol u kičmi – Tamara Svetlova
9. Kako pobediti rak – Filip Baron
10. Prostata: drugo srce mu škarca, lečenje – Mihail Levin
11. Iscelite svoje srce – Jevgenija Bereslavskaja
12. Proširene vene – Ana Kučanskaja
13. Impotencija, lečenje narodnim sredstvima – Vera Ozerova
14. Moždani udar: Kako spriječiti, lečiti, obnoviti funkcije – Lav Menvelov, Albert Kadikov
15. STOP Celulitu! Kompleksni program zaizbavljenje od celulita – Oleg Astašenko
16. Homeopatijom protiv raka – Sergej Barakin

PRIRODOM DO ZDRAVLJA

1. Prirodno lečenje medom
2. Lečenje pčelinjim proizvodima
3. Lečenje žitaricama – Semenje zdravlja
4. Prirodno lečenje sokovima od voća – Dr Norman Voker
5. Prirodno lečenje sokovima od povrća – Dr Norman Voker
6. Čajevi – priručnik za lečenje
7. Lečenje začinima
8. Upoznajte lekovito bilje – ilustrovani vodič za sakupljanje lekovitog bilja
9. Lečenje vodom – snegom, rosom, ledom, parom
10. Prirodno lečenje belim lukom
11. Limun - prirodno lečenje, zdravlje i lepota
12. Lečenje aromatičnim biljem
13. Prirodno lečenje metalima
14. Pivo za zdrav život
15. Prirodno lečenje alojom

Distribucija i plasman knjiga:

064/15-77-045; 064/195-18-56

Internet knjižara:

<https://aruna.rs>

email: aruna@aruna.rs